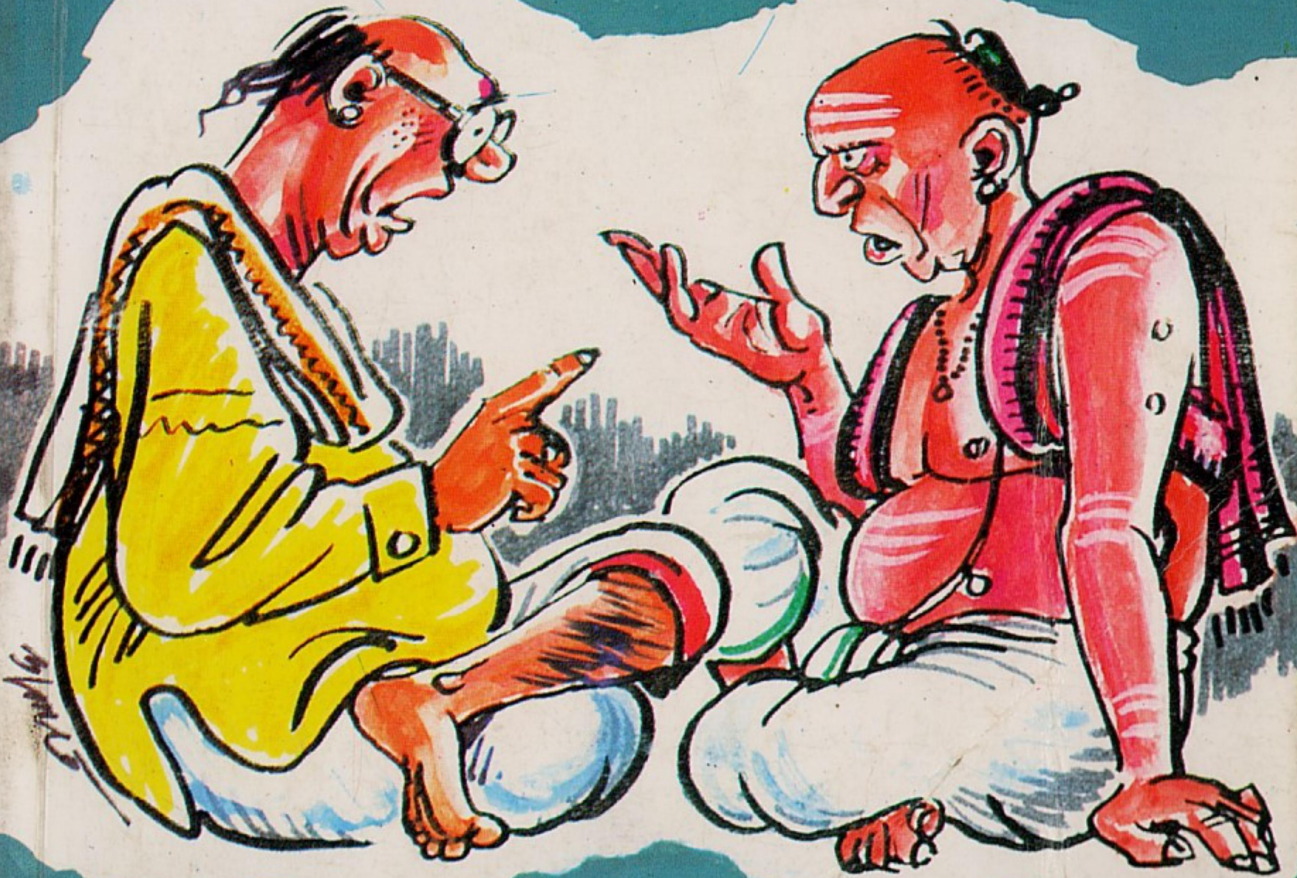

மனித சபரவம்

தேவன்

அல்லையன்ஸ்

மனித சுபாவம்

தேவன்

அல்லயன்ஸ்

(நூற்றாண்டு கண்ட முதல் தமிழ்ப் புத்தக நிறுவனம்)

எழுத்துலக மாணிக்கம்

உலக விஷயங்களை ஜனரஞ்சகமாகவும், யதார்த்தமாகவும், கதைப் போக்காகவும் மாற்றி மக்களின் உள்ளங்களில் புகுந்து குதூகலமடையச் செய்தவர்கள் இருவர். ஒருவர் எஸ்.வி.வி., மற்றொருவர் 'தேவன்'. இந்த இரண்டு ஜாம்பவான்களையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி நம்மை ஆனந்தக் கடலில் மூழ்க வைத்த பெருமை மாபெரும் எழுத்தாளர், தீர்க்கதரிசி, பத்திரிகை மேதை என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் 'கல்கி'யையேச் சாரும். எஸ்.வி.வி., தேவன் கதைகளைப் படித்து மகிழ்ச்சியடையும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் நாம் 'கல்கி'யை மறக்கக் கூடாது. இவருக்கு இருந்த எண்ணத்தைச் செயலாக்கிய பெருமை, 'ஆனந்த விகடன்' அதிபர் திரு. எஸ்.எஸ். வாசன் அவர்களையேச் சாரும்.

அந்தக் காலம் முதல் ஆனந்த விகடன் தமிழ் இலக்கியத்துக்காகச் செய்த தொண்டு மிகவும் வியந்து பாராட்டுதற்குரியது. இதைப்போன்ற தரமான பத்திரிகையைப் பெற்றதற்குத் தமிழுலகம் மிகவும் பெருமைப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம் அதில் வெளிவந்த விஷயங்கள்தான். கதைப் பகுதிகளைத் தேவன், எஸ்.வி.வி. கொத்தமங்கலம் சுப்பு போன்ற பெரும் எழுத்தாளர்களும், இலக்கியப் பகுதிகளை உ.வே.சா. டி.கே.சி., பி.ஸ்ரீ., ராஜாஜி போன்ற இன்னும் பல தரமான எழுத்தாளர்களும் கையாண்டு வந்தனர். இவற்றுக்கு எல்லாம் மகுடம் தரித்தாற் போன்ற பல பெரிய பெரிய ஓவியர்களின் கைவண்ணமும் இடம்பெற்று வந்ததுதான்.

இந்தக் கதைகளும் 'ஆனந்த விகடன்'னில் வெளிவந்ததுதான்.

நம்மையெல்லாம் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கடிக்கும் 'தேவன்' இன்று உயிரோடு இருந்திருந்தால், ஏறக்குறைய 80 வயது இருக்கும். தன்னுடைய எழுத்துக்கள் எல்லாம் நூல் வடிவில் வரவேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆனால் அவர் தன்னுடைய எழுத்துக்களை நூல் வடிவில் ஒன்றைக்கூடக் கண்டது இல்லை.

நாங்களும் விடாப்பிடியாகப் பல ஆண்டுகள் இவற்றை வெளியிட முயற்சித்து வந்தோம். அவற்றின் பலனாகத்தான் இப்போது வரிசையாகத் தேவனுடைய கதைகள் நூல் வடிவில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதைத் தவிர இன்னும் நூற்றுக் கணக்கான கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். எல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இவ்வாண்டு இறுதிக்குள் வெளிவந்துவிடும் என நம்புகிறோம்.

'தேவன்' அவர்களின் நினைவை, எங்கள் மூலம் செயலாக்க வைத்த தேவன் அறக்கொடையைச் சார்ந்த திரு. விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கு வாசகர்கள் சார்பில் எங்களது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்!

- பதிப்பகத்தார்

படித்துப் போற்றி என்றும் பாதுகாக்க

‘ஹாஸ்யச் சக்கரவர்த்தி’
எஸ்.வி.வி.யின்

தேவனின்

ராமமூர்த்தி

கோபாலன் ஐ.ஸி.எஸ்.

உல்லாச வேளை

சிவராமன்

சம்பத்து

சௌந்தரம்மாள்

வசந்தன்

பொம்மி

வாழ்க்கையே வாழ்க்கை

செல்லாத ரூபாய்

தீபாவளிக் கதைகள்

புதுமாட்டுப் பெண்

சபாஷ்! பார்வதி!

ராஜாமணி

Soap Bubbles &

More Soap Bubbles

Holiday Trip

At a Dinner

Marriage

Thirty years a Lawyer

ஸி.ஐ.டி. சந்துரு (1 & 2)

ஜஸ்டிஸ் ஜகந்நாதன் (1 & 2)

மிஸ்டர் வேதாந்தம் (1 & 2)

ஸ்ரீமான் சுதர்சனம்

கோமதியின் காதலன்

மல்லாரி ராவ் கதைகள்

ஏன் இந்த அசட்டுத்தனம்!

மாலதி

ராஜியின் பிள்ளை

நடந்தது நடந்தபடியே!

பார்வதியின் சங்கல்பம்

விச்சுவக்குக் கடிதங்கள்

அப்பளக் கச்சேரி

சீனூப் பயல்

மனித சுபாவம்

சின்னஞ்சிறு கதைகள்

பல்லிசாமியின் துப்பு

ஜாங்கிரி சுந்தரம்

போக்கிரி மாமா

ராஜாமணி

பெயர்போன புளுகுகள்

1.	மனித சுபாவம்...	7
2.	ஊருக்குப் போகுமுன்...	15
3.	மனம் குளிர்ந்தது!	23
4.	“கொலை! கொலை! தற்கொலை!	35
5.	கோபாலன் கவனிக்கிறார்! - ரோஜா இதழ் மர்மம் கோபாலன் கவனிக்கிறார்! - புதுமாப்பிள்ளை மர்மம்	43
6.	சங்கீத மயம்	56
7.	எட்டுக் கடிதங்கள்	67
8.	கேட்காமல் போனேனே!	73
9.	கிடக்கிறது, பிரமாதம்!	79
10.	“அவசரப்படேல்!”	85
11.	லட்சணம்தான்!	93
12.	மர்மம்! மர்மம்!!	99
13.	விச்சுவுக்கு பரிசு	106
14.	விச்சுவுக்கு அடி!	112
15.	வைர வியாபாரம்	117
16.	சம்பங்கிபுரத்து மர்மம்	123
17.	தங்கமான யோசனை	128
18.	பாலுவுக்குக் கூலி	136
19.	கந்தசாமி	141
20.	சமஸ்தான மகா ரகசியம்	146
21.	அநுமதி கிடையாது!	154
22.	தீரம்தானா?	162
23.	தாடிகள்	172
24.	ரகசியம் இதுதான்!	184
25.	உங்களுக்குத் தெரியாதே!	189
26.	சிரிக்காதே!	196
		200

மனித சுபாவம்

“வா, அப்பா கோவிந்தசாமி! இப்படி வந்து உட்காரு பக்கத்திலே” என்று முனு சாமி கதையைத் துவக்கினான்:-

ஏழெட்டு நாளைக்கு முந்தி ஒரு மூட்டை நகையும் ரூபா நோட்டுமாக் ‘கிளப்பி’க்கிட்டு வந்துட்டேனே, அந்த விவரங்கள்ளாம்

கேள்விப் பட்டியா? அந்தக் கதையை இன்னிப் பூராவும் கேட்டுக்கிட்டிருக்கலாம்!

கண்ணை மூடிக் கண்ணைத் திறக்கறத்துக்குள்ளே கொண்ணாந்துட்டேன், நோட்டும் நகையுமா ஒரு பெரிய மூட்டை. இதைச் செய்தப்புறம் எங்கேதான் கொள்ளையடிக்கப்படாதுன்னு ஒரு 'தெகிரியம்'னா எனக்கு வந்துடிச்சு! மனித சுபாவம் இருக்கே, அதில்லே அத்துபடியாப் போச்சு எனக்கு. சொல்றேன், கேட்டுக்கிட்டே வா!

சீதாப்பேட்டைக்கு அந்தாண்டை பொன்னா நல்லூர்னு இருக்குதல்ல? நல்ல கொழுத்த பணக்காரங்க ஊரு அது. அந்த ஊருப் பொம்பளங்களுக்கெல்லாம் கழுத்து வலி, நகையோட பாரம் தாங்க மாட்டாமெ. அந்த ஊரு புருசங்களுக்கெல்லாம் சட்டைப்பை கிளிஞ்சு போயிருக்கும், பணப்பை கனம் தூக்க முடியாமெ. அங்கே தொந்தி போடாத ஆளுங்களே கிடையாது. இந்த ஊருக்குத்தான் நான் போனேன்.

அஸ்தமித்துப் போயிட்டுது, ஏழு ஏழரை மணி இருக்கும். நான் சாதாரணமாக ஊரைப் பார்க்க வரவன் போலே போனேன். கையிலே ஒரு ஆயுதம் கிடையாது. மேலே ஒரு ஜிப்பா, அது மேலே ஒரு துண்டு. விளக்கெல்லாம் மங்கி எரிந்து ரொம்ப சௌகரியமாக இருந்தது.

பதினைந்து நிமிஷத்திலே மிராசுதார் மீனாக்ஷி சுந்தர மய்யர் வீட்டைக் கண்டுகிட்டேன். சாரத்திலே தாவி ஏறி, ஏழாவது நிமிசத்திலே அவரு வீட்டுக் காமிரா உள்ளே நுளைஞ்சு, இரும்புப் பெட்டியிலே கை வைச்சுப்பிட்டேன். முழுசாப் பத்து நிமிசம் ஆவறத்துக்குள்ளே, பெட்டி திறந்து கிடந்தது! கோவிந்தா, நான் வேலை செய்யறப்போ நீ பார்த்த தில்லையே! ஒரு நாளைக்கு அளைச்சிட்டுப் போறேன், பாரு! இவ்வளவு லகுவா சுளுவா வேலை ஆறதேன்னு நினைச்

சிருப்பேன், பாரு, 'கிளிக்'னு ஒரு சத்தம் கேட்டது. உடனே அறை பூராவும் வெளிச்சம் வந்துட்டுது. உள்ளே மீனாக்ஷி சுந்தரம் ஐயரும் அவர் பெண்ஜாதியும் நுளைஞ்சாங்க! எனக்கு என்னமாயிருக்கும்!

மீனாக்ஷி சுந்தரம் ஐயர் சமுசாரத்துக்கிட்டே சொல்றாரு: “அடியே! நினைச்சபடியே ஆயிடுத்துப் பார்த்தயா? நான் சொன்னபடியே மணிக்கணக்கா சரியா வந்துட்டான் அவன்!”

எனக்குப் பகீர்னுதே, பார்க்கலாம். “இந்த மிராசுதாரு பலே கைக்காரராயிருப்பார் போலேயிருக்குதே; கடைசி வரை பொறுத்து விட்டுக் குழி பாய்க்கிறாரே!”ன்னு நினைச்சேன். ஒரே ஓட்டமாகக் குறுக்கே பாய்ந்து ஓடலாம்னு நான் நினைக்கிறப்போ, இன்னொரு பேர் வழி உள்ளே நுளைஞ்சாரு. அவரைப் பார்த்து ஒரு மடையன்கூட ‘இது பெரிய கை’ன்னு சொல்லிடலாம்.

“வாருங்கோ! சம்பந்தி! உட்காருங்கோ!” இன்னார் மீனாக்ஷி சுந்தரம் ஐயரு.

“ஆத்திலே மாப்பிள்ளை செளக்யமாயிருக்காரா?” என்று கேட்டாள் பார்வதி அம்மா.

“உம்ம்...” என்றார் வந்திருந்த ஆசாமி. கெட்டிப் பேரு வழி அவரு.

சம்பந்திங்க இரண்டு பேரும் நடுவிலே ஒரு ஜமக்காளத் தின் மேலே உட்கார்ந்திட்டாங்க - நான் போகிற வழியை மறித்துக் கொண்டு.

நான் மெள்ள, “நான் போவட்டுமா?”இன்னேன். அவங்க காது கேட்டுதோ, என்னமோ? அவங்க திரும்பிப் பார்க்கவு

மில்லை; பதில் சொல்லவுமில்லை. ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்ட பார்வை, சுட்டெரித்துச் சாம்பலாக்கி விடும் போலேயிருந்தது. அப்புறம் இவங்க பேசிக்கிண்ட பேச்சு நானும் நீயும் பேசிக்கிட்டா, ஒருத்தரையொருத்தர் கொலை செய்துகாட்டாப் பாரு! அப்படி இருந்தது. நான் சித்த கேட்டுக்கிட்டே இருந்தேன், பேசாமெ அசையாம.

புதிசா வந்த ஐயரு சொன்னாரு: “நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிட்டேன். யோசிச்சுக்குங்கோ. அப்புறம் உங்க இஷ்டம். நான் சொன்ன சீருகள் ஜாபிதாவிலே ஒண்ணு குறைஞ் சாலும் என் பையனுக்குச் சாந்திக் கல்யாணம் நடக்காது!”

“அதென்ன அப்படிச் சொல்றயள்! சண்டையும் அது வுமா...” என்று பார்வதி அம்மா ஆரம்பித்தாள்.

“பேசாதீங்கோ. கல்யாணத்தின்போது சாந்திக் கல்யாணத்திலே செய்யறதாகச் சொன்னியள். சாந்திக் கல்யாணம்னா, சீமந்தத்திலே செய்றதாச் சொல்றயள். என் பையனுக்கு நான் வேறே கல்யாணம் பண்ணி வைச்சு...”

மீனாக்ஷி சுந்தரம் ஐயரு கோபமாகக் குறுக்கே பேசினாரு: “ஓய்! அதிகமா வேண்டாம். என் பெண் என் வீட்டிலே இருக்கட்டும். ஐந்நூறு ரூபாயில் வைர பேஸரி பண்ணிப் போடறேன். அவ்வளவுதான் இப்போது முடியும். பின்னாலே...”

“நீர் மனுஷனா ஓய்! பின்னாலே உதைதான் கொடுப்பீர்! ரொக்கத்தைப் பற்றி என்ன சொல்றீர்? அதுவாவது உண்டோ இல்லையோ?”

“ரொக்கமெல்லாம், சண்டை முடிந்துதான்... என்னை அடித்துப் போட்டால்கூடக் கால் பணம் கிளம்பாது!”

“அடித்துப் போட்டு நான் வாங்கா விட்டால் பாரும்!” - உறுமல்.

“ஏன் சண்டை போடறயள்? குழந்தை இதெல்லாம் கேட்டு, கண்ணாலே தண்ணியாக் கொட்டறா...” என்றாள் பார்வதியம்மா.

“நன்னாக் கொட்டட்டும்... அதுவாவது உங்க நெஞ்சைக் கரைக்கட்டும்... நான் என் பையனுக்கு வேறே நிச்சயம் பண்ணிடறேன்!” என்று சம்பந்தி ஒரு பெரிய வார்த்தை போட்டாரு.

நான் பார்த்தேன். இவங்க பேச்சுக்கு நமக்கும் சம்பந்த மில்லைன்னு ‘பிளேனா’த் தெரிஞ்சுப் போச்சு. துணியைக் கீளே விரிச்சேன். பெட்டியிலிருந்து நகையை ஒண்ணொண்ணா எடுத்து வைக்க ஆரம்பிச்சேன்.

அவங்க நாயும் பூனையும் மாதிரி, மேலே மேலே போட்டுக்கிட்டாங்க சண்டை.

“நம்ம பையன் உம்ம பெண்ணை எட்டி உதைப்பான்” - இன்னொரு சம்பந்தி.

“என் பெண்ணைவிட்டுக் காரி உமியச் சொல்றேன். அப்பேர்ப்பட்ட ஆம்படையான் அவளுக்கு வேண்டாம்” இன்னொரு மீனாக்ஷி சுந்தரமய்யர்.

“ஐயோ! இதெல்லாம் ஏதுக்கு? ஏதாவது காரியமாப் பேசுங்கோளேன்!” - பார்வதியம்மா.

“கடைசியா என்ன சொல்றீர்?”

“கடைசியா நீர் என்ன சொல்றீர்?”

“இரண்டாயிரமும் ரொக்கமும், மூவாயிரத்துக்கு நகையும்தான் போட்டால் சாந்திக் கல்யாணம் நடக்கும்.”

“சாந்தி கல்யாணம் நடக்கப் போறதா எனக்குத் தோணலை. உம்மால் ஆனதைப் பார்த்துக்கும்!”

நான் பாட்டுக்கு மேலே காரியத்தை நடத்திக் கொண்டு போனேன். நகைகள் ஆச்சு; நோட்டுக்களை அடுக்கினேன்; அப்புறம் வெள்ளிப் பாத்திரங்களை எடுத்துப் போட்டேன். ஐந்து நிமிஷத்துக்குள்ளே இரும்புப் பெட்டியைக் காலி பண்ணிப்பிட்டேன்.

முடிச்சுக்கிண்டு கவனிச்சா, மீனாக்ஷி சுந்தரம் ஐயரு சம்பந்தி ஐயரை, “நாயே, கழுதையே, மானங்கெட்டவனே, உன் பணத்தையும் உன்னையும் பொசுக்க!” இன்னு பேசிக் கிட்டிருந்தாரு, சம்பந்தி ஐயரு:

“கருமிப் பயலே, உன் காசிலே இடிவிழ! உனக்கென்ன கேடு வந்தது? பல்லியே, மரப்பல்லியே! பேசாதே! மான மிருந்தா, சொன்னபடி காசை வை!” அப்படிப் பேசினாரு. பார்வதியம்மா, நாலாபுறமும் மூக்கைச் சிந்திப் போட்டு, கண்ணாலே ஜலத்தைத் தாரை தாரையா விட்டுக் கொண்டிருந்தாங்க.

இது நம்பளுக்கு அக்கரையில்லை. இது பெரிய மனுஷங்க காரியம்’னு நான் கவனிக்காம என் காரியத்தைப் பார்த்து மூட்டையைக் கட்டினேன்.

நான் மூட்டை கட்டறப்போ, சம்பந்தி ஐயரு எழுந்து, முஷ்டியைக் காண்பிச்சு, “ஹும்!” இன்னாரு. மீனாக்ஷி

சுந்தரம் ஐயரு, “ஹும்!” இன்னாரு. பிறகு, “போம்! போம் வெளியே! நடக்கறது நடக்கட்டும்! பகல் கொள்ளை அடிக்க வந்தீரா? உம் பிள்ளையும் நீரும்...” இன்னாரு.

சம்பந்தி அங்கவஸ்திரத்தை மேலே வீசிக்கிட்டு, கோபமாக் கிளம்பினாரு.

இரும்புப் பெட்டியைப் பூட்டிடுவமா, வேணாமான்னு சித்தே யோசிச்சேன். அதுக்குள்ளே சம்பந்தி ஐயரு வெளியே திடும் திடும்னு காலை வைச்சுண்டு போயிட்டாரு. நம்மைப் பிடிச்சிடப் போறாங்களேன்னு பயமாப் போச்சு எனக்கு.

இப்போ ஐயருக்கும் அம்மாளுக்கும் வாக்கு வாதம் ஆரம்பிச்சது.

“நீங்க அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது!” என்றாள் அம்மாள்.

“போடி! அவன் காலிலே விழுந்து என்னைக் கொஞ்சச் சொல்லுகிறாயே? அது என்னால் முடியாது? சாந்திக் கல் யாணம் நடக்க வேண்டாம் பெண்ணுக்கு!”

“அப்படியா? பெண் நம்மது அல்லவா?”

“உன் பெண்ணோ! உன் மூஞ்சியோ!”

“உங்க பெண்ணுக்கு உங்க மூஞ்சிதான்!”

“உதை கேக்கிறதோடி?”

“உங்களுக்கு உதைக்கத்தான் தெரியும். அது உங்கள் பிறவிக் குணம்!”

“என்னைக் கழுதை என்கிறாயா? நாயே!”

“யார் நாய்?”

“யார் குலைக்கிறாளோ, அவள்தான்!”

இப்படி ரஸாபாஸமா இவங்க பேசிக்கிறப்போ மூணாம் மனிசனா நான் இருக்கப்படாதுன்னு நினைச்சுப்பிட்டேன். மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு, ஓரமாக நடந்து வெளியே வந்து விட்டேன்.

நான் வரப்போ ஐயரு சொல்லிக்கிட்டிருந்தாரு, “சம்பந்தியாம், சம்பந்தி! திருட்டுப் பயல்! என்னைக் கொள்ளையடிக்கலாம்னு நினைச்சுட்டான்!”

பார்த்துக்கோ! பழி ஓரிடம், பாவம் ஓரிடம் என்பாங்களே, பாத்துக்க!

மனிச சுபாவம் எல்லாம்! மனிச சுபாவம்!

ஊருக்குப் போகுமுன்...

ஊருக்கு எல்லாம் போகிறார்கள்.
காமாட்சி போய் விட்டாள்; நீலாயதாட்சி
போய் விட்டாள்; காயத்திரி நாளைக்குப்

போகிறாள்; சாவித்திரி மூட்டை கட்டுகிறாள்; அடுத்தாத்துப் பிராமணர் ஆம்படையாளிடம் இதைப் பற்றித்தான் இரைந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்; எதிர் வீட்டில் வக்கீலுடைய தாயார் இரண்டு நாளில் கிளம்புகிறாள். மேலே குடித்தனம் இருக்கிற சாஸ்திரிகள் பாத்திரங்களை அனுப்பி விட்டார்... இதுமாதிரி பல நூற்றுக்கணக்கான செய்திகளை ராஜி எனக்கு மூச்சு விடாமல் சொன்னாள்.

“ஆகவே, நீங்கள் எப்போது யோசனை செய்யப் போகிறீர்கள்? எல்லாரும் போனப்புறம் நாம் மாத்திரம் தனியாக இருக்கப் பயமா இருக்காதா?” என்று கேட்டாள் கடைசியாக.

“நாம் தைரியமாக இருப்பதைப் பார்த்து அவர்கள் எல்லாரும் தான் போகாமல் இருக்கட்டுமே?” என்றேன் நான்.

“நீங்கள் சூரப்புலிதான். மாடிக்குப் போக என்னைத் துணை சேர்த்துக் கொண்டு போகிற தீரர் அல்லவா? கரப்பான் பூச்சியைக் கண்டு துள்ளிக் குதிப்பவர் அல்லவா?... அது எப்படியாவது போகட்டும். எனக்கு என் தம்பி பிச்சுவைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று ரொம்ப ஆவலாக இருக்கிறது. என்னைக் கொண்டு போய் விடுங்கள்.”

“அதை முதலிலேயே சொல்லியிருந்தால், அதற்கு நான் பதில் சொல்லியிருப்பேனே!”

“உங்களுக்குப் பதில் சொல்லத்தான் தெரியும். வேறு முழுசாக ஒரு நல்ல காரியம் செய்யத் தெரியுமா?”

நான் ராஜியின் வாயை ஒருவிதமாக மூடிவிட்டாலும், அவள் கோபத்தை அதிக நேரம் என்னால் தாங்க முடியா தென்று அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன். பூமி அதிர்ந்தது; அந்தக் கோபாக்கி தாங்காமல் சுவரிலிருந்த சுண்ணாம்பு

உதிர்ந்தது; பித்தளை, செப்புப் பாத்திரங்கள் நசுங்கின; வெண் கலப் பாத்திரங்கள் விரிந்தே போயின; காப்பியில் சர்க்கரை அதிகமாயிற்று; சாப்பாட்டில் உப்பு தூக்கலாக இருந்தது. கடைசியில் கண்ணாலும் ஜலத்தை விட்டு என் உள்ளத்தைக் கரைத்து விட்டாள். சிதம்பரம் போவதென்று தீர்மானம் செய்த பிறகுதான் இந்த உத்பாதங்கள் நின்றன. அவளது புன்னகையாகிற சூரிய ரச்மியம் என்மேல் விழுந்தது!

“நம் வீட்டுக்கு வருகிற பத்திரிகைகளை நிறுத்தி வேறு விலாசம் கொடுத்து விட்டார்களா?” என்று கேட்டாள் ராஜி.

நான் முன்னேற்பாடு செய்து விட்டது போல் முகத்தை வைத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்தேன். ஆனால் அவள் அவ்வளவு ஊடுருவிப் பார்க்கும்போது, எப்படி என் முகம் மாறாமல் இருக்க முடியும்?

“இல்லை. இனிமேல்தான் செய்ய வேண்டும்” என்று ஒப்புக் கொண்டேன்.

“ஊருக்குப் போன அப்புறம் என்னால் கவலைப்பட முடியாது. உங்களுக்கோ ஞாபக மறதி இத்தனை அத்தனை என்று இல்லை. நாம் இல்லாதபோது வீட்டில் அனாவசியமான செலவு ஏற்படக் கூடாது. அதற்கு முதலில் வழி செய்யுங்கள்” என்றாள்.

“ஆகட்டும்.”

“அதுதான் வேண்டாம் என்கிறது. நாம். ஒன்றும் மறக்காமல் செய்ய வேண்டுமென்றால், அதற்குப் ‘பிளான்’ போட்டுக் கொண்டு நடக்க வேண்டும். நான் என்வரையில்

ஒரு காரியம் பாக்கி வைக்கவில்லை. இனிமேல் நீங்கள் எல்லாம் சரியாகச் செய்ய வேண்டுமென்ற கவலைதான் எனக்கு.

“சரிதான்!”

“‘ஆகட்டும்’, ‘சரிதான்’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் ஆச்சா? நாளைக்குக் கிளம்ப வேண்டாமா?”

“நாளைக்கா?”

“நான் நாசமாய்ப் போகவில்லையா? உங்களிடத்தில் படித்துப் படித்து நான்...”

“அதற்குமேல் ரோதனம் தொடங்க ஆர்ப்பாடங்கள் செய்யப்பட்டன. ‘அட சே! இதெல்லாம் செய்வதென்றால் அரைமணியில் ஆகிவிடாதா?...’ இப்போதே வா. ஒரு ஜாபிதா போட்டால் போச்சு...”

அவளே போய் ஒரு பென்ஸிலும் பேப்பரும் கொண்டு வந்தாள். பின்வருமாறு ஜாபிதாப் போட்டோம், அவள் சொல்லிவர நான் எழுதி வந்தேன்.

1. ஜன்னல் கதவுகளை எல்லாம் சாத்துதல்.

2. எலெக்ட்ரிக் மெயினை ‘ஆப்’ செய்தல்.

3. குழாயை மூடுதல்.

4. ஸ்நான அறையின் கதவைப் பூட்டுதல்.

5. அந்தச் சாவியைச் சமையல் அறையில் மாட்டுவது.

6. பரண் கதவைப் பூட்டி அந்தச் சாவியைக் காமிரா உள்ளில் வைப்பது.

7. ரேடியோவைப் பெரிய பெட்டிக்குள் வைத்தல்.

8. இன்ஷூரன்ஸ் பாலிஸியைப் பத்திரம் செய்தல்.
9. புஸ்தக அலமாரியில் பாச்சை உருண்டைகளைப் போடுவது.

இங்கே நிறுத்தி, இரண்டு பேரும் யோசனை செய்தோம்.

“உம்... வண்ணானை மறந்து விட்டீர்களே!” என்றாள் ராஜி.

“ஆமாம்” என்று எழுதினேன்.

10. வண்ணானைக் கணக்குத் தீர்த்து நிறுத்துவது.

11. தயிற்காரனுக்குச் சொல்வது.

12. பால்காரனுக்குச் சொல்வது.

இப்போது மறுபடி நிறுத்திக் கொண்டு ஜாபிதாவின் அழகை நோக்கினேன். என் உள்ளம் பூரித்தது. “ராஜி சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கிறது. இதையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டால் கவலை இல்லாமல் போய் இருந்துட்டு வரலாம் அல்லவா?” என்று எண்ணினேன்.

“சரி, அவ்வளவுதானே?” என்று கேட்டேன்.

“இருங்கள்... உங்கள் ‘டென்னிஸ் பேட்’டை எலிகடித்து விடாதா?”

13. “டென்னிஸ் பாட்” பந்தோபஸ்து.

“வாசலில் உங்கள் பேர் போட்ட ஒரு போர்டு தொங்குகிறதே... நாம் இல்லாதபோது அது ஏன் தொங்க வேண்டும்?”

14. வாசலில் உள்ள போர்டை எடுப்பது.

“உங்கள் சைகிளை உபயோகப்படுத்தாமலே வைத் திருந்தால் வீணாகிவிடும் என்று சொல்வீர்களே?”

15. சைகிளுக்கு ஏற்பாடு.

இப்போது நான் ஒரு யோசனை சொன்னேன். அதை அவளும் ஒப்புக் கொண்டாள்.

16. உறவினர்களுக்கு எல்லாம் லெட்டர்கள் எழுதிப் போடுவது.

அடுத்த விஷயம் ராஜி சொல்லி விட்டாள்.

17. பக்கத்து வீட்டுக்காரரிடம் சொல்லி, இந்த வீட்டில் நாம் இல்லாதபோது சப்தம் கேட்டால் கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்ல வேண்டியது.

இப்போது எங்களுக்குள் யோசனை சொல்லிக் கொள்வதில் ஒரு போட்டியே தொடங்கி விட்டது. மாறி மாறி யோசனைகளைச் சொல்லி எழுதி வந்தோம். இந்த யோசனைகள் முழுதும் சுயநலமற்றவை என்று சொல்ல முடியாதெனினும், செய்ய வேண்டிய காரியங்கள்தான்.

அவள் : ஜவுளிக் கடைக்குப் போய் வருவது.

நான் : மளிகைக் கடைக் கணக்கைத் தீர்ப்பது.

அவள் : தையற்காரனை அவசரமாகக் கூட்டி வருவது.

நான் : பாங்கியில் உள்ள பணம் பூராவும் எடுப்பது.

அவள் : தட்டானுக்கு உடனே சொல்லி அனுப்புவது.

நான் : வீட்டிலுள்ள நெய், சர்க்கரை ஆகியவைகளை கொண்டு உடனே நல்ல பக்ஷணங்கள் செய்து சாப்பிடுவது.

அவள் : பூட்டுகளுக்கெல்லாம் சாவி போடுவது.

நாங்கள் இப்படியாக இன்னும் பல விஷயங்களைச் சேர்த்து ஒரு பெரிய ஜாபிதா போட்டு விட்டோம். பிறகு நான் வேறு விஷயங்களைக் கவனிக்கச் சென்றேன்.

மறுநாள் காலை - நாங்கள் புறப்பட வேண்டிய தினத் தன்று காலை - ராஜி என்னிடம் வந்து, “எலெக்ட்ரிக் மெயினை நிறுத்தி விட்டார்களா?” என்று கேட்டாள்.

“இன்னும் இல்லை” என்றேன்.

“தையற்காரனைப் பார்த்து வரச் சொன்னீர்களா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“தபால்கள் எழுதி விட்டார்களா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“அடுத்த வீட்டுக்காரரிடம் சொல்லிக் கொண்டீர்களா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“நாசமாய்ப் போச்சு, போங்கள்! எல்லாவற்றிலுமா சோம்பல்? பெரிசா ஜாபிதா மட்டும் போட்டு வைத்துக் கொண்டீர்களே! இதெல்லாம் எப்போது செய்கிறதாம்?”

“ஆமாம்... அந்த எழுவு ஜாபிதாவை எங்கேயோ தொலைத்து அழுது விட்டுத்தானே காலையிலிருந்து நான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்!”

ராஜி தேடினாள்.

விச்சுவும் தேடினான். அவன் தேடப் போன பண்டம் எதுவும் இதுவரை அகப்பட்டதில்லை. சரசுகூடத் தேடினாள்.

அவ்வப்போது கையில் கிடைக்கும் சொப்புகளை வைத்துக் கொண்டு விளையாடிவிட்டுச் சாவகாசமாகத் தேடினாள்.

நானும் தேடினேன். ஒவ்வொரு இடத்தையும் - என் கோட்டில் உள்பாக்கெட் ஒன்றைத் தவிர - எங்கும் தேடி விட்டேன். அதில் பார்த்து விட்டால், மற்றவர்கள் தேட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய்விடும் என்று எனக்குத் தெரியும்!

எல்லாரும் இன்னும் தேடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

ஒரு வாரமாகிறது. நான் ஊருக்கு இன்னும் கிளம்பின பாடில்லை.

மனம் குளிர்ந்தது!

சென்னைப் பட்டணத்தை விட்டு நான் பம்பாய்க்குப் போய் வருஷங்கள் பன்னிரண்டு ஓடிவிட்டன. பம்பாயிலிருந்து நான் மேல் படிப்புக்காக அமெரிக்கா சென்று, அங்கே இரண்டு வருஷம் தங்கிவிட்டு, சென்னைப் பட்டணத்து நீதிபதி ஒருவரின் பெண்ணை விவாகமும் செய்து கொண்டு மீண்டும்

வந்திருக்கிறேன். பழைய பட்டணம் போலவே இருந்ததெனினும் பழம் நண்பர்களைக் காணோம். புதுப்புது மனிதர்களையே பார்த்து வந்த நான், அகஸ்மாத்தாக சம்பத்தைக் கண்டதும் நிறுத்தி வைத்து பல கேள்விகள் கேட்டேன்.

சம்பத்து என்னைவிட வயதில் எவ்வளவோ மூத்தவர். முன்பு அடிக்கடி என் தகப்பனாருடன் பேச வருவார். ஆகையால், நான் தாராளமாகப் பழகுவேன். காதில் அணிந்த கடுக்கன், மேலே போட்ட ஜரிகைத் துப்பட்டா, தங்க ரிஸ்ட் வாட்ச் எல்லாம் முன்போலவே இருந்ததெனினும், அவர் முகத்தில் தோன்றிய தளர்ச்சி காலதேவனை யாராலும் ஏமாற்றிவிட முடியாது என்பதற்கு அடையாளமாகவே விளங்கிற்று.

என்னைப் பற்றிய குசலம் எல்லாம் பேசி முடிந்தபின், “என்ன ஸார், செளக்யமாக இருக்கிறீர்களா? பழைய மனிதர்களில் முதல் முதலாக உங்களைத்தான் நான் பார்க்கிறேன்” என்றேன்.

“வாஸ்தவம், சங்கரா! என் கண்ணிலேயே அந்த கோஷ்டி தென்பட மாட்டேன் என்கிறது... என்னதான் சொல்லு, அந்தக் காலம் வராது. ‘ஜில்’ சேதுராமய்யர் போன இடம் தெரியாது. முல்லைக்காட்டு கோபாலன் ஊரோடு போயிருக்கிறான். அட்வகேட் அண்ணாசாமி கல்கத்தாவில் பிள்ளையுடன் தங்கிவிட்டார்... உன் அப்பா தான் எதிர்பாராதபடி காலமானார். சீதாபதி இருக்கிறார்; ஆனால் வெளியில் தலை காட்டுகிறதேயில்லை...” என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

பேசிக் கொண்டே நாங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தோம். சட்டென்று ஞாபகம் வந்து நான், “அட்டே! நம்ம ஜகதீசய்யர் செளக்கியமாக இருக்கிறாரா? தங்கமான மனிதராச்சே; அப்பாவுக்கு ரொம்பவும் பிடிக்குமே அவரை!” என்றேன்.

சம்பத்து பதில் பேசாமல் சிறிது தூரம் வந்தார். வரிசையாகப் பல கடைகள் ஓரம் வந்து கொண்டிருந்தோம். என் தோளைப் பிடித்து நிறுத்தி, எதிர்ப்புறமிருந்த ஒரு கடையைச் சுட்டிக் காட்டினார். பழைய சாமான்கள், பழம் புஸ்தகங்கள் விற்கும் கடை அது. தெருத்துரசு படிந்து, வெகு அநாகரிகமாகக் காணப்பட்டது. ஒரு ஓட்டை மேஜையைப் போட்டுக் கொண்டு, பையொடிந்த நாற்காலியில் ஒரு வயது சென்ற மனிதர் உட்கார்ந்திருந்தார். கிழிசல் கோட்டும் மீசை தாடியும் அவருடைய கேவலமான நிலையை எடுத்துக் காட்டின.

“என்ன விசேஷம் அங்கே?” என்று கேட்டேன்.

“அவர்தான் நீ விசாரித்த ஜகதீசய்யர்!” என்றார் சம்பத்.

நான் பிரமித்து நின்று விட்டேன். ஆஹா! ஒரு காலத்தில் மோட்டார்களில் அலட்சியமாகப் போய்க் கொண்டும், அமார்க்களமாக உடை உடுத்தி வெகு மோக்ளாவாக நண்பர்களை உபசரித்துக் கொண்டுமிருந்த ஜகதீசய்யரா இவர்! அன்று இருந்த கம்பீரம் என்ன, இன்று இருக்கும் ஏழ்மை என்ன! இந்தக் கதி, இந்த வயதில், இவருக்கு எப்படி வந்தது?... இவருடைய செல்வமெல்லாம் கரைந்து போனது எந்த விதம்? அப்படித் துன்மார்க்கங்களில் விரயம் செய்பவருமல்லவே... எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. சம்பத் என்னைப் பேசவிடாமல் அழைத்துக் கொண்டு ஒரு காப்பி ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தார். தனிமையில் ஓர் இடம் பிடித்துக் கொண்ட பின்பு விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் சொன்னார்.

“மனிதனுக்கு வயதாகிறதே என்று எண்ணிவிடக் கூடாது, சங்கர்! முட்டாள்தனமும் அசட்டுப் பிடிவாதமும்

கூடவே வளரும் என்பதற்கு இந்த ஜகதீசய்யர் கோபுரம் போல் நிற்கும் ஓர் அத்தாட்சியாக்கும்.

அந்த நாள் உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? மயிலாப் பூரில் பெரிய பங்களா, மோட்டார் கார், வாரம் தவறாமல் விருந்துகள், தடபுடல்கள் எல்லாம். ஜனங்கள் ஜகதீசய்யரைப் பார்ப்பதே ஒரு பெருமை, பேசுவதே ஒரு பாக்கியம் என்று எண்ணியிருந்த காலம். இவர் ஒரு பண்டத்தை வாங்கி விட்டால், பிறகு கடையில் அது தங்காது; எல்லாப் பெரிய மனுஷர்களும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அதையே வாங்குவார்கள். நாங்கள் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்தான் இவருக்கு மிகுந்த நெருங்கின நண்பர்கள் என்று பெயர். அதன் பலனாக நாங்கள்தான் இவர் வீட்டில் அதிகம் விருந்து சாப்பிட்டவர்கள்.

கடைசித் தடவையாகச் சாப்பிட்டது இன்றைக்கும் நினைவிருக்கிறது. அன்று போஜ்யங்கள் பிரமாதம்; அதைப் போன்ற விருந்து நான் இன்று வரை அருந்தினதில்லை. முடிவில், ஜகதீசய்யர் வந்து நின்று எங்களைப் பார்த்தார். வெள்ளைக்கார பாணியில் ஏதோ 'லெக்சர்' அடிக்கப் போகிறார் என்று எதிர்பார்க்கும்படி இருந்தது அந்தத் தோரணை. அதன்படியே பேசலானார்:

'என் அருமை நண்பர்களே! போஜனத்துக்குப் பிறகு நீண்ட பிரசங்கம் செய்து உங்களை நான் சிரமத்துக்கு உள் ளாக்கப் போகிறதில்லை. சுருக்கமாக நாலே வார்த்தையில் விஷயத்தைச் சொல்லிவிடப் போகிறேன்.

இந்த க்ஷணத்தில் இந்தப் பரந்த உலகத்தில் என்னுடைய மொத்த ஆஸ்தி ஒரு ரூபாய் இரண்டணா! அவ்வளவே தான்!...

இந்த இடத்தில் ஜகதீசய்யர் நிறுத்தினதும் நாங்கள் அத்தனை பேரும் சேர்ந்தாப்போல் வாய்விட்டுச் சிரித்தோம். ஜகதீசய்யர் நாடகம் போடுகிறாரா? நடித்துக் காட்டுகிறாரா? திடுக்கிடும் கதை எழுதப் பழகுகிறாரா? - என்று புரியவில்லை. ஆனால், அவர் கையமர்த்தித் தொடர்ந்து சொன்னார்:

'நீங்கள் இப்படிச் சிரிப்பீர்கள் என்பதும் நான் எதிர் பார்த்ததுதான். மேற்கொண்டு விவரமாக உண்மையைத் தெரி வித்தாலன்றி நம்ப மாட்டீர்கள் என்றும் உணர்கிறேன். நான் சொன்னது முற்றும் உண்மை.

இன்று என் வயது 62. பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு என் சொத்தின் பெறுமானத்தை நான் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தேன். எழுபத்தையாயிரம் ரூபாய் இருந்தது. நான் அப்போது இருந்த துர்ப்பலமான நிலையில் என் ஜீவிய காலம் எப்படியும் பத்து வருஷத்துக்கு மேல் இராதென்று நான் ஒரு கணக்குப் போட்டுக் கொண்டு, இந்தப் பத்து வருஷ காலத்தில் என் சொத்து பூராவையும் சமமாகக் கரைப்பதென்று தீர்மானித்தேன். எனக்குப் பெண்டாட்டி, பிள்ளை குட்டி என்ற பந்தம் ஏதும் இல்லை. தான தர்மங்கள் ஒழுங்காக நடை பெறும் என்ற நம்பிக்கையும் இல்லை. ஆகவே மிகுதி இருக்கிற காலத்தைச் சந்தோஷமாகச் செலவழிக்கலாமே என்று முடிவு செய்தேன். அதன்படியேதான் இன்றுவரை நடந்து வந்திருக்கிறது.

நாலு வருஷத்துக்கு முந்தி எனக்கு ஒரு கவலை வந்தது. இப்படி ஊதாரித்தனமாகச் செலவழித்து வருகிறோமே, எல்லாப் பணமும் தீர்ந்து விட்டால் நம் கதி என்ன என்பதே அந்தக் கவலை. அதற்கேற்றாப் போல், பாங்கியிலிருந்த பணம் சரியாக இரண்டு வருஷத்துக்குத்தான் வரும் என்று தெரிந்தது. அது முதல் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையானேன். அதாவது விருந்து

களைக் குறைத்தேன்; விருந்தின் தரங்களைக் குறைத்தேன். வேலைக்காரர்கள், இனாம்கள் இவைகளை மட்டுப்படுத்தி னேன். மோட்டாரில் இரண்டை விற்பனை செய்தேன்... இத்தனை சிக்கனங்களுக்குப் பிறகும் இன்றைக்குச் சட்டைப் பையில் ஒரு ரூபாய் இரண்டணாவுடன் நிற்கிறேன்.

என் ஆப்தர்களாகிய உங்களுக்கு நான் அளித்த விருந்து கடைசியானது. நாளை முதல் நான் ஏழை. இந்த வீடு, இதில் உள்ளதட்டுமுட்டு சாமான்கள் எல்லாம் விற்பனையாகி விட்டன. ஒருவர் எனக்கு ஒன்று கொடுக்க வேண்டியதில்லை; நானும் யாருக்கும் எதுவும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை! நான் இறந்து விடுவேன் என்று நினைத்தேன்; ஆனால் இன்று நான் என்றைக்கும்விடத் திடமாக இருக்கிறேன். என் ஜீவனத்தை நானே தேடிக் கொள்ளும் சக்தி எனக்கு இருக்கிறது! அவ்வளவே!' என்று பேசி நிறுத்தினார்.

இந்த விருந்தாந்தத்தைக் கேட்டதும் எங்களிடையே நிசப்தம் நிலவியது. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தோம். நான்தான் மெளனத்தைக் கலைத்து, "ஜகதீசய்யர்! நீங்கள் பணக்காரரானால் என்ன ஏழையானால் என்ன! எங்களுக்கு இரண்டும் ஒன்றுதான். நீங்கள் எங்கள் மனதுக்கிசைந்த நண்பர்; உங்கள் வீட்டில் எண்ணற்ற முறை அன்னம் உண்டிருக்கிறோம். உங்களை அந்திம காலத்தில் கஷ்டப்பட விட்டு நாங்கள் சும்மா இருந்துவிட மாட்டோம்... இன்றே எங்களுக்குள் ஒரு நிதி திரட்டுகிறோம். அதைக் கொண்டு..." என்று ஆரம்பித்தேன்.

ஜகதீசய்யர் என்னை மேலே பேசவிட்டால்தானே? 'போதும்! நிறுத்துங்கள், சம்பத்! நான் என்ன பிச்சைக்காரன் என்று நினைத்தீர்களா?' என்று கோபமாகத் தொடங்கினார். பிறகு நாங்கள் அவ்வித நோக்கம் கொண்டவர்கள் அல்ல

வென்பதை ஊர்ஜிதம் செய்தவராய், 'நீங்கள் என் நலத்துக்காக இவ்வளவு உதவி செய்ய வந்ததை நான் மறக்கவே மாட்டேன். ஆனால், உங்கள் உதவியை நான் ஒரு நாளும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது!' என்றார்.

'இதென்ன பிடிவாதம்! இப்படி உங்கள் சொத்து நாளுக்கு நாள் கரைந்து வருகிறதென்றால், எப்படித்தான் நிம்மதியுடன் இருந்தீர்கள்? மேலும் மேலும் விடாமல் ஏன் விருந்துகள் நடத்தினீர்கள்? உங்கள் மனம் எப்படி இடம் கொடுத்தது?' என்று என் தகப்பனார் கேட்டார்.

அதற்கு ஜகதீசய்யர் சளைக்காமல், 'ஸார்! உலகத்தில் ஒரு மனிதனைப் போல் இன்னொருத்தர் சுபாவம் இருக்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஒருத்தன் பெண்டாட்டி பிள்ளைக்கும் பெற்ற தாய்க்கும் சாதம் போடவில்லை என்றால், உலகம் முழுதுமே அப்படியா? அதே மாதிரி நான் என் வயிற்றை ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை' என்றார்.

எங்களால் முடிந்தவரை அவரை அன்று அவர் தீர்மானத் திலிருந்து அசைக்க முயன்று பார்த்தோம். அவர் இம்மியும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. 'நீங்கள் போய் வாருங்கள்! இன்றுதான் இங்கே நம் கடைசி சந்திப்பு என்பதைச் சொல்வதற்கே அழைத்தேன்!' என்று கைகளைத் தூக்கி ஒரு பெரிய கும்பிடு போட்டார்.

நாங்கள் எழுந்து வருவதைத் தவிர வேறு செய்யக் கூடியது எதுவும் இல்லை. சில மாதங்கள்வரை அவர் என்ன ஆனார் என்றே எங்களுக்குத் தெரியாது. போன வருஷம்தான் இவரை அகஸ்மாத்தாக இந்தப் புஸ்தகக் கடையில் சந்தித்தேன். இன்று எவ்வளவோ தேவலையே! அப்போது இருந்த அவர் கோரம், பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. ஆசாமி போய் விட்டாலே தேவதை என்கூட நினைத்தேன். நான் நெருங்கிப்

பேசினபோது, வெகு நேரம் வரை என்னைத் தெரிந்ததாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

கடைசியில் அவர், 'சம்பத்! தயவு செய்து போய் விடுங்கள்! என்னுடன் நிற்பதும் பேசுவதும் உங்களுடைய கௌரவத்துக்கு ஹானி உண்டாக்கும்!' என்றார். அன்று பேசினவன்தான்; இதுவரை நான் நெருங்கியதுகூட இல்லை."

இந்தக் கதையைச் சொல்லிவிட்டு, சம்பத் காப்பி டம்ளரை வைத்துவிட்டு எழுந்து போனார். எனக்கு ஏற்பட்ட வியப்பு நீங்க வெகு நேரம் பிடித்தது.

"இப்படியும் ஒரு மனிதர் இருப்பாரா?... சம்பத் சொன்ன கதை வாஸ்தவமாக இருக்குமா?... 'சங்கு சுட்டாலும் வெண்மை தரும்' என்பது போல், கௌரவஸ்தரும் மானியுமான ஜகதீசய்யர் தமது கடுமையான கஷ்ட காலத்திலும் மதிப்புக்கு மட்டமான ஒரு காரியத்தில் பிரவேசிக்கச் சம்மதப்படாமல் இருந்திருப்பாரா?-" இம்மாதிரியான யோசனைகளுடன்கூட நான் திரும்பி வந்தவன், அகஸ்மாத்தாக ஜகதீச அய்யர் கடை வாசலில் வந்ததும் நின்றேன். அவரும் அதே சமயம் கடையிலிருந்து இறங்கவே, ஒருவரையொருவர் நேருக்கு நேர் பார்த்துக் கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்து விட்டது. இனி பாராது போல் போவது நியாயம் அல்லவென்று, "ஸார்! என்னைத் தெரிகிறதா? நான் ஸர் சதாசிவத்தின் பிள்ளை சங்கரன்... அமெரிக்காவில் படித்துவிட்டு இப்போதுதான் வந்திருக்கிறேன்..." என்றேன்.

மெள்ளத் தலையை ஆட்டினார் ஜகதீசய்யர். "ரொம்ப சந்தோஷம்" என்றார் சுருக்கமாக.

நான் தொடர்ந்து, “எனக்கு இந்த ஊரில் கல்யாணம்... என் மாமனார் ஜட்ஜாயிருக்கிறார். அவர் வீட்டில்தான் தங்கியிருக்கிறேன். இன்னம் ஒரு வாரம் இவ்வூரில் இருப்பேன்” என்றேன்.

நான் நிற்பதும் பேசுவதும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று தோன்றும்படி முகத்தை மாற வைத்துக் கொண்டு, “இது, அப்பா! ரொம்ப சந்தோஷம்... என்னை வந்து மட்டும் பார்க்காதே!” என்று போவதற்கு ஆயத்தமானார்.

“ஸார்! நீங்கள் என் தகப்பனாருக்கு ஆப்தரானவர். இன்று அவர் இல்லை; உங்களை அவராக மதித்து என்னுடன் என் வீட்டுக்கு வர வேண்டுகிறேன்” என்றேன்.

“என்னையா கூப்பிடுகிறாய்?” என்று சொல்லித் தம்மையே ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டார்.

“ஆமாம், ஸார்!”

“ஹும்! நான் பழைய ஜகதீசய்யர் அல்லவே அப்பா!”

“உலகத்திலுள்ள மூடர்கள் அப்படி நினைக்கலாம்... நீங்கள் எனக்கு என்றைக்கும் ஒரே மாதிரி மனிதர்தான்... என்ன, நாளை மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு வருகிறீர்களா?”

“மத்தியானமா?... முடியாது!... இங்கே வியாபாரம் போய்விடுமே!”

“சரி... சாயந்திரம்?”

“பார்க்கலாம்.”

“காரை அனுப்பட்டுமா?”

“உம் ஹும்! அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை... நானே வருகிறேன்!”

பெரிய காரியம் ஒன்றைச் சாதித்துவிட்ட பெருமிதத் துடன் என் மாமனார் பங்களாவுக்குத் திரும்பினேன். அது ஹைகோர்ட் ஜட்ஜின் கிருகம். பிரம்மாண்டமான பங்களா. ஆடம்பர அட்டகாசங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. அவர்கள் வீட்டுத் தோட்டக்காரனுக்கும் மட்டமான ஆடையணிந்த ஒரு மனிதரை விருந்துக்கு அழைக்க எனக்குத் துணிச்சல் வந்தது என்னமோ ஒரு ஆச்சரியம்தான். முக்கியமாக, வாசலில் நிற்கும் தர்வான் அவரை மென்னியைப் பிடித்துத் தெருக் கோடி வரையில் கொண்டு தள்ளி விட்டு வராமல் இருக்க வேண்டும் என்பதே என் முதல் கவலையாயிற்று. ஆகவே அவனைக் கூப்பிட்டு, ஜகதீசய்யர் அடையாளத்தைச் சொல்லி, அவர் வந்தவுடனே என் அறையில் கொண்டு உட்கார்த்தி வைக்க வேண்டுமென்று ஆக்ஞையிட்டேன். எனினும்கூட, என்னையும் அறியாமலே என் நெஞ்சில் ஒருவிதக் கவலை புகுந்து கொண்டிருந்தது; ஜகதீசய்யரை - அவர் இப்போதிருக்கும் நிலையில் - இந்த வீட்டுக்கு அழைத்தது பிசகோ என்று பல தடவை எண்ணி விட்டேன்.

மாடி அறையில் என் குழந்தையுடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தேன். தர்வான் வந்து நின்று, “எசமான்! நீங்க சொன்ன மனிதர் வந்து விட்டார்; அறையில் உட்கார்த்தி வைத்து விட்டேன்” என்றான். திடுக்கிட்டவனாக, வேகமாக என் அறைக்குள் வந்தேன்.

ஒரு கூணம் திகைத்தேன். தர்வான் வேறு யாரையோ கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டான் போலிருக்கிறதே! நான் கடைத் தெருவில் பழம் புஸ்தகக் கடை வெளியில் பார்த்த ஆசாமி இல்லை அங்கே நின்றவர்! புதிதாக சலவை செய்த வேஷ்டி,

தலையில் தலைப்பாகை - யாரோ ஒரு திவான் பகதூர் போல் வந்திருந்தார் ஒருவர். என் வரவை அறிந்ததும் திரும்பி என்னைப் பார்த்தார். என் வியப்பு அதிகரித்தது. வந்திருந்தவர் ஜகதீசய்யரே! இன்றுள்ள ஜகதீசய்யர் இல்லை; பழங்காலத்து ஜகதீசய்யர்! நான் ஸ்தம்பித்து நின்றேன்.

“என்ன! என்னைப் பார்க்க ஒரே ஆச்சரியமாக இருக்கிறதோ?” என்று கேட்டார் புன்னகையுடன்.

“என் வேண்டுகோளைத் தட்டாமல் நீங்கள் வந்தீர்களே, மிக்க வந்தனம்!” என்றேன் வெளிப்படி. ஆனால் மனத்திற்குள், “உமக்கு இந்த வேஷமெல்லாம் எங்கிருந்து கிடைத்தது!” என்ற நினைவுதான்.

என் எண்ணங்களைத் திரைப்படத்தில் பார்ப்பது போல் அறிந்து கொண்டார் ஜகதீசய்யர். ‘சங்கர்! என்னை இந்த வீட்டில் சரிசமமாகச் சாப்பாட்டுக்கு அழைக்க உனக்கு இருந்த துணிச்சலை நான் பாராட்டுகிறேன். அதற்காக வேண்டியே உனக்கு அகௌரவம் ஏற்படாதபடி இப்படி வந்தேன்.

இன்னொன்று சொல்கிறேன், தெரிந்து கொள். நான் செய்கிற வியாபாரம் அப்படிக்கேவலம் இல்லை. இன்றைக்கும் நான் என் நண்பர்களுக்கு விருந்துகள் நடத்திக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். முன்பு இரண்டாயிரம் ரூபாயில் விருந்து நடத்தினால் இன்று இருபது ரூபாயில் அதை நடத்துகிறேன். ஆனால் அந்த நண்பர்கள் வேறு; இப்போதுள்ளவர்கள் வேறு. என் சந்தோஷத்திற்குக் குறைவே இல்லை. மனச்சாந்தியும் ஆத்ம திருப்தியும் மட்டும் இருவித வாழ்க்கையிலும் ஒன்று தான். அதுமட்டுமில்லாவிட்டால் ஈசுவர சிருஷ்டி இதற்குள் நசித்து விட்டிருக்குமே!” என்றார்.

“நீங்கள் சொல்வது ஒரு பெரிய உண்மை. கொடுத்து அறியும் கை எந்த நிலையிலும் கொடுக்கும்!”

“இன்னொன்றையும் கேள்; இதனாலோ என்னவோ, என் திடம் முன்னைக்கிப்போ அதிகமாயிருக்கிறது. பூர்ணமாக நூறு வயது இருப்பேன் என்று தோன்றுகிறது?”

“நீங்கள் இருக்க வேண்டும், ஸார்!” என்றேன் முழுமனதுடன்.

“கொலை! கொலை!
தற்கொலை!”

சுவாமி! நான் உங்களைப் புஸ்தகம்
வாங்க வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை.
நான் என்னமோ இன்று வரையில் விலை

கொடுத்து ஒரு புஸ்தகமாவது வாங்கியது கிடையாதுதான்! தினம் காலையில் ஆபீசுக்கு வருகிறேன் அல்லவா? ஒரு பத்து நிமிஷம் முன்னதாகவே கிளம்பி ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்து, அந்தப் பத்து நிமிஷத்தையும் ரயிலடி புஸ்தகக் கடையில் செலவு செய்து விடுகிறேன்.

“இப்படிப் பத்துப் பத்து நிமிஷமாகப் படித்து எந்த யுகத்தில் நீர் ஒரு புஸ்தகம் முடிக்க முடியும்?” என்று கேட்கலாம். வாஸ்தவம்.

நான் அந்தக் “கருப்பட்டி கந்தசாமியின் கொலை” என்ற நவீனத்தைப் படித்து முடிக்கச் சரியாக இரண்டு மாதம் பிடித்தது! கடைக்காரன் அப்போது என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்ததும், பரிகாசமாக முகத்தைக் காட்டியதும் கூட எனக்குத் தெரியும்.

நான் முடித்து விட்டுக் கீழே வைத்ததும், “ஏன் ஸார், இனிமேல் இதை நான் விற்று விடலாமல்லவா? நீங்கள் படிக்க வேண்டியது இதில் பாக்கி இருக்கிறதா?” என்று கேட்டது நன்றாய் ஞாபகம் இருக்கிறது.

அடுத்த நாள் காலை நான், “மலைக்கோட்டை மர்மம்” என்பதை எடுத்தேன். பெரிய புஸ்தகமாகையால் அதை முடிக்க மூன்று மாதமாவது பிடிக்குமென்று நினைத்தேன். அதாவது, அந்தக் கடைக்காரனே அப்படி நினைத்ததாகச் சொன்னான். போக்கிரி மனுஷன்! ஆனால் நான் எடுத்த மூன்றாவது நாளே அதைக் கடையில் காணவில்லை.

“அது விற்றுப் போய் விட்டது, ஸார்!” என்றான் அவன்.

நான் நம்பவில்லை. அவனே நான் வாசிப்பதில் எரிச்சல் தாங்காமல் அதை வாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றுதான் நினைக்கிறேன்.

அது கிடக்கிறது, உபயோகமற்ற புஸ்தகம் என்பதாக அதை மறந்து, அடுத்த நாள் “காணாமற் போன சுவம்” என்பதாக ஒரு புஸ்தகத்தை எடுத்தேன்.

“ஏன் ஸார், உங்களுக்குக் கொலை என்றால் பிடிக்கும் போலிருக்கிறது?” என்று கேட்டான் அவன்.

“ஆமாம்” என்றேன்.

“எனக்கும் அப்படித்தான்” என்று என்னைப் பார்த்துப் பல்லைக் கடித்தான்.

அவன் கொலைகளைப் படிப்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. கொலை செய்வதைத்தான் குறிப்பிடுகிறான் என்று நிதர்சனமாகத் தோன்றிற்று

“இதை படிக்காத பேர், படிக்கத் தெரியாத பேர்” “இதன் ஆசிரியர் இப்போது சிறையில் இருக்கிறார்.” “நீங்கள் இன்னும் படிக்கவில்லையா? படித்து உயிரை விடுங்கள்!” - என்று இதுபோன்ற விளம்பரங்கள் செய்து பார்த்தான். ஒன்றும் பலிக்கவில்லை; நானும் எட்டு அத்தியாயங்கள் வரையில் சென்று விட்டேன். அப்போது கடைக்காரன் அதன் அட்டையில் ஒரு விரற்கடை கிழித்து விட்டு, “சற்றுப் பழகிய புஸ்தகம்; கால் விலை” என்று போட்டான். ‘காணாமற் போன சுவம்’ எப்படித் திரும்பக் கிடைத்தது என்று நான் தெரிந்து கொள்வதற்குள் புஸ்தகம் விற்றுப் போய் விட்டது.

அடுத்த புஸ்தகமாக “உப்புக் கிடங்கில் ஊறிய உடல்” என்ற நவீனத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். அதில் தடங்கல் இல்லாமல் கொஞ்ச நான் படித்திருப்பேன். நான் கவனமாய்ப் படிப்பதைக் கவனித்த ஓர் ஆசாமி ரயிலில் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“ஏன் ஸார்! நீங்கள் படித்துக் கொண்டிருந்தீர்களே, அந்தப் புஸ்தகம் எப்படி?” என்று கேட்டான்.

“அது உபயோகமில்லை” என்றேன்.

“வாங்கிப் பார்த்தால் போச்சு! நன்னாயில்லாவிட்டால் எறிஞ்சுடலாம்!”

எனக்குப் பகீரென்றது, அவனை அணைத்துக் கொண்டு, “அதென்ன கதைங்காணும்? சுத்தப் பேத்தல்! ஒரு மனிதன் தினசரி உப்புக் கிடங்குக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். அதனால் அவன் உடல் ஊறுகாய் மாதிரி போய் விடுகிறான். அவனை ஓர் ஆசாமி ஊறுகாயே போட்டு விடுகிறான். கடைசியிலே கொலையாளியே கொலை செய்யப்பட்டவனென்றும், கொலை செய்யப்பட்டவன்தான் கொலையாளியென்றும் ஏற்பட்டு, சுபமாகக் கதை முடிகிறது” என்றேன்.

“என்னங்காணும், நீர் அந்தக் கதையையே என்னிடம் இப்போது சொல்லி விட்டீரே, இனி அது என்னத்துக்கு? வேறு ஏதானும் வாங்கிக் கொள்கிறேன்” என்றான் அந்த ஆசாமி.

இதற்குப் பிறகு ஒரு வாரம் சென்றிருக்கும். அந்தப் புஸ்தகத்தைக் காணோம். நான் தேடுவதைக் கவனித்த கடைக் காரன் சிரித்துக் கொண்டே சீட்டியடித்து, “நேற்று ராத்திரி விற்றுப் போச்சு, ஸார்! ஒரு ‘லேடி’ வாங்கி விட்டாள்” என்றான். “சை!” என்று காறித் துப்பினேன்.

இதற்கப்புறம், கேளுங்கள், நான் எவ்வளவோ புஸ்தகங்களை எடுத்து விட்டேன். நான் தொட்ட புஸ்தகங்கள் சடசட

வென்று விற்பனையாயின. ஆனால், நான் ஒரு புஸ்தகமாவது முழுதும் படிக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இன்றைக்கு நாலு வரி வாசிப்பேன்; நாளைக்குப் போயிருக்கும். ஒரு புஸ்தகத்தை வாசிக்கலாமென்று நினைப்பேன்; காலையில் பார்த்தால் அது காணாமற் போயிருக்கும். ஒரு புஸ்தகம் விலையாக வேண்டுமென்றால், அதை நான் தொட வேண்டும். உடனே அது பறந்துவிடும்.

கடைசியாக நான் எடுத்த புஸ்தகம் “கொலை! கொலை! தற்கொலை!” என்பதாகும். ஆகா! எப்பேர்ப்பட்ட புஸ்தகம்! நான் எத்தனையோ புஸ்தகம் படித்திருக்கிறேன். அதைப் போல் படித்ததே கிடையாது. அதைப் படிக்கப் புகுந்த பிறகு அடிக்கடி எனக்கு ரயில்கள் தவறி ஆபீசுக்குக்கூட ‘லேட்’ டாகப் போயிருக்கிறேன். இதில் இன்னொரு விசேஷம் என்ன வென்றால் கடைக்காரன் பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்து பார்த்தும் அதை விற்க முடியவில்லை! இந்தப் புஸ்தகம் முழுதும் நான் படித்து முடிக்கும் வரையில் அது நகராது போல் காணப்பட்டது.

தினம் காலையில் வரும்போது நான் நடுங்கிக் கொண்டே, எங்கே அந்தப் புஸ்தகம் விற்றிருக்குமோ என்று பயந்து கொண்டு வருவேன்.

இப்படி நாட்கள் ஓடின; நானும் பல பக்கங்களை ஓட்டி விட்டேன். கடைசி மூன்று அத்தியாயங்களையும் முடித்து விட்டால், இனி லட்சியமில்லை. ஆனால் புஸ்தகக் கடைக் காரனும் சும்மா இல்லை. பெருத்த முயற்சிகள் செய்து பார்த்தான். எப்படியாவது அந்தப் புஸ்தகத்தை நான் படிப்பதற்குள் விற்றுவிட்டு என் வியற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக் கொள்ளவே அப்படி அவன் அவசரப்பட்டான். வழியில் போகிறவர்களை யெல்லாம் இழுத்து வைத்து, அந்தப் புஸ்தகத்தைக் காண்பிப்

பான். “இது மாதிரி புஸ்தகம் அச்சானதே இல்லை. நீங்கள் படித்துப் பாருங்கள். திருப்தி இல்லையென்றால் இதற்குப் பதிலாக இரண்டு புஸ்தகங்கள் தருகிறேன்” என்றான்.

அவனுடைய அவசரத்தைக் கண்டு ஜனங்களுக்கே அதில் அவநம்பிக்கை பிறந்திருக்க வேண்டும்; அதில் ஏதோ சூது இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சந்தேகப்பட்டிருக்க வேண்டும். புஸ்தகம் என்னமோ விற்கவே இல்லை.

எனக்கும் கடைசி அத்தியாயம் ஒன்றுதான் - எல்லா மர்மங்களும் முடிவுதான் - பாக்கியிருந்தது. இரவு முழுதும் அதை நினைத்துக் கொண்டு, எப்படி அந்தக் கதை முடியப் போகிறதென்று ஆவலுடன் கழித்தேன். காலையில் பதினைந்து நிமிஷம் முன்னதாகவே ஓடி வந்தேன். விபரீதம் விளைந்து விட்டது; புஸ்தகத்தைக் காணோம்! எனக்கு மூர்ச்சை போடுவது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று.

கடைக்காரன் விஷமமாக என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான். “என்னவோ, தேடுகிறாப் போலிருக்கே!” என்று கேட்டான். அந்தப் போக்கிரிக்கு நான் எதைத் தேடுகிறேன் என்றா தெரியாது?

“ஒன்றும் தேடவில்லை. ஏதாவது நல்லதாக இருக்கிறதா, பார்க்கிறேன்!” என்றேன்.

“அட்டா! ‘கொலை! கொலை! தற்கொலை!’ என்று ஒரு புஸ்தகம் இருந்தது! இப்போதுதான் ஐந்து நிமிஷத்துக்கு முன் விற்றது. ஐயோ! புஸ்தகம் என்றால் ஏனென்று கேட்கும், ஸார்! நீங்கள் கண்டால் விடமாட்டீர்கள். போய் விட்டதே!” என்று வருத்தப்பட்டான் அந்த அயோக்கியன். அவன் முகத்தில் தோன்றிய புன்சிரிப்பு என் நெஞ்சை அறுத்தது.

அதற்குப் பிறகு நான்கு நாள் நான் தூங்கவில்லை. வாஸ்தவம், சுவாமி!

திடீரென்று ஒரு நாள் எனக்கு ஒரு பார்ஸல் வந்தது. அதைப் பிரித்துப் பார்த்தால், அதில் ‘கொலை! கொலை! தற்கொலை!’யின் பிரதிதான் இருந்தது. எனக்கு உண்மையிலேயே ஆச்சரியத்தினால் தலை சுற்றி விட்டது. கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தபோது, அதில் ஒரு கடிதமும் இருந்தது. அது வருமாறு:-

“ஐயா! சில நாட்களுக்கு முன் ரயிலடி புஸ்தகக் கடையில் இந்த நவீனத்தை வாங்கினேன். இது தங்களுடையது என்று எனக்குத் தெரியாது; கடைக்காரனுக்கும் தெரியாது என்றே நினைக்கிறேன். தவறுதலாக நான் அதை எடுத்து விலை பேசிக் கொண்டு வந்து விட்டேன். அதில் கடைசி அத்தியாயத்துக்கு முன் உங்களுக்கு வந்த ஒரு கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன்தான் நான் செய்த பிசகை உணர்ந்தேன். நான் புஸ்தகத்தைப் படித்து விட்டேன். இனியும் அதை என்னுடன் வைத்துக் கொண்டிருப்பது நீதியல்ல வாகையால், தங்கள் பொருளைத் தங்களுக்கே அனுப்புகிறேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.”

நான் புஸ்தகத்தைப் பிரித்தேன். நாலைந்து நாளுக்கு முன் விட்ட இடத்தில் அடையாளமாக, எனக்கு வந்த ஒரு பழைய கவரை அதில் வைத்திருந்தேன். அது இருந்த இடத்திற்கு மேல் தொடர்ந்து படித்துப் புஸ்தகத்தை ஒரே மூச்சில் முடித்தேன். அப்புறம் அதை எடுத்துக் கொண்டு ரயிலடிக்குச் சென்றேன்.

அந்தக் கடைக்காரன் வழக்கம் போல் சிரித்தான். ஆனால் வெகு சீக்கிரத்தில் என்னிடமிருந்த புஸ்தகத்தைக் காண்பித்து அவன் சிரிப்பைப் பறக்க அடித்தேன்.

“ஓய்! புஸ்தகம் நன்றாக இல்லாவிட்டால் திரும்பக் கொடுக்கலாம் என்றீரே! இரண்டு புஸ்தகங்கள் அதற்குப் பதிலாக பொறுக்கிக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னீரே! இது சுத்த உபயோகமற்ற புஸ்தகம். இது எனக்கு வேண்டாம். இதற்குப் பதிலாகத் ‘துப்பறியும் பிரேதம்’ ‘பிணத்தின் பிதற்றல்’ ஆகிய இரண்டு புஸ்தகங்களையும் எடுத்து வைத்து விடும்!” என்று ஓர் அதட்டல் போட்டேன்.

கோபாலன் கவனிக்கிறார்!

1. ரோஜா இதழ் மர்மம்

டெலிபோன் 'கண கண'
வென்று அடித்தது. ரிஸீவரை எடுத்து,

1

ரோஜா
இதழ்
மர்மம்

“ஹல்லோ!” என்றேன். என் இரு பக்கத்திலும் ரங்குவும் மணியும் இரண்டு காவற்காரர்கள் போல் நின்று கொண்டு கவனித்தார்கள்.

டெலிபோனில் பேசிய குரல் பரபரப்புடன் பேசியது: “மிஸ்டர் கோபாலனா! நீங்கள் உடனே புறப்பட்டு இங்கே வரவேண்டும்... தயவு செய்து உடனே வரவேண்டும்.”

“பேசுகிறது யார்? என்ன விசேஷம்? எங்கே வர வேண்டும்?” என்று கேட்டேன்.

“‘லஸ்’ஸிலிருந்து பேசுகிறேன், ‘ரோஸ் பாலஸ்’ஸுக்கு உடனே வாருங்கள்... ரொம்ப அவசரம்... தயவு செய்யுங்கள்” என்றது குரல். அதோடு டெலிபோன் வைக்கப்பட்டு விட்டது.

நாங்கள் மூன்று பேரும் ‘ரோஸ் பாலஸ்’ பங்களாவை அடைந்தபோது இரவு ஏழே முக்கால் மணி ஆகியிருந்தது. சுற்றிலும் குரோடன்களும் புஷ்பங்களும் அழகு செய்ய, பங்களாவின் தோற்றம் ரமணீயமாக இருந்தது. எங்கள் வர வுக்காகக் காத்திருந்தவர் போல் ஒரு பெரியவர் முன் வந்தார். என்னைக் கண்டதும் கும்பிடு போட்டு, என் பக்கத்தில் வந்த இருவரையும், “இவர்கள் யார்? எதற்காக வந்தார்கள்?” என்ற பாவனையில் நோக்கினார். நான் உடனே, இவர்கள் என் பிராண சிநேகிதர்கள். இவர்களில்லாமல் நான் எந்தக் கேசும் கவனித்ததில்லை; கவனிக்கவும் முடியாது!” என்றேன்.

சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு அந்தப் பங்களாவின் டிராயிங் ரூமில் நாங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோம். எங்களை அழைத்த ராவ்பகதூர் நடராஜய்யர்தான் பங்களாவின் சுவான் தாரர். இன்னும் அதே அறையில் அவர் குமாரன் பட்டாபி ராமனும், அவனுடைய சிநேகிதன் கிருஷ்ணசாமியும் இருந்

தார்கள். வாசற்படியண்டை பயபக்தியுடன், தோட்டக்கார முனுசாமி நின்றான்.

“இது விஷயம் போலீஸாருக்குத் தெரிய எனக்கு இஷ்ட மில்லை. உங்களிடம் விவரங்களை நேரில் சொல்லி விடலா மென்று அவசரமாகக் கூப்பிட்டேன்” என்று தொடங்கி ராவ் பகதூர் விவரங்களைக் கூறினார்.

அன்று காலையில் அவர் தமது நண்பருக்கென்று ஒரு வைர அட்டிகை வாங்கியிருந்தார். பகலில் அதைத் தம் கையி னாலே மாடி அறையில் இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டியவர், அறையை விட்டு மாலை நாலு மணி வரை வெளியில் செல்லவில்லை. சுமார் ஐந்து மணிக்குமேல் அவர் குமாரனான பட்டாபியும் சிநேகிதனும் வீட்டுக்கு வந்தவர்கள், கீழ் ஹாலில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தோட்டக்காரன், கேட்டண்டை வைத்த புதிய செடிகளுக்கு எருப்போட்டுக் கொண்டும் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டும் இருந்திருந்தான். இரண்டாம் கட்டில் சமையற்கார அம்மாள் வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். சரியாக ஏழு மணிக்கு வீடு திரும்பிய ராவ்பகதூர் மாடியறைக்குச் சென்று இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்து பார்க்கும்போது, அட்டிகை வைத்த பெட்டிதான் இருந்தது; அட்டிகை மாய மாக மறைந்திருந்தது! இரும்புப் பெட்டிச் சாவி இருந்த இடம் வீட்டில் அவர்கள் இருவரையும் தவிர நடராஜய்யரின் மனைவிக்கும், நாட்டுப் பெண்ணுக்கும் தெரியும். அட்டிகை வாங்கிய சமாசாரம் சமையற்கார அம்மாளுக்கும் தோட்டக் காரனுக்கும் தெரியும், பட்டாபி அது விஷயமாகத் தன் சிநேகித னிடம்கூடச் சொல்லியிருந்ததாகத் தெரிவித்தான். விஷயம் இவ்வளவுதான்.

தம் வீட்டில் திருட்டுப் போன செய்தி அபக்கியாதி அளிக்கும் என்று நடராஜய்யர் பயந்தார்; அது ஒன்று. இரண்

டாவதாக, நகை வியாபாரிக்கு என்ன பதில் சொல்வது, எப்படித் தொகை கொடுப்பது என்பது அவருடைய அடுத்த கவலை. இதனால்தான், காதும் காதும் வைத்தாப்போல் என் மூலம் திருட்டைக் கண்டுபிடிக்க எனக்குச் சொல்லி அனுப்பி இருந்தார்.

நான் எல்லா விஷயங்களையும் கவனித்துக் கேட்டுக் கொண்டு, நடராஜய்யரிடம், “ஸார்! உங்கள் குடும்பத்தாரிடம் சில கேள்விகள் கேட்கப் பிரியப்படுகிறேன்” என்றேன்.

“ஆகா! தாராளமாகக் கேளுங்கள்!” என்றார் அவர்.

நடராஜய்யரைப் பார்த்து, “ஸார்! நீங்கள் நாலு மணிக்கு வெளியே போகும் வரையில் நகை இருந்ததென்று சொல்கிறீர்கள்; போகும்போது அதைப் பார்த்து விட்டுப் போனீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“போகும்போதுகூடப் பார்த்தேன். பிறகு இரும்புப் பெட்டியைப் பூட்டி, அதன் சாவியை என் டிராயரில் வைத் திருந்தேன். டிராயரின் சாவி என் ‘கோட்’டுப் பையில் இருந் திருக்கிறது.

நான் பட்டாபி ராமனைப் பார்த்தேன். சுமார் 23, 24 வய துள்ள அந்த இளைஞன், வெகு நாகரிகமான வாழ்க்கை நடத்து பவன் என்று அவன் தலையை வாரியிருந்த விதமும், ஸில்க் சட்டையும், நறுக்கு மீசையும் காண்பித்தன.

“நீங்கள் ஐந்து மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தீர்கள் அல்லவா? அப்போது எங்கிருந்து வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

அடே அப்பா! அவனுக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்க்க வேணுமே! “ஸார்! நான் வீட்டுக்குள் வந்த அப்புறம் தானே

இந்தத் திருட்டில் சம்பந்தப்படுகிறேன்? அதற்கும் முந்தியே வர?" என்றான் நறுக்கென்று.

"மன்னிக்க வேண்டும். நான் எதற்காகக் கேட்டேன் என்றால், நீங்கள் வரும்போது யாராவது சந்தேகப்படும் படியான ஆசாமிகள் கண்ணில் பட்டிருப்பார்களா என்பதற்குத்தான்... சரி, நீங்கள் வந்தப்புறம் மாடிக்குப் போனது உண்டா?"

"நானும் போகவில்லை. என் சிநேகிதனும் போகவில்லை!" என்று சேர்த்துச் சொன்னான் இளைஞன்.

"உங்களைப் பற்றி மட்டும் சொன்னால் போதும். நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்களோ?"

"படித்துக் கொண்டிருந்தோம்; பேசிக் கொண்டிருந்தோம்."

"நீங்கள் இன்று காலையில் அந்த நகையைப் பார்த்தீர்களா?"

"பார்த்தேன்; அதாவது, என் தகப்பனார் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது பார்த்தேன்."

"இதைப் பற்றி உங்களுக்கு யார் மீதாவது சந்தேகம் உண்டா?"

அவன் சிரித்தான். "உங்களை அல்லவா நான் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும்?" என்றான்.

"பிறகு கிருஷ்ணசாமியைக் கேட்கத் திரும்பினேன். அதற்குள் பட்டாபி, 'ஸார்! இவர் என் சிநேகிதர். இவர் பேரில் எங்களுக்குப் பூரண நம்பிக்கை உண்டு. இந்த நகை

போனால் போகட்டும், நீங்கள் இவரைச் சந்தேகிப்பதற்கு நான் அநுமதிக்க மாட்டேன்!” என்று படபடவென்று பேசினான்.

நடராஜய்யர் அவனை அடக்கிப் பேச ஏதோ ஆரம்பித்தார். நான் அவரை நிறுத்தி, “மிஸ்டர்! நான் இங்கே யாரையும் சந்தேகிக்கவில்லை. திருட்டுப் போன விதத்தைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் உங்கள் உதவியைக் கேட்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, கிருஷ்ணசாமியிடம், “ஸார்! நீங்கள் பேசிக் கொண்டேயிருந்தீர்களா? வேறு ஒன்றும் கவனிக்கவில்லையா?” என்றேன்.

“ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?”

“இல்லை; யாராவது மாடியிலிருந்து இறங்கி இந்த அறை வழியாகப் போயிருந்தால் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமே என்றுதான் கேட்டேன்.”

“இல்லை, நான் சற்றுப் பேசினேன்; சற்று கண்ணயர்ந்தும் விட்டேன்.”

“உம்... மாலை ஐந்தரை, ஆறு மணிக்குத் தூக்கம் வந்ததா? அது ஏன்?” பட்டாபி வெறித்துப் பார்த்தான். “நீங்கள் போகிற போக்கைப் பார்த்தால், திருட்டு வெளிப் படுவதற்குப் பதிலாக வீட்டில் இருப்பவர்களை அவமானப் படுத்தி விட்டுப் போவீர்கள் போல இருக்கிறதே!” என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

பிறகு பட்டாபியின் தாயாரை விசாரித்ததில், தான் மாடிக்கே போகவில்லை என்று கூறி விட்டாள்.

பட்டாபியின் மனைவி வந்தபோது ‘கம்’மென்று ரோஜா வின் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது. சுமார் 19 வயதுள்ள அந்த

மங்கையின் செளந்தரியம் மிகுந்த முகத்தில் கவலை தோய்ந்திருந்தது. கண்கள் பரபரவென்று நாலா புறமும் சுழன்றன. தலையைச் சீவி, சாட்டை போல் பின்னித் தொங்க விட்டு, இரண்டு பெரிய ரோஜாப் புஷ்பங்களைச் சூரியக் கதிர்கள் போல் அணிந்து கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. நான் நகையையும் பார்க்கவில்லை. அதை வைத்ததையும் கவனிக்கவில்லை. மாடிக்கும் போகவில்லை!” என்று மிருதுவான குரலில் பட்டாபியைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டு உள்ளே போய் விட்டாள்.

“இனி கேட்க வேண்டியது ஒன்றுமில்லை! திருட்டு நடந்த இடத்தைப் பார்த்து விட்டால் போதும்” என்று கூறினேன்.

எல்லோருமாக மாடிக்குச் சென்றோம். மாடியில் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக மூன்று அறைகள் இருந்தன. அறைகளுக்கு முன்னாலிருந்த நீண்ட ‘வராண்டா’விலிருந்து பார்த்தால், வாசற்புறமும் ரஸ்தாவும் தெரிந்தன. நான் முன்னால் சென்றேன். மூன்றாவது அறைதான் ராவ்பகதூருடைய அறை. அதில் இடது புறக் கோடியில் இரும்புப் பெட்டி வைக்கப் பட்டிருந்தது. அதற்கு அடுத்த அறையை அவர் ‘ஆபீஸ் ரூமாக’ உபயோகித்துக் கொண்டார். அங்கே அவருடைய கட்டிலும், மேஜை நாற்காலிகளும் இருந்தன. முதல் அறையில் நாற்காலிகளும் மேஜைகளும் போட்டு, முக்யமாக நண்பர்கள் வந்தால் பேசுவதற்கு உபயோகமானது போல் தோற்றம் அளித்தது.

நான் கவனித்த முக்கியமான விஷயம், அறைகளுக்கு வெளியில் சிவப்பு வர்ணம் அடித்த வாளி ஒன்று தொங்க

விடப்பட்டிருந்தது. ராவ்பகதூருக்கு நெருப்பென்றால் அசாத்திய பயமென்றும், அதற்காக மண் வாளிகள் வைத்திருப்பதாகவும் தெரிந்து கொண்டேன். மூன்றாவது அறையிலிருந்த இரும்புப் பெட்டியின் சாவி, இரண்டாவது அறையிலிருந்த டிராயரில் வைக்கப்பட்டு, டிராயரின் சாவி ராவ்பகதூரின் கோட்டுப் பைக்குள் இருந்திருக்கிறதென்றும் அறிந்தேன்.

“நீங்கள் போகும்போது கோட்டு போட்டுக் கொண்டு போனீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை; சட்டையும் அங்கவஸ்திரமும் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.”

ஒவ்வொரு அறையாக நான் பார்த்துக் கொண்டு சென்றேன். மேஜையிருக்கும் அறையில் சற்றுக் கூர்மையாகப் பரிசோதனை செய்ய வேண்டுமென்பது என் விருப்பம். ஆகவே மற்றவர்களை வெளியே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, மேஜை அடியிலும், இரும்புப் பெட்டி அடியிலும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். பிறகு அறையைச் சுற்றி வந்து, கதவை மூடிக் கொண்டு பார்த்தேன். அங்கே, கதவின் கீழேயிருந்து ஒரு சிறு ‘பண்ட’த்தைப் பொறுக்கி நான் பையில் போட்டுக் கொண்டேன்.

பிறகு இரும்புப் பெட்டி இருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்தேன். பெட்டி, பழைய நாளைய ‘பாஷ’னில் சாதாரணமாகச் சாவி போட்டுத் திறக்கும் பெட்டிதான். அதைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்த்ததில், மறுசாவி போட்டதாகவோ, திறப்பதில் சிரமப்பட்டிருப்பதாகவோ ஒரு தடயமும் காணவில்லை.

அங்கிருந்து திரும்பும்போது, ஹால் பூராவும் ஒரு நோட்டம் பார்த்துக் கொண்டு, வராந்தாவையும் கண்களால் ஒரு ஓட்டம் ஓட்டிக் கொண்டேன். கிருஷ்ணசாமியும் பட்டாபி

கோபாலன் கவனிக்கிறார்!

யும் பேசிக் கொண்டு நிற்பதை நான் கவனிக்கத் தவறவில்லை. எல்லாருமாக மாடிப் படியில் இமத்தினோம். அப்போது மெள்ள ரங்குவை என் புறமாக இழுத்து, “மிஸ்டர் கிருஷ்ணசாமியை கவனித்துக் கொள்” என்று சொன்னேன். ரங்கு புரிந்து கொண்டான்.

மறுபடி நாங்கள் கீழே வந்து டிராயிங் ரூமில் உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

ராவ்பகதூர் என் முகத்தைக் கவலையுடன் கவனித்தார். என் முகத்தில் நம்பிக்கைத் தருவதாக ஒன்றையும் அவர் காணவில்லையென்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது.

“இன்னும் இரண்டே இரண்டு விஷயங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றன. பிறகு நான் போய் விடுகிறேன். தயவு செய்து சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டேன் நான்.

“என்ன சமாசாரங்கள்?”

“நீங்கள் சாவி வைத்திருந்தீர்கள் அல்லவா? அந்தக் ‘கோட்’ என்னிடம் இருக்கட்டும்.”

“சரி; எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதற்கு அப்புறம்?”

“உங்கள் தோட்டத்தில் ரோஜாச் செடி இருக்கிறதா?”

“இல்லை.”

“பின், ரோஜாப் பூ கொண்டு வந்து கொடுத்தது யார்? எப்பொழுது கொடுத்தார்கள்?”

இதற்கு நடராஜய்யருடைய மனைவி பதில் சொன்னாள்; “சுமார் ஐந்தரை மணிக்குப் பூ வாங்கினோம். கொடுத்தவள்

வாடிக்கையாகப் போடுபவள்தான். கொடுத்து விட்டு உடனே திரும்பி விட்டாள். அவள் பேரில் சந்தேகமே வேண்டிய தில்லை.”

நான் எழுந்திருந்தேன். ராப்பகதூர் நடராஜய்யரிடம் வந்தனம் தெரிவித்து, “நான் உங்களுக்கு டெலிபோன் செய் வேன்... அதுவரைக்கும் தாங்களும், தங்கள் குமாரனும் வீட்டிலேயே இருங்கள். நான் கூப்பிடும்போது இரண்டு பேரும் வரவேண்டும். அதனால் எனக்குப் பெரிதும் உப யோகம் உண்டு” என்றேன்.

அந்தப் பெரிய மனிதருடைய முகம் பரிதாபமாக மாறிற்று. “நீங்கள் சொல்கிறபடி நான் செய்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் என் கௌரவம், மன நிம்மதி எல்லாம் உங்கள் கையில் இருக் கிறது!” என்றார்.

இது மாதிரி இதற்கு முன் என்னிடம் பல பேர் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இவை சகஜமான வார்த்தைகளேயாதலால், நான் புன்னகை செய்தேன். வாசல் வரை எங்களைக் கொண்டு விட்டுப் போனார். நான் வந்தபோது, பட்டாபியின் மனைவி யினுடைய அழகிய பெரிய கண்கள் என்னை ஒரு மூலையி லிருந்து உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

ரங்கு அவன் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு போனான். நான் மணியுடன் என் அறைக்கு வந்தேன்.

உடனே, “எதாவது ருசு உனக்குக் கிடைத்ததா?” என்று கேட்டான் மணி.

என் சட்டைப் பையில் நான் போட்டுக் கொண்ட பண்டத்தைக் காண்பித்து, “இது என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“இது ரோஜாப்பூ இதழ்!” என்றான்.

“சரி; நாம் வாங்கிக் கொண்டு வந்த கோட்டுப் பையில் என்ன இருக்கிறது, பார்!” என்றேன்.

அவன் அதைத் திரும்பி மேஜை மேல் கவிழ்த்தான். அதிலிருந்து சிறு மணல்கள் உதிர்ந்தன. “ஒன்றுமே இல்லை!” என்றான்.

நான் என் நாற்காலியில் சாய்ந்து விட்டேன்.

சுமார் மூன்று மணிக்குப் பிறகு ரங்கு திரும்பி வந்தான். வந்தவன், “கிருஷ்ணசாமியுடன் போனேன். ரொம்ப இடங்கள் சுற்றி, அவன் தங்க சாலைக்குப் போய் ஒரு வீட்டுக்குள்ளே போனான். உடனேயே திரும்பி விட்டான். இப்போது அவன் வீட்டு வாசல் வரை போய் விட்டுத் திரும்பி வருகிறேன்.”

“அந்த வீடு?”

“போன மாதம் போலீஸ்காரர் போய்ச் சூதாட்டத்திற்குப் பிடித்தார்களே, அதுதான்!” என்றான்.

மறுநாள் காலை ஏழு மணிக்கு நான் டெலிபோன் செய்தபடி ராவ்பகதூர் நடராஜய்யர் பட்டாபியுடன் வந்து விட்டார். வரும் போதே, “ஏதாவது நல்ல வாக்குச் சொல் வீர்களா?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தார்.

“நல்ல வாக்கு மாத்திரம் இல்லை. நீங்கள் நல்ல காரியத்தையும் பார்க்கலாம். இப்போதே உங்கள் வீட்டுக்குப் போய் இரும்புப் பெட்டியைத்திறந்து பார்த்தீர்களானால், அந்த நகை இருந்த இடத்தில் இருக்கும்!” என்றேன்.

அவர் என் வார்த்தையை நம்பவே இல்லை. அவர் திரும்பிப் போன விதத்திலேயே அவர் அவநம்பிக்கை பட்டவர்

போல் தெரிந்தது. பட்டாபி என்னை எரித்து விடுகிறாப்போல் பார்த்து விட்டுப் போனான்.

ரங்குவும் மணியும் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.
“இதெல்லாம் என்ன ஜாலம்?” என்றார்கள்.

“ஒன்றுமில்லை. நகை எடுத்தவருக்குத் திருப்பி வைக்க அவகாசம் கொடுத்திருக்கிறேன்” என்றேன்.

“என்ன? என்ன?”

“முதலிலிருந்து சொல்கிறேன்; ராப்பகதூருடைய பிள்ளையாண்டானுக்கு நல்ல சகவாசம் கிடையாது. கெட்ட வழிகளில் பிரவேசித்து விட்டான். அவன்தான் நகையை எடுக்க முயற்சி செய்தது.”

“ஐயையோ! அவன் திருடினானா?”

“திருடவில்லை; ஏனென்றால் அவன் திருடப் போன போது நகை அங்கே இல்லை! அது அகப்பட்டிருந்தால் நண்பன் உடனேயே போயிருப்பான். ஆனால் அது முன்னதாகவே எடுக்கப்பட்டு விட்டது! எடுத்தவள் ஸ்ரீமதி பட்டாபிராமன் தான்!”

“அந்தப் பெண்ணா! நான் ஒருகாலும் நம்ப மாட்டேன்!”

“அப்படி இல்லை. அதை அவள் திருடவில்லை. தன் புருஷன் எடுக்கப் போவதை அறிந்து கொண்டு அவள் அதை முன்னதாகவே இடம் மாற்றி விட்டாள். மாடியில் யாரும் உபயோகிக்காத பண்டம் எது? அந்த வாளியிலிருந்த மண்தான். ஆகவே நகையை அதற்குள் ஒளித்து விட்டாள்; அந்த வாளியின் கீழ் மட்டும் மணல் சிந்தியிருந்ததைப் பார்த்திருக்கலாம்.

அவள் சாவியைத் திரும்பக் கோட்டுப் பைக்குள் போடும் போது பட்டாபி வந்திருக்கிறான். உடனே கதவிடுக்கில் பதுங்கிக் கொண்டாள். அப்போது விழுந்த ரோஜா இதழ்தான் இது!”

“இவ்வளவு தூரம் தெரிந்தபின், கோட்டை எதற்காக வாங்கி வந்தாய்?”

“அவசரப்படாதே! அவள் மணலில்தான் ஒளித்து வைத்தாள் என்பதற்கு அது ருசுவாக இருக்கிறது. சாவியைப் போடும்போது அதன் பையிலும் கொஞ்சம் கையில் ஒட்டியிருந்த மணலை உதிர்த்திருக்கிறாள்.”

“இப்பொழுது அந்தக் குற்றத்துக்கு அவளை என்ன செய்வாய்?”

“குற்றமா? அவள் தங்கமான பெண்ணாச்சே! உத்தமமான பத்னி அல்லவா? புருஷனைக் கெட்ட காரியத்தில் பிரவேசிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டவள் அல்லவா? இப்போது ராப்பகதூரையும் பட்டாபியையும் அழைத்தேன் அல்லவா? இதற்குள் அதைத் திரும்ப வைத்திருப்பாள்... இதோ டெலிபோன்!”

ராப்பகதூர் பேசினார்: “என்ன மிஸ்டர் கோபால்! நீர் மந்திரவாதியா? அது எப்படித் திரும்ப வந்தது? உம் பெயரைக் கேட்டே பயந்து திரும்பி விட்டதா?”

நான் ஒரு கடிதத்தைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன். ஒரு பெண்மணி அதை எனக்கு எழுதியிருக்கிறாள். தன் பெயரை வெளிக் கொணராமல் நாசுக்காக நடந்து கொண்டதற்கு அதில் எனக்கு அழகாக நன்றி தெரிவித்திருக்கிறாள்.

2. புது மாப்பிள்ளை மர்மம்

2

புது
மாப்பிள்ளை
மர்மம்

எல்லாம் சடசடவென்று இமைப் பொழுதில் நடந்தேறியது. ரயில்வே ஸ்டேஷன் கெடியாரம் 7 ½ மணி. அடித்தது. பிளாட்பாரத்தில் அப்போதுதான் ஒரு ரயில் வந்து நின்றிருந்தது.

என்னைத் தாண்டிக் கொண்டு, என் பக்கத்தில் நின்ற ரங்குவையும் தள்ளிக் கொண்டு ஒருவன் ஓட்டமாக ஓடினான். அவன் செய்த காரியம் என்னவென்று அப்போதே தெரிந்திருந்தால் ஒரே நிமிஷத்தில் அவனைக் கட்டிப் பிடித்திருப்பான் ரங்கு. அது தெரிய நாலைந்து நிமிஷம் பிடித்தது.

அவன் செய்தது இவ்வளவுதான்: ஒரு இரண்டாவது வகுப்பு வண்டியில் கனவான் போல் உடை தரித்து உட்கார்ந்திருந்த ஒருவரைக் கத்தியால் குத்தி விட்டான். குத்தியவன் யார், எதற்காகக் குத்தினான் என்ற விவரம் எதுவும் தெரிந்து கொள்வதற்கில்லை. ஏனெனில் அவரைத் தவிர அந்த வண்டியில் வேறு யாருமே இல்லை. அவரும் நினைவிழந்து கிடந்தார். நான் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, போலீஸார் வழியை விலக்கிக் கொண்டு, ஜனங்கள் வண்டியின் முன்னால் கூடாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒரு 'ஸ்ட்ரெட்ச்'ரைச் சுமந்து இருவர் தோன்றி, காயம் அடைந்தவரைச் சுமந்து சென்றார்கள். 'ஸ்ட்ரெட்சர்' என் பக்கமாகப் போகும்போது கவனித்தேன். சிறு தாடியும் முறுக்கி விட்ட மீசையுமாக, அவர் வடநாட்டிலிருந்து வந்த சீக்கியர் போல் காணப்பட்டார்.

இந்தச் சமயத்தில் எதிர்பாராத விதமாக ஒரு சம்பவம் நடந்தது. மூன்றாவது வகுப்பு வண்டியிலிருந்து சுமார் ஐம்பது வயதுள்ள ஒருவர் வேகமாக இறங்கி வந்தார். "எங்கே மாப்பிள்ளை? மாப்பிள்ளை எங்கே?" என்று பரபரப்புடன் பார்த்துக்

கொண்டு கேட்டார். விஷயத்தை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டவுடன் அவருடைய பரபரப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று. பித்துப் பிடித்தவர் போல ஓடினார். 'ஸ்ட்ரெட்சர்' வரை ஓடிப் போய்ப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வந்தார்.

“மாப்பிள்ளை இல்லை அது! எங்கே அவர்?” என்று கூவினார்.

ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அவரை நிறுத்தி, “என்ன சமாசாரம்? நிதானமாய்ச் சொல்லும்!” என்றார். அவர் தத்துப் பித்தென்று உளறியதை ஒன்று சேர்த்து, ஒரு வழியாக அர்த்தம் கண்டு பிடித்தால், ஏற்பட்டது இதுதான்:- அவர் பெண்ணுக்கு மறுநாள் கல்யாணம் நிச்சயம் செய்து நடத்துவதற்குச் சகல ஏற்பாடுகளும் செய்திருந்தார். மாப்பிள்ளை கல்கத்தாவில் உத்யோகமாயிருந்த ஒருவர். அவர் பெண்ணின் அழகுக்கும் பாட்டுக்கும் கட்டுப்பட்டு, இரண்டாம் தாரமாகக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள சம்மதித்திருந்தார். சென்னைப் பட்டணத்தில் ஒரு சத்திரத்தில் கல்யாணத்தை நடத்திக் கொண்டு கையோடு பெண்ணையும் அழைத்துக் கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பும் உத்தேசத்துடன்தான் அவர் பட்டணம் வந்தது. பெண்ணும் தகப்பனும் மூன்றாவது வகுப்பில் வர, அவர் இரண்டாம் வகுப்பில் ஏறும் வரையில் தகப்பன் பார்த்தார். சென்னையில் வந்து பார்க்கும்போது, ‘மாப்பிள்ளை’யைக் காணோம்! அவர் இருந்த வண்டியில் வேறொருவர் குத்துப்பட்டிருக்கிறார்!

அந்த இரண்டாவது வகுப்பு வண்டியில் சாமான் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு கைப்பெட்டி மட்டும்தான் இருந்தது. அந்தக் கைப்பெட்டியிலிருந்த இரண்டொரு சட்டைகளும் ஆடைகளும், குத்துண்ட மனிதர் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கப் போதுமானதாக இல்லை! ஆனால் நான் என்னிடமிருந்த மெழுகில், வண்டியின் ஜன்னல் ஓரத்திலிருந்த ஒரு தடயத்தை மட்டும் ஒத்தி எடுத்துக் கொண்டு விட்டேன்.

இப்பொழுது அந்த வண்டித் தொடரைப் பின்னால் கொண்டு போய் வேறு வண்டிக்கு இடம் விட்டார்கள். மணப் பெண்ணும் தகப்பனும் தங்கள் சாமான்களை ஒதுப்புறமாக வைத்துக் கொண்டு, வேதனை தோய்ந்த முகத்துடன் ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

நான் அவர் பக்கமாக நெருங்கி, “சுவாமி! தங்களுக்கு எந்த ஊர்?” என்று விசாரித்தேன்.

“காட்பாடி, ஐயா! இந்தப் பெண்ணுக்கு வரன் பார்த்துச் சலித்துப் போய், ராத்தூக்கமில்லாமல் இருந்தேன். ஒரு வழியாய்க் கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைக்கலாம் என்று வந்தால், அகப்பட்ட மாப்பிள்ளையும் மாயமாக மறைந்து விட்டான்!”

“மாப்பிள்ளை உங்களுக்கு இதற்கு முன் தெரிந்தவர் தானா?”

“அவ்வளவாகத் தெரியும் என்று சொல்வதற்கில்லை. எனக்குத் தெரியாதவர்களில் சில பேரைத் தெரியும் என்றார். சொத்துள்ளவர் என்றும் ஏற்பட்டது. இரண்டாம் தாரம் என்றால் என்ன? எத்தனையோ பெண்கள் இரண்டாந்தாரமாக வாழ்க்கைப் பட்டு செளக்யமாக - சந்தோஷமாக வாழவில்லையா?”

“நான் கேட்கிறேனென்று நீங்கள் வருத்தப்படக் கூடாது. நீங்கள் மனம் புண்பட்டிருக்கிறீர்கள். என்னாலான உதவி செய்யலாமென்றுதான் கேட்கிறேன். அந்த ஆசாமி எப்படி இருப்பார்?”

“நாற்பது வயதுக்குக் குறைச்சல் இல்லை. பளீரென்று இருக்கும் முகம்; களை சொட்டும். சிவப்பாக நல்ல கட்டுடன் இருப்பார்.”

“இந்த ‘ஸ்ட்ரெட்ச’ரில் ஒரு ஆசாமியைக் கொண்டு போனார்களே...”

“அவர் தானாக்கும் என்று முதலில் நான் நடுங்கி விட்டேன். பக்கத்தில் போய்ப் பார்த்தவுடன்தான் - அவன் மீசையையும் தாடியையும் கண்ட பிறகுதான் - எனக்கு உயிர் வந்தது!”

“ஓஹோ!”

“உஸ்... உஸ்... உஸ்” என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டு ஸ்டேஷனுக்குள் இன்னொரு ரயில் வண்டி வந்து விட்டது. சட்டென்று கெடியாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி 8-10. “இந்த ‘டய’த்துக்கு ஏது வண்டி? என்று ரங்குவைக் கேட்டேன்.

அதற்குள் மணி, “இப்போதுதான் விசாரித்தேன். இன்றைக்கு 6-30க்கு வரவேண்டிய வண்டி 7-30க்கு வந்தது. சரியாக 7-30க்கு வரவேண்டிய வண்டி நாற்பது நிமிஷம் லேட்டாக இப்போதுதான் வருகிறது!” என்றான்.

எனக்கு உடனே ஒரு யோசனை தோன்றி விட்டது. ரங்குவையும் மணியையும் பின்னே வரும்படி கூறிவிட்டு, வேகமாக ரயில் வண்டித் தொடர்களோடு நடந்தேன். அந்த வண்டியில் அன்று அசாத்தியக் கூட்டமாக இருந்தது. நின்றதும் நிற்காததுமாக ஜனங்கள் இறங்குவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்ததும், போர்ட்டர்கள் போட்ட கும்மாளமும் ஒரே இரைச்சலாகக் கேட்டது. நெருக்கி அடித்துக் கொண்டு நான் வண்டி வண்டியாகப் பார்த்துக் கொண்டு சென்றேன்.

இரண்டாவது வகுப்பு வண்டி ஒன்றிலிருந்து ஒருவர் இறங்கினார். அவர் ஆறடி உயரமும் சுமார் நாற்பது வயதும் உள்ளவர் போல் காணப்பட்டார். அந்தத் தொடரில் அது ஒன்றுதான் இரண்டாவது வகுப்பு வண்டி என்பதை நிச்சயம் செய்து கொண்டேன்.

மணியிடம் மெதுவாக, “நீ இந்த ஆசாமி பின்னால் போ! அவன் எங்கே தங்குகிறான் என்கிற விஷயத்தைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு வந்து சேர்!” என்றேன்.

“ஏன், கோபாலா! இவர் யார்?” என்று கேட்டான் மணி.

“தெரியாது, அப்பேன்!”

“பின் எதற்காக அவன் விலாசம்!”

“சும்மா விளையாட்டுத்தான்!” என்று கூறி அவனை அனுப்பினேன். பிறகு வண்டியின் கதவண்டை நின்றேன். அங்கே தொங்கிய சீட்டில், ‘ஸர் கலைமான்’ என்ற விலாசத் திற்கு அது ‘ரிஸர்வ்’ செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டேன்.

அன்றிரவு விசேஷமாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ரங்கு திரும்பி வந்து, அந்த ஆசாமி ஒரு டாக்ஸியில் சென்றாரென்றும், இவனும் கூடவே வேறொரு டாக்ஸியில் சென்று பார்த்ததாகவும், அவன் ‘ஹோட்டல் துவாரகா’வில் இறங்கினதாகவும் கூறினான்.

பிறகு, “யார் இந்த ஸிங்?” என்று கேட்டான்.

“இந்த ஸிங் கிடக்கிறார்! குத்துப்பட்டாரே, அந்த ஸிங் யார்?” என்று கேட்டேன் நான்.

“நீ எப்போதும் புதிர் போடுகிறாய்! தெரிந்ததை லகுவில் சொல்ல மாட்டாய்!” என்றான்.

மறுநாள் காலை திருவள்ளூரைச் சேர்ந்த ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்னிடம் வந்தார்.

“உங்களிடம் ஓர் உதவிக்காக வந்திருக்கிறேன்!” என்றார் அவர்.

“என்ன சொல்லுங்கள்! உங்கள் வீட்டில் ஏதாவது கடுகு, மிளகாய் காணாமற் போய் விட்டதா?” என்றேன்.

“அதெல்லாமில்லை; நேற்று மாலை பாஸஞ்சர் காட்பாடியில் கிளம்பும்போது, இரண்டாவது வகுப்பில் ஓர் ஆசாமியைப் பார்த்தேன். உடனே சந்தேகப்பட்டுக் கூடவே வந்தேன். அவன் ஏற்கெனவே கராச்சியில் ஒரு பெரிய மோசடியில் சம்பந்தப்பட்டுப் போலீஸுக்குத் தப்பி வருபவன். அரக்கோணம் வரை கவனித்தவன், சற்று அயர்ந்து விட்டேன். ஆசாமியும் நழுவி விட்டான். அவன் உட்கார்ந்திருந்த வண்டியில் வேறு ஒருவன் வந்து உட்கார்ந்து விட்டான். அந்த ஆசாமியை நீங்கள் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும்...”

“மிக அழகாயிருக்கிறதே! நீர் யாரையாவது நழுவ விடுவது; அப்புறம் என்னை வந்து பிடித்துக் கொள்வது! நியாயம் நல்லது, ஸார்!... ஆனால், ஒன்று சொல்கிறேன். என் இஷ்டப்படி நீர் நடந்து கொள்வதாக இருந்தால், என்னால் முடிந்த உதவி செய்கிறேன்!” என்றேன்.

அந்த இன்ஸ்பெக்டர் குதித்த குதியைப் பார்க்க வேண்டுமே! “என்ன செய்ய வேண்டும், செய்து தருகிறேன்!” என்றார்.

“காட்பாடி ஸ்டேஷனைத் தாண்டி, அரக்கோணம் வரையில் உம் ஆசாமி இருந்திருக்கிறான். அரக்கோணத்திற்கு அப்புறம் அவனை யாரும் பார்க்கவில்லை... சரி; அரக்கோணம் தாண்டிய பிறகு எங்கேயாவது ஒரு துணி மூட்டை கிடந்து யாராவது பொறுக்கி வைத்திருக்கிறார்களா என்று விசாரித்து வாரும்!”

“துணி மூட்டையா!”

“துணி மூட்டையோ, அல்லது தனித்தனி ஆடையோ எதாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை!”

இன்ஸ்பெக்டர் போன பிறகுதான் நான் கடைத் தெருவுக்குச் சென்று, கல்கத்தா பத்திரிகையில் ஏழெட்டு தினசரிப் பத்திரிகைகள் வாங்கி வந்தேன். ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு, வெளியூர் செல்லும் பிரமுகர்களின் பெயர்களைக் கவனித்துப் பார்த்து வந்தேன்.

மத்தியானம் சுமார் இரண்டு மணிக்கு மேல் நான் ஸர் கலைமானைத் தேடிக் கொண்டு 'ஹோட்டல் துவாரகா'வுக்குப் போனேன். அவர் இரண்டு அறைகள் எடுத்திருந்தார். வெளிப்புறத்து அறையில் இருந்த சேவகன் "இன்று யாரையும் எஜமான் பார்க்க மாட்டார்!" என்றான்.

"என்னைப் பார்க்க வேண்டாம்; பேசினால் போதும்!"

அவனுக்கு அந்த ஹாஸ்யம் புரியவில்லை. என் பெயர் குறிப்பிட்ட கடுதாசியை உள்ளே கொடுத்தனுப்பிய பிறகு, அவர் அழைத்ததாகக் கூறினான்.

"உம்மை எனக்குத் தெரியாதே!" என்றார் ஸர் கலைமான்.

"எனக்கும் உங்களைத் தெரியாது. நான் தெரியாத மனிதர்களுடன்தான் அதிகம் பழகுவன்!"

"என்ன விசேஷம்?"

"நீங்கள் இந்த ஊர் தினசரிப் பத்திரிகைகள் படிப்பது உண்டா?"

"இல்லை; நீர் பத்திரிகைக்காரரா?"

"இல்லவே இல்லை! பத்திரிகை படிப்பவராக இருந்தால், நேற்று ரயிலடியில் ஒருவர் குத்தப்பட்ட சமாசாரம் தெரிந்திருக்கும்!"

“அது எனக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“உங்கள் உயிர் பத்திரமாக இருக்க வேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் அந்தச் சமாசாரமும்!” என்றேன். பிறகு முதல் நாள் இரவு ரயிலடியில் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றிப் பத்திரிகையில் வந்த செய்தியை எடுத்து அவருக்குக் காட்டினேன்.

“ஆமாம்! இதில் எனக்கு வேண்டிய சமாசாரம் ஒன்றும் இல்லையே!”

“இப்போது அப்படித்தான் சொல்வீர்கள். நான் சொன்னால் புரியும். உங்களைக் குத்துவதற்கு வந்தவன் தவறிப் போய் வேறு ஆசாமியைக் குத்தி விட்டுப் போனான்!”

ஸர் கலைமான் திடுக்கிட்டார். “அந்த மராட்டிப் பயல்!” என்றார்.

“இருக்கலாம்! ஆனால் நான் வந்த காரியம் வேறு. அதாவது, அந்த ஆசாமி இதற்குள் தன் பிசகைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பான். ஆகையால் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்!”

ஸர் கலைமான் ஏதோ யோசனை செய்தார். பிறகு என்னிடம் புன்னகையுடன், “மிகவும் வந்தனம். நீர் இவ்வளவு தூரம் எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர் என்பது புரியவில்ல. ஒரு நிமிஷம் நில்லுங்கள். நீர் போலீஸில் இருக்கிறீரா?” என்று கேட்டார்.

“நீங்கள் என்னிடமே துப்பறியப் பார்க்கிறீர்களே!” என்று சொல்லி விட்டு வந்தேன்.

ரங்குவையும் மணியையும் அழைத்துக் கொண்டு, மறு நாள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். ஸர்ஜன் சதாசிவம் என்னைப் பார்த்தவுடன் வரவேற்றார்.

“எப்படி இருக்கிறான் ஆசாமி?”

“அபாயம் அதிகமில்லை. கத்தி இரண்டாவது விலா எலும்புப் பக்கமாகச் சாய்ந்த வாக்கில் போயிருக்கிறது; ஓர் அங்குல ஆழம் கூடப்போயிருந்தால், உடனேயே கேஸ்தீர்ந்து போயிருக்கும்!”

“உங்கள் ஆசாமியிடம் ஒரு சிறு சோதனை செய்து பார்க்க வேண்டும். அவனுடைய மீசை, தாடியில் கொஞ்சம் நான் கொண்டு வந்திருக்கும் திராவகத்தைத் துடைத்துப் பார்க்கலாமா?” என்று கேட்டேன். ஸர்ஜன் ஆச்சரியத்துடன் விழித்தார். ரங்குவும் மணியும் என்னை உற்று நோக்கினார்கள்.

சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் வியப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று. ஏனென்றால், குத்துண்டவன் முகத்தில் அந்த திராவகம் பட்டதும் ரோமங்கள் அனைத்தும் கழன்று விட்டன!

நாங்கள் வெளியே வந்தோம். அப்போதுதான் நான் அனுப்பிய இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு சிறு மூட்டையுடன் என்னைத் தேடி வந்தார். “மிஸ்டர் கோபால்! நீங்கள் தேட உத்தரவு கொடுத்தவுடனேயே இது அகப்பட்டு விட்டது. ஒரு ‘பாயிண்ட்ஸ்மன்’ கையில் கிடைத்து, இப்போதுதான் வந்து சேர்ந்தது!” என்றார்.

நான் மூட்டையை அலட்சியமாகப் பார்த்து, “எல்லாம் ஒத்துப் போய் விட்டது! நீர் நழுவ விட்ட பேர்வழி இங்கே

தான் இருக்கிறான்; நம் ஸர்ஜன் கையில் அவன் உயிர் பிழைத்து வந்தால், நீர் அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளும்!” என்றேன்.

ஸர்ஜனும் இன்ஸ்பெக்டரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்!

யாரிடமிருந்து தப்பினாலும் நான் மணியையும் ரங்குவையும் விட்டுத் தப்ப முடியாது. பூராக் கதையும் அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

“அப்பா! குத்தி விட்டு ஓடினானே ஒருவன், அவன் வந்தது ஸர் கலைமானுக்காக. ஸர் கலைமான் அவனுக்கு ஏதோ கெடுதல் செய்திருக்க வேண்டும். அது என்னவென்று நமக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் 7-30 மணி வண்டியில் வரப்போவதைத் தெரிந்து காத்திருந்தான்...

“7-30 மணிக்கு வேறு வண்டி வரவே அதில் இரண்டாம் வகுப்பில் இருந்தவரைக் குத்தி விட்டான். மேலும், துரதிர்ஷ்ட வசமாக அவரும் ஸர் கலைமானைப் போலவே இருந்தார்!”

“ஆனால், மாப்பிள்ளையாயிருந்தவர் எங்கே?”

“அவன் கல்கத்தாவிலிருந்து போலீசுக்குத் தப்பி வரும் பேர்வழி; கராச்சியில் மோசடி வழக்கு ஒன்றில் சம்பந்தப் பட்டவன். சென்னைப் பட்டணத்தில் தன்னை யாரும் சந்திக்க மாட்டார்களென்று வந்து, கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டான். அவனிடம் பெண்ணைத் தள்ளவும் ஒருவன் காத்திருக்கிறான்! ஆனால் அந்த மாப்பிள்ளையின் ‘பிளான்’ களை மாற்றி விட்டார் இந்த இன்ஸ்பெக்டர். அவர் சந்தேகிப்பதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் அவன் பழைய

உடைகளை எறிந்து விட்டு, இப்படி, மாறு வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது உதிர்ந்த ரோமங்களைத்தான் மெழுகில் ஒத்திக் கொண்டு வந்து சோதனை செய்து பார்த்தேன். அவன் போட்ட வேஷத்திலும் ஆபத்து இருந்திருக்கிறது. ஆள் மாறாட்டமாகக் குத்துண்டான்!”

“இன்ஸ்பெக்டரைத் துணி மூட்டையைத் தேடச் சொன்னாயே, அது எதற்கு?”

“பல தடயங்கள் தெரிந்து கொள்வது, ஒரே விஷயத்தைச் சந்தேகமற ஊர்ஜிதம் செய்வதற்குத்தான்! அன்று 7-30க்கு வர வேண்டிய வண்டியில் நான் ஸர் கலைமானைப் பார்த்தவுடன் எனக்கு இந்தச் சந்தேகம் உதித்தது! மேலே மேலே யோசனை செய்து இப்படி முடிவு செய்தேன்!”

“நீ என்ன முடிவு செய்தால் என்ன! குத்திவிட்டுப் போன வனை உன்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே?” என்றான் ரங்கு.

“சேச்சே! அவன் செய்தது குற்றமென்றாலும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் கெடாமல் பார்த்துக் கொண்டானே! அதுவரை அவன் செய்தது சரிதான். இல்லாவிட்டால், இந்த ‘மாப்பிள்ளை’ சற்று மறைவாக இருந்து விட்டுப் பிறகு வேஷத்தைக் கலைத்து விட்டு வந்து கல்யாணமும் பண்ணிக் கொண்டு விடுவானே!” என்றான்.

அன்று மாலை தின்சரிப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். ஸர் கலைமானைத் தாக்க வந்த ஒருவனைப் போலீஸார் நல்ல சமயத்தில் தடுத்துச் சிறைப்படுத்தியதாகவும், ஸர் கலைமான் இதை எதிர்பார்த்துத் தயாராக இருந்ததால் போலீஸாருக்குச் சிரமம் அதிகம் இல்லையென்றும் வெளியாகியிருந்தது.

சங்கீத மயம்

நாராயணசாமி என்ற நாணு அய்யர், தமது சிறு பையன் கோபு பெரிய சங்கீத வித்வானாகி, நிறையப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார். அதற்கு அடி கோலியாக, அவரது வீட்டில் சதா சங்கீத சப்தம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது அவருடைய அவா. பிள்ளை யாண்டான் சங்கீத வித்வானாகிச் சம்பாதிப்

பது இருக்கட்டும். அப்படி ஆகப் போவதாகச் சொல்லியே எவ்வளவு சம்பாதிக்கலாம் என்று பார்க்க ஒரு யோசனை செய்தார். அதைக் கொண்டு தமது அவாவைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவும் எண்ணினார். அதன் பிரகாரம் ஆளுக்குத் தகுந்தாப் போல் - சில கடிதங்களை எழுதித் தபாலில் போட்டார். அவைகளுக்குக் கிடைத்த பதில்கள்தான் கீழே பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாணுவின் மனோரதமும் பூர்த்தி யாகியிருக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

என் அருமைத் தம்பி நாணுவுக்கு சர்வாபீஷ்டமும் உண்டாக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு எழுதுகிறேன்.

1

உபயகுசலோபரி.

உன் பிள்ளை இப்போது செளக்யமாக இருக்கிறான் என்றும், பத்து வயது நிறைந்திருக்கிறானென்றும் கேள்விப்பட்டதிலிருந்து ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கிறது. அதோடு அவனுக்குச் சங்கீதம் கற்றுக் கொடுக்க நீ தீர்மானித்திருப்பது மிக மிக மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. வீட்டில் இனிய சங்கீதம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதே மங்களகரம். நம்ம தாத்தா சொல்வது ஞாபகம் இருக்கிறதா? வீணையைப் போல் பூரணமான வாத்தியம் கிடையாது என்பார்களே! நம்ம குழந்தைக்கும் வீணையே ஆரம்பித்து வை. வயதும் இளம் வயதாகையால், நன்றாக ஸாதகம் செய்யட்டும்; நிறைய சம்பாதிக்கட்டும்; கேஷமமாயிருக்கட்டும்.

உன் அன்பார்ந்த,
சோமு.

குறிப்பு: நல்ல வீணையாக வாங்குவதென்றால் 150 ரூபாயாவது பிடிக்கும். குழந்தைக்கு என்னாலானது ரூ. 25 அனுப்பியிருக்கிறேன்.

மருமான் நாச்சாமி என்கிற நாணுவுக்குக்
கோடையிடி குப்புசாமி பாகவதர் ஆசீர்வாதங்க
ளுடன் எழுதுவது:

2

அடே! உன் பிள்ளைக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகி விட்
டதா? இப்போதான் பிறந்தாப்பலே இருக்கிறது! அவனை
நான் புண்யாகவாசனத்தின்போது பார்த்தது தாண்டா!

பையனுக்கு வாய்ப்பாட்டு சொல்லி வைக்கலாமா
என்று என்னைக் கேட்டிருக்கிறாய். ரொம்ப சந்தோஷம். வீட்
டிற்குச் சங்கீதம் ஒரு லட்சணம். என்னைக் கேட்டால் வாய்ப்
பாட்டை விட விசேஷமாக என்ன இருக்கிறது என்றுதான்
சொல்லுவேன். ஒரு இடத்தில் சட்டென்று பாடச் சொன்
னால், வாத்தியாராக இருந்தால், “வாத்தியம் வீட்டில் இருக்
கிறதே!” என்று மூக்கால் அழுவார். வாய்ப் பாட்டு வித்வா
னாக இருந்தால், “தொண்டையை வீட்டில் வைத்து விட்டு
வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய
தில்லை அல்லவா?

உன் பையனுக்கு நல்ல சாரீரம் இருக்குமென்று எனக்கு
நம்பிக்கை. அவன் புண்யாகவாசனத்தன்று போட்ட சத்தம்
எனக்கு இன்னும் ஞாபகமிருக்கிறது.

உன் பிரியமுள்ள,
குப்புசாமி பாகவதர்.

குறிப்பு: நல்ல சிஷ்யாகப் பார்த்து வை. செலவை லக்ஷ்யம்
செய்யாதே, என்னாலானது, குழந்தை வித்யாரம்பத்
துக்கு ரூ. 20 அனுப்பியிருக்கிறேன்.

சிரஞ்சீவி நாணுவுக்கு அத்தை மங்களம் ஸத்
குரு நாதன் கிருபை உண்டாக வேண்டுமென்று ஆசீர்
வதிக்கிறேன். உன் பிள்ளைக்குச் சங்கீதம் சொல்லி

3

வைக்கப் போகிறதாக எழுதியிருக்கிறாய். எனக்குச் சங்கீதம் என்றால் பிராணனாச்சே! குழந்தைக்குப் பிடிச் சொல்லி வை என்று நான் சொல்லுவேன். தொண்டைத் தண்ணீரைப் பறி கொடுத்துக் கொண்டு அவன் கச்சேரி பண்ண வேண்டாம்.

மேலும், இங்கே அடுத்த வீட்டில் ஒரு பெண் பிடிச் வாசிக்கிறது. அதைக் காதால் கேட்கச் சிக்கவில்லை. உன் பிள்ளை கோபு பிடிச் கற்றுக் கொண்ட பின் அவனை இங்கே அழைத்து வைத்துக் கொண்டு, பிடிச் வாசிக்கச் சொல்லி, அடுத்த வீட்டுக்காரி கொட்டத்தை அடக்க வேண்டும். நல்ல வித்வானாகப் பார்த்துக் குழந்தைக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கச் சொல்லு. உன் வீட்டில் சதா சங்கீத சப்தம் இனிமையாய்க் கேட்கப் போகிறதென்று எண்ணி மகிழ்கிறேன்.

பிடிச் நாற்பது ஐம்பதுக்கு வாங்கலாம். என்னாலானது முப்பத்தைந்து ரூபாய் அனுப்பியிருக்கிறேன். குழந்தைக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளவும்.

உன் அருமையுள்ள,
அத்தை மங்களம்.

அம்மாஞ்சி நாணுவுக்கு சீனு நமஸ்காரம். 4
என்னை இன்னும் ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு, என் யோசனையையும் கேட்டு எழுதியதில் என் சந்தோஷம் கரை காணாமல் போய் விட்டது. அதோடு, மிருதங்கம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் நான் நிபுணன் என்பதையும் நீ தெரிந்து குறிப்பிட்டிருப்பது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

உன் பயல் கோபுவுக்கு மிருதங்கமே சொல்லி வை. உடனேயும் சொல்லி வை. உங்கள் ஊரில் இருக்கும் சாமிநாத ஆசாரியிடம் நான் சொன்னதாகச் சொல்லி, நல்ல மிருதங்க மாக வாங்கிக் கொள். பயல் இதை ஆரம்பித்து ஒரு வருஷம்

ஆகட்டும். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் அப்புறம். மிருதங்கம் சாட்சாத் நந்திகேசுவரர் வாத்தியம் அல்லவா? சாமான் யமா? உன் யோசனை வெகு தரம் என்று முடித்துக் கொள்கிறேன்.

சின்னப் பயலுக்கு நல்ல மிருதங்கமாக வாங்க என் கையில் கிடைத்தது பதினைந்து ரூபாய்தான். அனுப்பியிருக்கிறேன். பெற்றுக் கொள்.

உன் அன்புள்ள,
அத்தான் சீனு.

சிரஞ்சீவி நாணுவுக்கு பிரம்மஸ்ரீ புருஷோத்தம பாகவதர் கோடி ஆசீர்வாதங்களுடன் ஸமஸ்த ஐச்வர்யங்கள் ஏற்பட வேணுமென்பதற்காகப் பகவான் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியைப் பிரார்த்தனை செய்து எழுதுவது.

5

குழந்தை, நீ என்னை உன் பிள்ளையைப் பற்றி யோசனை கேட்டதில் பரம திருப்தியடா! இந்த நாளில் பெரியவாள் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிற பேர் அபூர்வமாகி விட்டார்கள். சங்கீதக் கலை என்றால், வெறுமனே டிக்கெட்டை வாங்கிண்டு போய், ஈஸிசேரிலே சாய்ந்து கொண்டிருந்து விட்டு, பாடகரோடு தாளம் போட்டுத் தலையையும் ஆட்டுவது என்று ஜனங்கள் நினைக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். உலகத்தின் போக்கு அது.

சங்கீதத்தினாலே சாட்சாத்காரத்தை அடையலாமப்பா. பக்தி பண்ண வேண்டாம்; தபஸ் செய்ய வேண்டாம்; நிஷ்டையில் இருக்க வேண்டாம். சங்கீதமே சாயுஜ்யம். அதன் ஆனந்தமே பரமானந்தம், பரப்பிரம்மானந்தம். கான ரஸத்துக்கு மிஞ்சின அமிர்தம் கிடையாது. அதுவே தெய்வ ஸாந்நித்யத்தைக் கொடுக்கும்.

உன் பையனை ஹரிகதா காலட்சேபத்துக்குத் தயார் பண்ணுவது என்பதுதான் என் புத்திமதியாக இருக்கும். இன்றைக்கு ஹரிகதா காலட்சேபம் மலின தசையில் இருக்கிறதே என்று கேட்பாய். நாளைக்கு அதுதான் உச்சஸ்தானத்தில் இருக்கப் போவது. உன் பிள்ளையை அந்த 'லய'னில் விடு. கோலியாட்டத்தில் அவன் போடுகிற கூச்சலை நான் பார்த்திருக்கிறேன். வாசலகனாயிருக்கப் போகிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டுமிருக்கிறேன்.

உன் அன்புள்ள மாமா,
புருஷோத்தம பாகவதர்.

குறிப்பு: குழந்தைக்கு ரூபாய் பதினைந்து அனுப்பியிருக்கிறேன்.

மிஸ்டர் நாராயணசாமி அலயஸ் நாணுவுக்கு
மெஸ்ஸர்ஸ் பாண்டி மோனியம் அண்டு கம்பெனி
எழுதிக் கொள்வது.

6

ஐயா,

தாங்கள் கேட்டபடி எங்களிடம் அகில உலகம் கேட்கும் படியான ரேடியோ ஸெட் மூன்று வகைகள் இருக்கின்றன. விலைகள் முறையே ரூ. 120, ரூ. 140, ரூ. 154. வீட்டில் நேரில் பாடுவது போலவே சங்கீதம் எப்போதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். உத்தரவாதமுள்ளது. உங்கள் ஆர்டரை எதிர்பார்க்கும்.

தங்கள் உண்மையுள்ள,
மானேஜர்
பாண்டிமோனியம் அண்டு கம்பெனி

7

எட்டுக் கடிதங்கள்

சம்சார தர்ம இன்ஷூரென்ஸ்
கம்பெனி லிமிடெட் மானேஜர் அவர்
களுக்கு:

1

அன்பார்ந்த ஐயா,

நான் இந்த தை மாதத்திலேயே ஒரு
தாலியைக் கட்டிப் போடலாம் என்பதாகத்

தீர்மானம் செய்திருக்கிறேன். பெண்ணைப் பெற்றவர்கள், பிள்ளையாண்டானுக்குச் சொத்து என்ன இருக்கிறது என்று அர்த்தமற்ற ஓர் அசட்டுக் கேள்வியைக் கேட்கிறார்கள். அதன் தாற்பார்யம், பெண்ணுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பதைத் தவிர வேறெதுவாகவும் இருக்க முடியாது. “இன்ஷூயர் செய்து கொள்வதே ஒரு பெரிய சொத்து” என்று உங்கள் விளம்பரங்கள் கூறி வருவது ஞாபகம் வருகிறது. அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று விளக்க வேண்டும்.

இங்கே குளிர் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது.

தங்கள்,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

அன்பார்ந்த ஐயா,

உங்கள் கடிதம் வரப்பெற்றேன். அதோடு 2
அனுப்பியிருக்கும் ஒரு கட்டு அச்சடித்த புஸ்தகங்
களும் உபயோகமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.
(பேரிச்சம் பழக்காரன் இந்தப் பக்கமாக மத்தியான வேளை
களில்தான் வருகிறான்.) என் சம்சாரத்துக்கு 20 வருஷத்திற்குப்
பிறகு குறைந்தது ஆயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதாக அதில் கண்
டிருக்கிறது. சரி, கொடுங்கள். அதற்கு இருபது வருஷம் ஆகும்
என்கிறபோது கொஞ்சம் யோசனையாக இருக்கிறது... சரி,
பரவாயில்லை. ஒரு வாரம் பொறுங்கள். நான் இன்னும்
பெண் பார்க்கவில்லை. சரோஜியிடம் சொன்னால் கேட்பாள்.
ஏன், கமலிதான் என்ன, ஆயிரம் ரூபாய் வருகிறதென்றால்
கல்யாணம் செய்து கொள்ள மறுப்பாளா?

குளிர் அப்படியேயிருக்கிறது! எனக்கு நாலு நாளாய்
இருமல்.

தங்கள்,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

அன்பார்ந்த ஐயா,

ஓகோ, அப்படியா சமாசாரம்!... நான்...
செத்துப் போன அப்புறம்... சரோஜிக்கோ, கமலிக்கோ,
அல்லது வேறு ஒரு லங்கிணிக்கோ பணம் கொடுப்பீ
ராக்கும்! எனக்கு அது உபயோகப்படக் கூடாதாக்கும்! ஓகோ!
பேஷ், பேஷ்!... சரி, கிடக்கட்டும், அப்படியே இருக்கட்டும்.
அதனால் அந்தப் பெண்ணுக்குத்தான் கொஞ்சம் சந்தோஷம்
ஏற்பட்டடுமே! மாமியார் மாமனாருக்குத்தான் திருப்தியாய்
இருக்கட்டடுமே!

இருமல் தேவலை, மார்ச் சனியாக ஜலதோஷம் பிடித்துக்
கொண்டிருக்கிறது.

தங்கள்,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

அன்பார்ந்த ஐயாக்களே!

உங்களிடமிருந்து அச்சடித்த கடுதாசி வந்திருக்
கிறது. 'ப்ரொபோஸல் பாரம்' என்று அடுத்த வீட்டு
ஐயங்கார் சொன்னார். அதில் என் பெயர், என்
பெண்ஜாதியின் பெயர், என் வயது, மாத வருமானம், எனக்
குள்ள வியாதிகள், வம்சத்தில் உள்ள பயித்தியங்கள், நான்
குடிப்பதுண்டா என்றெல்லாம் பற்றி எழுத வேண்டுமாமே!
நான் இன்னும் சரோஜியா, கமலியா என்று தீர்மானம் பண்ண
வில்லை. நீர் கேட்டிருக்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நான்
பதில் எழுதி விட்டு, அதைக் கமலியும் சரோஜியும் பார்த்து
விட்டால், இரண்டு பேரும் என்னை நிச்சயம் கல்யாணம்
பண்ணிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

சரி, அதெல்லாம் எழுதித்தான் ஆகவேண்டும் என்றால்,
வேறு இடங்களில் பெண் பார்க்கிறேன். இன்னும் இதே
மாதிரி ஒரு டஜன் பாரங்களை உடனே அனுப்பவும்.

இருமல் பூராவும் தேவலை, ஜலதோஷம் அப்படித்தான் இருக்கிறது.

தங்கள்,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

ஐயா!

ஓ! அவ்வளவுதானா! அவர்களுக்கு இந்த விஷயம் தெரியவே வேண்டாம் என்கிறீர்களே! சும்மா 'ஹத்து'க்கு இதெல்லாம் கேட்பது என்கிறீர்களா! நான் அப்போ கலங்கி விட்டேன். இப்போ சரிதான்!

5

என் தேகாரோக்யத்தைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறீர்கள்! மிக மிக வந்தனம். ஜலதோஷம் நன்றாய்த் தேவலை. உங்கள் உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? க்ஷேமத்துக்கு எழுதுங்கள்... நான் மதுபானம் செய்வதுண்டா என்று கேட்டிருக்கிறீர்கள். ஹஹ்ஹா! கிடையாது, ஸார்! வேடிக்கை! காப்பி சாப்பிடு வேன். அதுவும் நேற்று மத்தியானம் மூன்று மணிக்கு அப்புறம் இன்னும் சாப்பிடவில்லை. ஈரோடு ராமய்யர் ஓட்டல் திறக்கிற சமயம் இப்போ, திறந்தவுடன் போவேன்.

உங்கள்,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

ஐயா!

நேற்று எழுதிய பிறகு, மற்றும் நீங்கள் கேட்டிருக்கும் விவரங்களுக்கும் பதில் சொல்கிறேன்.

6

நான் வைத்தியம் செய்து கொண்டிருக்கும் டாக்டர் களைக் கேட்கிறீர்கள். அவர்கள் பெயர்கள் சட்டென்று ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. ஆனால் அடையாளம் உடனே

சொல்வேன். ஒருவர் 'தாட்டி'யாக ரிக்ஷாவில் சிரமப்பட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு போவார்; இன்னொரு ஆசாமி ஒல்லி யாக கிசுமுசு என்று மெள்ளப் பேசிக் கொண்டு வருவார். இவர்களிடம் என்ன கம்ப்ளெய்ண்டுக்காகப் போனேன் என்று கேட்கிறீர்கள். எனக்கு யார் மேலும், 'கம்ப்ளெய்ண்ட்' கொண்டு போகும் வழக்கம் இல்லை. நீங்கள் கேட்கிற பட்சத் தில் சொல்கிறேன். தடியாக, இருக்கிறவர் கொடுக்கிற மருந்து கசக்கும்; வாய்க்கு வழங்காது. ஒல்லி ஆசாமியின் 'பீஸ்' வயிற்றைக் கலக்கும். இந்த இரண்டு பேரும் உபயோகம் இல்லை.

அப்புறம், எங்கள் குடும்பத்தில் பயித்தியம் கிடையாது. என் கொள்ளுப் பாட்டனார் கல்லை விட்டெறிந்ததாக நீங்கள் கேள்விப்படலாம்; என் தகப்பனார் புடவை கட்டிக் கொண்டு நடுப்பகலில் திரிந்ததாக யாராவது சொல்லலாம். அதெல் லாம் பயித்தியங்கள் சொல்லும் வார்த்தை.

உங்கள்,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

ஐயா!

கடைசியில் சொருபத்தைக் காண்பித்து விட்டீர் களே! நான் அப்போதே நினைச்சதுதான். இந்த இன்ஷுரென்ஸ் சமாசாரத்தில் ஏதோ 'தில்லுமுல்லு' இருக்கிறதென்று! சரியாகப் போச்சு அது!

7

என்னை மாதம் ஐந்து ரூபாய் வீதம் இருபது வருஷம் கொடுக்கச் சொல்கிறீர்! அப்புறம் நீர் என் சம்சாரத்துக்கு ஆயிரம் ரூபாய் அளப்பீர்! ரொம்ப கர்மசிரத்தை உமக்கு! நடுவில் நான் செத்துப் போனாலும், ஆயிரம் கொடுப்பீர்! பலே பேஷ்! பலே பேஷ்!

ஐயா, நீர் எனக்குப் பிற்காலம் ஆயிரம் ரூபாய் என் மனைவிக்குக் கொடுப்பதாக இருந்தால் நான் வீட்டில் ஒரு நிமிஷம் உயிரோடு இருக்க முடியுமா ஓய்! என் மனைவி கொடுக்கும் ஆகாரத்தைத் தைரியமாய்ச் சாப்பிட முடியுமா? பால் கசந்தால் அதில் மருந்திருக்கிறதென்று சந்தேகப்படாமல் இருக்க முடியுமா? ஒரு பெரிய சொத்துக்கும் அவளுக்கும் இடையில் என்னை அவள் எத்தனை நாள் வைத்திருப்பாள்! குடும்ப சந்தோஷம், அமைதி ஏதேனும் நிலைக்குமா! மாடிப் படியில் ஒரு சோப்புக் கட்டி, தலையணைக்கடியில் ஒரு பாம்புக் குட்டி எதையும் இம்மாதிரி நிலையில் எதிர்பார்க்கலாமே! இது உங்களுக்கு நியாயமா, தர்மமா?

யோசித்துப் பார்த்துப் பதில் எழுதவும்.

என் ஜலதோஷம் பூராவும் தேவலை. நேற்று எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டேன்.

தங்கள்,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

மானேஜர் ஸார்!

கடிதம் போட்டு ஒரு வாரமாகிறதே! பதிலைக் காணோமே! கவலையாக இருக்கிறது. நீங்கள் இன்ஷூர் செய்து கொண்டதனால் நான் சொன்ன ஆபத்துக்களில் ஒன்று உங்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டதோ? உடனே பதில் போடவும்.

8

உங்கள் அன்பார்ந்த,
சுப்பய்யா ஜிலோபி.

கேட்காமல் போனேனே!

அவர் எனக்கு எச்சரிக்கை செய்தார்.
நான் கேட்டுக் கொண்டே வந்தேன்.

அவருக்கு வயது ஐம்பத்தைந்து; நல்ல
மனிதர், அவர் மோட்டார் வைத்திருந்தார்;

அதனால் அவர் நடப்பதேயில்லை. படிக்க முடியும்; ஆனால் வெள்ளெழுத்து; அதற்காகப் படிப்பதே இல்லை. அவர் சிரித்தால் ஒரு படி தேனும் சர்க்கரையும் வழியும். சற்று நேரம் பேசாமல் இருக்க மாட்டார். பேசிக் கொட்டுவார். அவருக்கு தெரியாத விஷயமும் கிடையாது!

அவர் மாதிரி மனிதரை நான் என் ஆயுளில் பார்த்தது கிடையாது. அவருக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் என் காதில் போடாமல் இருக்க மாட்டார். அவர் சொல்வது அத்தனையும் சரியாகவும் இருக்கும். அதன்படி கேட்டாக வேண்டியும் இருக்கும்!

முதலில் ஒரு தடவை அவரை அலட்சியம் செய்து விட்டேன்; பலன் கை மேல் கிடைத்தது.

என் சித்திக்கு ஒரு புடவை வாங்கினேன். ஊதா உடல்; பார்க்க வெகு மோக்ளாவாக இருந்தது. அப்போது அவர், “அப்பா! இந்தப் புடவைகளெல்லாம் இப்போது இப்படித் தான் இருக்கும். தண்ணீரில் போட்டால் பல்லை இளித்து விடும்” என்றார்.

“அப்படி ஒரேயடியாய்ச் சொல்லக் கூடாது” என்று அவரை நான் தடுத்தேன்.

“இப்போ என்ன வந்து விட்டது? பின்னால் நீயாகவே தெரிந்து கொள்வாய்” என்றார் அவர்.

அவர் வார்த்தை பலித்தது; ஊதா மங்கிப் போச்சு; நான் கொடுத்த பணமும் வியர்த்தமாச்சு.

என் வீட்டுக் கூரையைப் பிரித்துப் போட்டு, ஓடு மாற்றத் தீர்மானம் செய்தேன். ஐப்பசியாயிருந்தாலும் வெய்யில் நன்றாக அடித்தது. அப்போது அவர் என்னை எச்சரித்தார்;

“இப்போ கூரையைப் பிரிக்காதே! மழை வந்து விடும்” என்றார்.

“ஏன்?”

“ஐப்பசி மாதம் வெய்யில் நிலைப்பது நிச்சயமில்லை.”

“பேத்தல்! இந்த வெய்யில் இன்னும் இரண்டு நாளைக்குக்கூட இல்லாமல் போய் விடுமா?”

“அப்பா! நான் சொல்வது இப்போ அப்படித்தான் இருக்கும்; பின்னால் நீயாகவே தெரிந்து கொள்வாய்!”

நான் கொல்லத்துக்காரரைத் தருவித்து, கூரையைப் பிரித்துத் தள்ளினேன். மறு நாள் மழை வந்து விட்டது!

அவர் வார்த்தை பொய்யாகவில்ல. எனக்குப் பயித்தியம் பிடித்து விடும் போலாகி விட்டது.

“அப்படிச் செய்யாதே, கஷ்டப்படுவாய். எச்சரிக்கை!” என்று அவர் சொன்ன பிறகு, அது எந்தக் காரியமாய் இருந்தாலும் மீறி நடந்தால் தகராறாகவே முடிய ஆரம்பித்தது.

அதன் பிறகு அவர் சொல்கிறபடியெல்லாம் கேட்ப தென்று நான் தீர்மானம் செய்து விட்டேன்.

“குற்றாலமா! இந்த மாசத்திலா! அங்கே விடா மழை பெய்யுமே!” என்றார் அவர்.

நான் குற்றாலம் போவதை நிறுத்திக் கொண்டு, பத்திரிகை களைத் தவறாமல் கவனித்து வந்தேன். அந்த மாசம் பூராவும் அங்கே மழை சக்கைப் போடு போட்டு விட்டது! நான் போய் இருந்தால் அந்த மழையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடித் தவித்துப் போயிருப்பேன்.

எங்கள் ஊரில் புதிய ஏலச்சீட்டு ஒன்று ஆரம்பித்தார்கள். எல்லாரும் திகுதிசுவென்று அதில் கலந்து கொண்டார்கள். ஒரு வாய்ப்பட்டாப் போல், “கொள்ளை லாபம்” என்றார்கள். நான் விஷயங்களை அவரிடம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னேன். இதில் நான் கலந்து கொள்ள உத்தேசித்திருப்பதாகவும் கூறினேன்.

“யார் இந்த ஏலச் சீட்டை நடத்துகிறார்களோ?” என்று கேட்டார்.

“திவான்பகதூர் ஜாங்கிராவ்.”

“நான் சொல்வதைக் கேள். அதில் கலந்து கொள்ளாதே. இது என் எச்சரிக்கை” என்றார்.

“நல்ல லாபம் என்கிறார்களே! எல்லாரும் சேருகிறார்கள்!”

“இப்போ அப்படித்தான் இருக்கும். அப்பா! ஜாங்கிராவ் அப்புறம் பிடிபடாமல் போய் விடுவான். பின்னால் நீயாகவே தெரிந்து கொள்வாய்” என்றார்.

ஆகவே, நான் ஏலச் சீட்டில் சேரவில்லை! என் அதிர்ஷ்டம்தான்; அவர் வார்த்தையும் பொய்யாகவில்லை.

நாலு மாதத்திற்கெல்லாம் ஏலச் சீட்டு இருந்த இடம் தெரியவில்லை. திவான்பகதூர் ஜாங்கிராவ் விலாசமும் யாருக்கும் தெரியவில்லை.

பார்த்தீர்களா! அன்று அவர் எச்சரிக்கை எப்படி உபயோகமாயிருந்தது! அவர் பேச்சு ஓர் அதிசயம்தான்.

நாளாக நாளாக என் பேச்சு குறைந்தது. பேச எனக்கு ஒன்றுமே இல்லாமல் போயிற்று. எல்லாம் அவரே சொல்லி

விட்டார். நான் பேசுவதிலும் உபயோகமில்லை என்று ஏற்பட்டது.

ஒரு நாள் நான் பச்சை ஜலம் சாப்பிட்டதை அவர் பார்த்து விட்டார். “அது என்ன, அம்பி! பச்சை ஜலமா? அதை இனிமேல் குடிக்காதே! வெந்நீரை வேண்டுமானால் நன்றாக ஆறவைத்த பிறகு சாப்பிடு. இல்லாவிட்டால் முப்பது வயதில் உடம்பு கெட்டுவிடும். நான் தொடுவதில்லை அதை. எச்சரிக்கை, கேட்டுக் கொள் - இப்போது சொன்னால் இப்படித்தான் இருக்கும். பின்னால் தெரிந்து கொள்வாய்...”

வாஸ்தவம். முற்றிலும் வாஸ்தவம். இப்போது அவருக்கு வயது ஐம்பத்தைந்து ஆகி விட்டது. அவர் சொல்வதெல்லாம் அப்படியே நடந்தது! அதுவும் எனக்குத் தெரியும்.

இவ்வளவு அனுபவப்பட்ட நானே ஒரு தரம் அலட்சியமாயிருக்கும் படியாயிற்று. அவர் சொல்வது போல் பின்னால் தான் தெரிந்து கொண்டேன்.

அவர் எச்சரிக்கை செய்தது என்னமோ வாஸ்தவம்.

“என் பெண் வாயாடி” என்றார் ஒரு சமயம். இன்னொரு சமயம், “இவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறவனுக்கு இருக்கிறது தண்டனை” என்றார். என் காது கேட்கத் தமது பெண்ணிடம், “உனக்குப் புடவை நகைகள் உன் இஷ்டப்படி வாங்கிக் கொடுக்கிறதாக இருந்தால், உன் புருஷன் திணற வேண்டியதுதான்” என்றார். “உன் முகத்தைப் பார்த்து ஏமாந்தவன் உன் பேச்சைக் கேட்டு நடுங்கிக் கொண்டிருப்பான்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனாலும் என்ன? பங்கஜத்தின் கண்கள் என்னை மயக்கின. அவள் புன்னகை அந்த எச்சரிக்கைகளை மறைத்தன.

கடைசியில் அவர் வார்த்தையைக் கேட்காமல் போனேன். இப்போது அவர் வார்த்தையைக் கேட்கிறேன்; அவர் எச்சரிக்கையை நினைத்துக் கொள்கிறேன். இந்தக் கட்டுரையையும் ரகசியமாக எழுதுகிறேன்.

கிடக்கிறது, பிரமாதம்!

பெரிய நண்பர்கள் ராஜுவும் சுந்துவும், இதற்குச் சாட்சியாக அவர்கள் ஏறிய ரிக்ஷா முறிந்ததையும், அவர்கள் உட்கார்ந்த மோட்டார் 'பங்க்சர்' ஆனதையும் இன்றைக்கும் சிலர் குறிப்பிடுவார்கள். தவிர அவர்கள் எங்கேயும் சேர்ந்தாப் போல் வெளியே செல்வதையும், இணை பிரியாமல் இருப்பதையும் சென்னை வாசிகள் கண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இத்தனை பெரிய நண்பர்களுக்குள்ளும் அடிக்கடி பண விஷயமாகத் தகராறுகள் ஏற்படுவது உண்டு. இதனால் அவர்களைக் குறை கூறுவதில் பயனில்லை. இரண்டு பேரும் பணத்தை லட்சியம் செய்யாதவர்கள் என்றாலும், அந்தப் பணம் சும்மா இருப்பதில்லை. இவர்கள் சேர்ந்து வெளியே போய் விட்டுத் திரும்பும் ஒவ்வொரு சமயமும் அது தலையை நீட்டும். இரண்டு பேரும் சேர்ந்து செலவழிப்பார்கள்; கணக்குப் பார்க்க வேண்டுமென்று இந்தப் பணந்தான் ஞாபக மூட்டி விடும்.

ஒரு காட்சியை மாத்திரம் பார்த்து விடுவோம். மற்றக் காட்சிகளெல்லாம் கிட்டத்தட்ட இதே போலத்தான் இருக்கு மாகையால், இந்த நாடகம் ஒன்றை அங்க - ஒன்றைக் காட்சி நாடகமாக நின்று விடுகிறது.

ராஜுவும் சுந்துவும் வெளியே சாயந்திரமெல்லாம் சுற்றி விட்டு வந்து வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“ஏதாவது கணக்குப் பார்க்கணுமாடா?” என்று ராஜு ஆரம்பிக்கிறான்.

“என்ன கணக்கு! நான்தான் உனக்கு நிறையக் கொடுக் கும்படி இருக்கப் போகிறது! மொத்தம் எவ்வளவு சொல், தந்து விடுகிறேன்.”

“சேச்சே! நான் அதற்குச் சொல்லவில்லையடா!”

“நானும் உன்னை அப்படி நினைக்கவில்லை!”

“நமக்குள் என்ன வித்தியாசம்? நீ இரண்டணா அதிகம் செலவழித்திருந்தால் என்ன, நான் செலவழித்திருந்தால்

என்ன? அல்லது, பூரா பூராவும் நானேதான் செலவு செய்திருந்தால் என்ன? முழுகியா போகும்?”

“ஊம்ஹும்... இருந்தாலும் பார்த்துத்தான் வைப் போமே, ஒரு வேடிக்கைக்கு! பொழுது போக்காக இருக்கட்டும்! நாம் எங்கே கிளம்பினோம்?... பிராட்வேயிலே டிராம் ஏறினோம். இல்லையா?”

“அதுக்கு முந்தி பிராட்வே வரை ரிக்ஷாவிலே வர வில்லையா? நான்கூட இரண்டணா கொடுத்தேனே!”

“ஆமாம், ஆமாம். ரிக்ஷாவிலே ஏறினோம். அதைக்கூட எதிலேயோ நான் குறிச்சிண்டேன்... பழைய கவர்லே, இல்லே?”

“இருக்கும். நான் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அது இரண்டணா...”

“இரண்டணாவா, ஒண்ணரை அணாவா? நன்னா யோசிச்சுப் பாரு! ஒண்ணரை அணா என்று ஞாபகம்.”

“இரண்டே அணாதான்! நான் ஒரு பட்டை நிக்கல் காசு கொடுத்தேன், சத்தியமாகச் சொல்றேன்.”

“திரும்ப அரை அணா வாங்கிண்டதாக எனக்கு ஞாபகம். பரவாயில்லை. அரையணா முன்னப் பின்ன என்ன பிரமாதமாகி விடும்டா! அப்புறம், டிராம்லே ஏறினமா?”

“இல்லை, நடுவில் சோடா சாப்பிடலையா? நீ ஒரு கலர் முக்காலணா; நான் ஒரு சோடா அரை அணா.”

“நான்தான் சோடாக் குடித்ததாகத் தோன்றதே!... சரி, இதென்ன பிரமாதம்! தலைக்கு ஒன்றரையணாவாச்சா இது வரைக்கும்?”

“ஆமாம். வெற்றிலை அரையணா.”

“சரி; ஒண்ணே முக்கால் அணா.”

“டிராமிலே ஒண்ணே கால் அணாவுக்கு ஒவ்வொருத்த ருக்கும் டிக்கெட் வாங்கினேன்.”

“அவசரப்படாதே! நான் ஒன்றரை அணா கொடுத்து நியூஸ் பேப்பர் வாங்கலையா?”

“அது உன் விஷயம்.”

“அப்படிச் சொல்ல முடியுமா? நீயுந்தான் பார்த்தே அதை. நீ பார்ப்பாய்னுதான் நான் வாங்கினேன் இல்லாட்டா...”

“சரி, தொலைகிறது! இதுவரை தலைக்கு மூணே முக்காலணா ஆச்சு. மேலே சொல்லு.”

“சரி, மயிலாப்பூரிலே இறங்கின உடனே ஓட்டலுக்குப் போனோமா?”

“ஆமாம்... அந்தச் செலவெல்லாம்கூட என் தலையிலா கட்டப் போறே? நீ கூப்பிட்டயேன்னு நான் வந்தேன். இல்லாட்டா...”

“நீ வந்தயேன்னு நான் போனேன். ‘என்ன ஸ்வீட் சாப்பிடறே?’ன்னு கேட்டதுக்குக்கூட, ‘பாதம் அல்வா’ன்னு நீ சொன்னயே.”

“நீ கேட்கிறபோது நான் சொல்லாமெ என்ன செய்யறது?”

“ரொம்ப அழகாயிருக்கே! பிறத்தியான் காசிலே தின்ற துன்னா, அவ்வளவு லகுவாயிருக்கோ?”

“அதிகமாகப் பேச வேண்டாம்! ஹோட்டல் செலவிலே நியாயமானதை நான் தொலைக்கிறேன். என்ன கணக்கு?”

“ஹோட்டல் ‘பில்’ பதிமூணரை அணா!”

“நான் போண்டா தின்னலை; நீ தின்னே. நான் ஒரு வடை தின்னேன்; நீ மூணு போட்டுண்டே.”

“ரொம்ப மோசமாயிருக்கே! நீ கூடத்தான் இரண்டு தோசையாகப் போட்டுண்டே... ரொம்ப நன்னாயில்லையே நீ இப்படிப் பேசறது!

“விகாரமாயிருந்தா, கௌரவமாக முழுக் கணக்கையும் நீயே ஒப்புத்துக் கொள்ளணும். சரி, பாதி தொலைத்துக் கொள்.”

“மூணே முக்காலணாவும் ஆறே முக்காலணாவும் பத்தரை அணா.”

“கச்சேரி டிக்கெட் தலைக்குப் பன்னிரண்டணா, நான் வாங்கினேன். மொத்தம் ஒரு ரூபாய் ஆறரை அணா.”

“தண்டம்! பாட்டு காதிலே கேட்கவேயில்லை. என்னைக் கேட்டால் இன்னும் அரை ரூபாயைப் பாராமல் செகண்ட் கிளாஸுக்குப் போயிருப்பேன்.”

“அதை அப்போதே சொல்றது தானே? கொடுக்காமல் தப்பித்துக் கொள்வதற்காகச் சொல்லி வைக்கிறாயாக்கும்?... சரி, அங்கே சாப்பிட்ட கிரஷ் ஒன்றரை அணா...”

“போடா! உதைப்பேன்!”

“கழுதை! நிறுத்துடா!”

“ஏய்! எருமை; கடா; சுவரு!”

“சீ நாயே நாயே! பன்னி, பன்னி, பன்னி!”

“ஏதானும் பேசினால் பல்லுகில்லெல்லாம் பறக்கும் இங்கே!”

“ஏண்டா! அப்போ நீ கொடுக்கப் போறதில்லையா?”

“தம்படி குடுக்க மாட்டேன். நீ வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு, உபசாரம் பண்ணி என்னை மல்லுக் கட்டி விட்டு...”

“சரி, தொலைகிறது. தண்டம்! படுதண்டம்! உன் வயிற்றிலே...”

“திரும்பி வரப்போ பூராவும் நான் பஸ் சார்ஜ் கொடுத்து வந்திருக்கிறேன். பிராட்டே வரை தலைக்கு ஒண்ணே முக்காலணா; ராயபுரத்துக்குத் தலைக்கு ஓரணா; ஆக மொத்தம் ரூ. 1-10-3.”

“நான் என்ன கொடுக்கணும், சொல்லு, அழுது விடுகிறேன். கையைப் பிடிக்கும் என்று தெரிந்திருந்தால் உன்னோடே வந்தே இருக்க மாட்டேன். இன்னமே உன்னோடே நான் மானமுள்ளவனாயிருந்தால் கிளம்பறதில்லை!”

“ரொம்ப சௌகரியமாப் போச்சு! நான் முன்னாலேயே அதைத் தீர்மானிச்சுட்டேன். பணத்தைக் கொடுக்கிறதென்றால் மணிபாக்ஸிலேயிருந்து தேள் கொட்டுகிறதோ விரலில்! போடு ஐந்தே முக்காலணா!”

“கொடுக்க முடியாது! உன்னால் ஆனதைப் பார்த்துக்கோ!”

“அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்துடுத்தா! நான் வாங்கிக்கிற படி வாங்கிக்கிறேன். நீ எங்கே போயிட்டே?”

“இதோ கையிலே ஆறணா இருக்கிறது. ஆனால் நான் கொடுக்கிறதில்லை உனக்கு.”

(ஒரே பாய்ச்சலாகச் சுந்து பாய்ந்து, ராஜ் எதிர்பாராத சமயத்தில் அதைப் பிடுங்கிக் கொண்டு விடுகிறான்.)

“சரி! திருப்தியாச்சோ இல்லையோ? தரித்திரம்! எனக் கென்னத்துக்கு அது, பிச்சைக் காசு! நானே கொடுக்க வேண்டுமென்று அப்பப்போ குறித்துக் கொள்ள ஒரு காகிதத் துண்டும் பென்ஸிலும் எடுத்துக் கொண்டுதான் கிளம்பினேன், தெரியுமா?”

“உம்ம்... அதெல்லாம் என்னத்துக்குடா இப்போ! முன்னப் பின்ன இரண்டு ‘ஐடம்’ குறைந்தால் என்ன? நானாவது நீயாவது மறந்து போய் விட்டால்தான் என்ன? நான் உனக்கு ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்து விடக்கூடாதா?”

“அதற்குச் சொல்ல வரவில்லையடா, சுந்து! நீ வித்தியாசமாக நினைத்துக் கொண்டு விடாதே! நீ சிகரெட் பாக்கெட் வாங்கினாயே, அது விட்டுப் போச்சு அதனாலே என்ன?”

“இன்னொரு சமயம் நீ வாங்குகிறபோது எனக்குத் தர மாட்டாயா? இதெல்லாம் கிடக்கிறது, பிரமாதம்!”

“ஆமாம்... இருந்தாலும் - சிநேகிதாள் என்கிறதற்காகக் கணக்குப் பார்க்காமல் இருக்கவும் வேண்டாங்கிறது என் அபிப்பிராயம். நீ என்ன சொல்றே?”

“கணக்குப் பார்க்காமெ இருந்தாலும் பிசரு ஒண்ணும் இல்லை; பார்க்கிறதானாலும் பரவாயில்லை.”

“அது கிடக்கட்டும். அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை எங்கே போகலாம்?”

“சொல்லட்டுமா? ‘சூர்ய பவா’னில் போய், காலையிலே டிபன் போடலாம். ஆறு மணிக்குள்ளே அங்கே இருக்கணும். அப்போதான்...”

“ரைட்! ஞாயிற்றுக்கிழமை தவறக் கூடாது!”

ராஜுவும் சுந்துவும் நாளைக்கும் பெரிய நண்பர்கள் தான். அவர்கள் ரிக்ஷாவில் நாளைக்கும் நெருங்கி உட்கார்ந்து போவதையும், ஹோட்டலில் எங்கும் சேர்ந்து உட்காருவதையும் காணலாம். கணக்குப் போடும்போது மாத்திரம் அவர்கள் சிநேகம் இன்னும் ஒரு படி முற்றிக் கொண்டுதான் வருகிறது!

“அவசரப்படேல்!”

சந்திரசேகர முதலியார், தாம் அதுவரை பார்த்துப் படித்துக் கொண்டிருந்த கடிதத்தை உறையில் போட்டுக் கீழே வைத்தார். பிறகு அந்த அறையில் அலமாரியின் முன்பு நின்று கொண்டிருந்த தமது மனைவியைப் பார்த்தார். “எத்தனையோ நாளாக எதிர்பார்த்தது இன்று தான் நமக்குப் பலிதமாயிற்று!” என்றார்.

“என்ன?” என்று கேட்டாள் அம்மாள், அவர் பக்கம் திரும்பி.

“எனக்கு உத்தியோகத்தில் ‘பிரமோஷன்’ கிடைக்கப் போகிறது! பண விஷயங்களை எல்லாம் மேல் பார்வை பார்த்துக் கொள்ளும் உத்தியோகம் காலியாகி இருக்கிறது. எங்கள் துரை என்னைக் கேட்டிருக்கிறார். என்னால் அந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொள்ள முடியுமா என்று!”

“இதைக் கேட்கக்கூட வேண்டுமா? நூறு, இருநூறுகூடச் சம்பளம் வருகிறதாக இருந்தால் யார் வேண்டாமென்பார்கள்?”

“அப்படிச் சொல்லி விடாதே! அதற்குத் திறமை இருக்க வேண்டாமா? மேலும் அந்த உத்தியோகஸ்தராயிருப்பவர் நடத்தையில் ஒரு பிசகு இருக்கக் கூடாது! இருந்தாலும், அல்லது இருப்பதாக ஒரு சந்தேகம் இருந்தால்கூட, வேலை கிடைக்காது. ஒழுக்கத்துக்குப் பேர் போனவராக இருப்பவருக்குத்தான் அதைக் கொடுப்பார்கள்!”

“உங்களுக்கு அதெல்லாம் ஒன்றுமே பார்க்க வேண்டாம்! இருந்தாலும் உத்தியோகத்தைக் கூப்பிட்டுக் கொடுப்பது உங்களுக்குப் பெரிய பெருமை அல்லவா!”

“ஆமாம்! ஆட்சேபணை என்ன? எத்தனையோ எதிரிகள், பொறாமைகள் எல்லாம் இருந்தும், எனக்கு வருவது பெரிய அந்தஸ்துதான்! ஆனால் அதற்குத் தகுந்த சிரமமும் பொறுப்பும் ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். நான் இன்று ஒப்புக் கொள்வதாகப் பதில் போட்டுவிடப் போகிறேன். நீயும் உன் சிநேகிதிகளிடம் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். நான் ஆபீசுக்குப் போய் வருகிறேன். டிபனுக்கு இரண்டு மணிக்கு வந்து விடுகிறேன்!” என்று கூறி முதலியார்

ஆபீசுக்குக் கிளம்பினார். அவர் முகம் கடுகடுப்பே இல்லாமல், மிகவும் பிரசன்னமாக இருந்தது.

சகுந்தலை அம்மாள் வெகு பெருமையுடன் அவரை வாசல் வரை கொண்டு விட்டுத் திரும்பினாள். அதன் பிறகு வீட்டு வேலைகளை அவசர அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு, வீட்டையும் பூட்டிக் கொண்டு, சந்தோஷ சமாசாரத்தை வெளியில் பரப்புவதற்கு அவசரமாக வெளியேறினாள்.

அன்று ஆபீஸில் எல்லாச் சிப்பந்திகளுமே முதலியாருடைய பிரசன்னத்துக்குக் காரணம் தெரியாமல் திகைத்தார்கள்.

முதலியார் தமது குமாஸ்தாவை வரவழைத்தார். தினப்படி இம்மாதிரி அழைக்கப்படும்போது, குமாஸ்தா நடுங்கிக் கொண்டு வருவதே சகஜம். ஏனெனில், அவனுக்கு ஏதாவது ‘டோஸ்’தான் கிடைக்கும். இன்றைக்கு அவர்கள் சம்பாஷணை வேறு மாதிரியாக இருந்தது.

“என்ன துரைராஜ்! உனக்கு இப்போ என்ன சம்பளம்?”

“உங்களுக்குத் தெரியாதா? முப்பத்தெட்டு ரூபாய்தான்!”

“என்னது! அவ்வளவு தானா? நாற்பதாவது இருக்கும் என்றல்லவா நான்...!”

“ஸார்! ரூபகம் இல்லையா? போன வருஷம்கூட எனக்கு ஒரு ரூபாய் ‘இன்கிரிமெண்ட்’ கொடுத்தபோது, நான் ரொம்பக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லையா?”

“சரி, சரி! இந்த வருஷம் உமக்குக் கட்டாயம்...”

போஸ்ட்மேன் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் கையில் ஒரு ரிஜிஸ்தர் தபாலைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அதில் விலாசம் எழுந்தியிருந்த கையெழுத்தைக் கண்டதும் முதலியார் துணுக்குற்றதைக் கவனித்த குமாஸ்தா துரைராஜ், இனி அங்கே நிற்கக் கூடாது. ஏதாவது டோஸ் கிடைக்கும் என்று எண்ணி நழுவினான். அதற்குப் பிறகு முதலியார் மிகவும் 'சுரத்து'க் குறைந்து, வாடினாற் போல் இருந்ததைச் சிப்பந்திகள் கவனித்தார்கள்.

இரண்டு மணிக்கு டிபனுக்கு வருவதாகக் கூறிய புருஷன் ஐந்து மணியாகியும் வராததற்குச் சகுந்தலை கவலைப்பட்டான்!

அப்படிச் சந்திரசேகர முதலியாரைக் கலக்கிய கடிதம் பம்பாயிலிருந்த ஒரு பெண்மணியிடமிருந்து வந்திருந்தது. முதலியார் அடிநாளில் செய்திருக்கும் சில துஷ்கிருத்யங்களை அது ஞாபகப்படுத்தி விட்டது. கடிதத்தின் சாராம்சம் இதுதான்:-

“ஸ்ரீமான் சந்திரசேகர முதலியாருக்கு அடியாள் அல மேலு நமஸ்காரம் செய்து எழுதிக் கொண்டது. நீங்கள் எனக்குச் செய்திருக்கும் துரோகம், பத்து வருஷமாகியும் மறந்து போகக் கூடியதில்லை. என் கற்பையும் உயிரையும் உங்களிடம் ஒப்புவித்ததற்கு நான் அடைந்த பலன்கள் வேதனையும் துன்பமும் தான். நீங்கள், 'அதற்காக மாதம் முப்பது ரூபாய் அனுப்புகிறேனே!' என்று சொல்லலாம். ஆனால் நான் செய்திருக்கும் தியாகம் ரூபாயால் மதிக்கக்கூடியது அல்லவே.

ஆமாம்! இனிமேல் நான் தனியாக இங்கே இருக்க முடியாது! எவ்வளவோ எழுதியும் நீங்கள் கவனிக்கவில்லை. நான் பட்டணத்துக்கு வந்துவிடப் போகிறேன். நீங்கள் அங்கே பெண்டாட்டியுடன் குடித்தனம் செய்கிறீர்கள் அல்லவா? நானும் அவள் மாதிரி தானே? எந்த விதத்தில் நான்

உண்மைக் குறைவாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்? இங்கே ஒரு நிமிஷம் தங்கப் போவதில்லை. நான் நாளைக் காலை புறப்படுகிறேன். என்னை மாலையில் வந்து ரயிலடியிலிருந்து அழைத்துப் போங்கள். எப்படியாவது அங்கே இருக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.

என் பணத்தையும் மானத்தையும் குலைத்த நீங்கள் இப்போது மறுத்துச் சொல்ல முடியாது. நீங்கள் ரயிலடியில் இராவிட்டால், நேரே வீட்டுக்கு வந்து உங்கள் மனைவியிடம் நான் யார் என்று தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

தங்களை மறவாத அடியாள்,
அலமேலு.”

இந்தக் கடிதம் சந்திரசேகர முதலியாரை மட்டும் அல்ல, அவர் நினைவில் இருக்கும் யாரையும் கலக்கும் அல்லவா? “ஆஹா! உத்தியோகத்தில் ஒரு பெருமை ஏற்படப் போகும் சமயத்திலா இந்த துஷ்டை வந்து சேர வேண்டும்! இவள் வந்து கலகம் செய்தால் நம் பெயர் சிரித்து விடும். இவள் இங்கே இருந்தால் எவ்வளவு ரகசியமாக வைத்தாலும், வெளியில் எட்டாமல் போகுமா? எனது எதிரிகள் - பெரிய எதிரிகள் - பெரிய பெரிய எதிரிகள் - பேசாமல் இருப்பார்களா?” என்று எண்ணினார்.

அன்று மத்தியானம் மூன்று மணி அவகாசத்திற்குள், பத்து வருஷத்தில் ஏற்படும் தளர்ச்சிக் குறிகள் அவர் முகத்தில் தோன்றி விட்டன. ஒரு தீர்மானத்துக்கு வெகு சீக்கிரம் வந்து விட்டார்.

மாலை நாலு மணிக்கு அவர் ஆபீஸ் துறைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் அவர் தமக்கு அளிக்கப்படும் கௌரவத்துக்கு மிகவும் நன்றியுள்ளவராக இருப்பதாகவும்,

ஆனால் தற்சமயம் தேக நிலை அந்தப் பெரிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள அஜகூலமாக இல்லையாதலால் வருத்தத் துடன் அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாமலிருப்பதாகவும் எழுதினார். கடிதம் கட்டில் சேர்ந்தது. பிறகு ரயிலடிக்குப் புறப் பட்டுப் போனார்.

எட்டு மணி வரை பம்பாய் மெயில் வருவதாகத் தெரியவில்லை. பல பேருடன் அவரும் காத்திருந்தார். பிறகு செய்தி வந்தது. “பம்பாய் மெயில் ஏதோ விபத்துக்குள்ளாகி விட்டது. காலையில்தான் விவரங்கள் தெரிய வரும்” என்பதே அந்தச் செய்தி.

சந்திரசேகர முதலியார் வீட்டிற்குப் பிரமை பிடித்தாப் போல் நடந்து சென்றார். மனைவியுடன் அதிகம் பேசாமல் படுக்கைக்குச் சென்றார்.

காலையில் கண் விழித்ததும் படுக்கையில் அன்றைய பத்திரிகை ஒன்று கிடப்பதைக் கண்டு கண்களை ஓட்டினார்.

“பம்பாய் மெயில் விபத்து - இன்று பம்பாயிலிருந்து கிளம்பிய மெயில் வண்டி, எண்பது மைலுக்கப்பால் தண்டவாளத்திலிருந்து இறங்கியதில், எஞ்சினும் ஆறு வண்டிகளும் சேதமடைந்தன. இதுவரை அறுபது பேர் மாண்டதாகவும், எண்பது பேர் காயமடைந்திருப்பதாகவும் தெரிகிறது.”

இதன் அடியில் ஒரு ஜாபிதாவில் மாண்டவர்களின் பெயர், வயது முதலிய விவரங்கள் கொடுத்திருந்தது. அந்த ஜாபிதாவில் அலமேலுவின் பெயரும் இருந்தது. முதலியார் ஒரு பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு, முதல் நாள் தாம் துரைக்கு எழுதிப் போட்ட கடிதம் நினைவு வந்ததும் தலையில் அடித்துக் கொண்டார்!

லட்சணம்தான்!

அந்தப் பேர்வழியின் நாமதேயம் இப்போது ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. ஆனால் அவன் முகத்தை மட்டும் நான் ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. ஏன் தெரியுமா? அதுதான் இந்த உலகத்திற்குள்ளேயே மகா விகார முகம் - நான் பார்த்த வரைக்கும்!

அவனைக் கடைசியாக நான் பார்த்துப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. என்றாலும் நேற்று நான் கண்ட உடனே அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். அவன் முகத்தை யார் மறக்க முடியும்! அவன் முகத்தை மறந்து விடப் பிரயத்தனம் செய்து வேண்டுமானாலும் செய்து பாருங்கள். கடைசியில் தோல்விதான் அடைய வேண்டி இருக்கும்.

அந்த இடத்திலேயே அவன் முதுகில் ஒரு 'ஸொட்டு'க் கொடுத்து, "என்ன! என்னை ஞாபகம் இருக்கிறதா?" என்று நான் கேட்டிருப்பேன். ஆனால் பல பேர் அவன் முகத்தை விறைத்து விறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்புறம் ஜனங்கள் என்னையும் விறைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டால் எனக்கு ரொம்பக் கூச்சமாகப் போய் விடும். ஆகவே, சற்றுப் பின்னாலேயே அவனுடன் நடந்து சென்றேன். அவன் ஒரு ஹோட்டலில் நுழைந்தான்; நான் கூடவே சென்று அவனுக்கு முன்னால் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன். அவன் ஹோட்டல்காரப் பையனிடம் 'முறுகலாக இரண்டு தோசை - சாம்பார்' ஆர்டர் கொடுத்து விட்டு, நிமிர்ந்தபோது என்னைப் பார்த்தான்; உடனே அடையாளமும் கண்டு கொண்டான். "ஹல்லோ! நீங்களா!" என்றான்.

"இன்னும் ஞாபகம் வைத்திருக்கிறீர்களா என்னை! - சௌக்யம்தானே?" என்று கேட்டேன்.

"சௌக்யத்துக்கென்ன ஸார் குறைவு!"

"பேஷ்! நாம் சந்தித்துப் பதினைந்து வருஷம் இருக்கும் போல் இருக்கிறதே!"

"இல்லை. சரியாகப் பதினான்கு வருஷம் ஆகிறது. தொள்ளாயிரத்து இருபத்தேழில் நான் போனேன்..." என்று கூறிவிட்டு, பழைய நண்பர்களைப் பற்றி விசாரிக்கத்

தொடங்கினான். “ராஜாபாதர் எங்கே இருக்கிறார்? கோஸ்வாமி எப்படி இருக்கிறார்? அவர் தகப்பனார் உயிருடன் இருக்கிறாரா? மன்னாஜியின் மாமியார் இன்னும் சாகவில்லையா?...” என்று பலவாறு விசாரித்தான்.

“பழைய நண்பர்களை எங்கே ஸார் பார்க்க முடிகிறது? ராஜாபாதர்தான் போய் விட்டான்.”

“ஐயோ, பாவம்!”

அதற்குள் தோசை வரவே, அதைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே என்னிடம் பல கேள்விகள் சரமாரியாக அடுக்கினான். என் குடும்ப சமாசாரங்களை - என் உத்தியோக விஷயங்களை - எல்லாம் கன அக்கரையுடன் கேட்டான். ஆனால் தன்னைப் பற்றி மட்டும் ஒன்றுமே சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அவனை நான் கூர்ந்து கவனித்தேன்.

நல்ல வெண்மையான ஆடைகளை உடுத்தியிருந்தான். சட்டை, வேஷ்டி, கோட் எல்லாம் உயர்ந்த ரகமாகவே இருந்தன. கையில் ஒரு ஒற்றைக் கல் வைர மோதிரம் இருந்தது. கண்களில் தங்க பிரேம் போட்ட மூக்குக் கண்ணாடிகள். சட்டைப் பையில் ஒரு கனத்த மணிபர்ஸ். அவன் நல்ல சம்பாத்தியமுள்ளவனாக நல்ல ஸ்திதியில் இருப்பவனாகவே பார்வைக்குத் தோன்றினான்.

அவனைப் பற்றி விசாரித்தேன். ஆனால் அவன் அதை விட்டு மற்ற விஷயங்களையே பிரஸ்தாபித்தான். இதை ஜாடையாக நான் அறிந்து கொண்டு தன் சொந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச அவன் பிரியப்படவில்லை என்று ஊகித்தேன்.

“இன்று நல்ல டாக்கி ஒன்று இந்த கெய்டியில் ஆரம்பமாகிறது. வருகிறீரா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லையப்பா! நான் வருகிறேனென்று ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. என் காரியங்கள் - என் வியாபாரம் - என் கையில் இல்லை. உன் வீட்டு விலாசத்தைக் கொடு. இந்தப் பக்கம் மறுபடி வருகிற சமயம் கட்டாயமாக உன்னைச் சந்திக்கிறேன்.”

இப்படிப் பேசிக் கொண்டே வந்தவன், திடீரென்று எழுந்தான். வேகமாகச் சென்று, தான் சாப்பிட்டதற்குக் காசை ஹோட்டல்காரரிடம் எறிந்து விட்டு வேகமாக வெளியேறினான்.

அவன் இப்படிப் போனது எனக்கு மிகுந்த வியப்பையே அளித்தது. என்ன விசேஷம் என்று ஓடிப்போய் ஹோட்டல் வாசலில் நின்று கவனித்தேன். அவன் ‘பேவ்மென்’டின் மீது கூட்டத்தை விலக்கி விட்டுக் கொண்டு, வெகு வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான். வீதியில் போவோர் வருவோர் எல்லாம் அவன் முகத்தையே விறைக்க விறைக்கப் பார்த்தார்கள். அவன் எங்கு போனாலும் அது சகஜம்தான்.

“இவன் எதற்காக இப்படி ஓடுகிறான்!” என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே நான் ஹோட்டலுக்குள் திரும்பினேன்.

அன்று மாலை நான் புது டாக்கி ஒன்று பார்க்கப் போனேன். நான் போனதும் விளக்கணைத்ததும் சரியாக இருந்தன. இருட்டில் தடவிக் கொண்டு போய் ஒரு ஸீட்டில் உட்கார்ந்தேன். சுமார் ஒன்றரை மணி நேரத்துக்குப் பிறகு ‘இண்டர்வெல்’ வந்து விளக்கேற்றினார்கள். என் பக்கத்தில் திரும்பிப் பார்த்தேன். என் பழைய நண்பன்தான் உட்கார்ந்திருந்தான்!

“அட!” என்றான்.

“அட!” என்றேன்.

“காலையில் நீர் கூப்பிட்டபோது சினிமாவுக்கு வருவது சந்தேகம் என்றேன் அல்லவா? அப்புறம் வரும்படியாக சந்தர்ப்பம் வந்தது. வந்தேன்” என்றான்.

“ஓஹோ!” என்றேன். அதற்குப் பிறகு நாங்கள் பேச வில்லை. அவனும் சங்கோஜப் பிராணியேயாகையால், நான் இதை எதிர்பார்த்தேன். கடைசியில் ஆட்டம் முடிந்து இரு வரும் எழுந்து வெளியே வந்தோம்.

“நான் சொல்வதைச் சற்றுக் கேளும். எனக்குக் கொஞ்சம் அவசர வேலை இருக்கிறது” என்று ஆரம்பித்தான்.

“இங்கிருந்து நழுவப் பார்க்கிறாய். அவ்வளவு தானே!” என்று கடுமையாகக் கேட்டேன்.

“இல்லையப்பா! கோபிக்காதே! போக வேணும்! அவசரம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தவன், என்னை விட்டு விட்டுத் தலை தெறிக்க ஒரு பக்கமாக ஓடினான்.

“இதென்ன வேடிக்கை! யாராவது போலீஸ்காரன் இவனைத் துரத்துகிறானா? யாருக்குப் பயந்து இப்படி ஓட வேண்டும்?” என்று நான் வியந்து கொண்டேன்.

இந்த நண்பனுடைய மர்மம் எனக்கு ஒரு நாளும் தெரியாமலே போயிருக்கும்; இவனுடைய விந்தையான செயல்களுக்குக் காரணம் தெரியாமலே இருந்திருக்கும். ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு அந்த ரகசியமும் வெளியாயிற்று.

வாலாஜா ரோட்டில் ஒரு நாள் நான் நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவன் அந்தப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

தான். இவனை விடுவதில்லை என்ற வைராக்யத்துடன் துரத்திச் சென்று பிடித்து விட்டேன்.

அவன் உடனே, “இப்படி வாறும்! நடுத் தெருவில் கேட்காதேயும்!” என்று என்னை ஒரு ஹோட்டலுக்குள் இட்டுச் சென்றான். ‘இருவரும் போய்த் தனியாக உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

“என்மீது உமக்குக் கோபம் இருக்கும்; நியாயம். ஒரு நாள் ஹோட்டலில் - ஒரு நாள் சினிமாக் கொட்டகை வாசலில் - ஆக இரண்டு தரம் உம்முடைய மனதைப் புண்படுத்தி விட்டேன். அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது.”

“சரி! சொல்லும்!”

“நான் வெளியே போன ஒவ்வொரு சமயத்திலும் ஓர் ஆசாமி - நரைத்த தலையுடன் சற்றுத் தூரத்தில் நின்றதைக் கவனித்தீரா?”

“இல்லை!”

“நீர் கவனிக்க முடியாது! அதுதான் என் தொழிலின் வெற்றி!”

“எதுதான்? நீர் சொல்வது புரியவில்லையே?”

“சரி! அந்த ஆசாமிதான் என்னுடைய முதலாளி!”

“சரி! அப்புறம்?”

“என் முதலாளி இருக்கிறாரே, அவர் முகம் பரம விகாரமாக இருக்கிறது. அவர் பரம சங்கோஜியாகையால், வெளியில் நடமாட வெட்கப்படுகிறார். அவர் எங்கு போனாலும் எல்லாரும் விரைத்துப் பார்க்கிறார்களாம்; அப்போது அவ

ருக்கு உயிரே போய் விடும் போல் இருக்கிறதாம். என் முகம் எப்படி இருக்கிறதென்று உமக்குத் தெரியும். அவர் போகுமிட மெல்லாம் நானும் கூடவே போனால், அவரை விட்டு விட்டு, ஜனங்கள் என்னையே பார்க்கிறார்கள். ஆகவே, அவர் பிறர் கண்ணில் அதிகம் படாமல் போக முடிகிறது; இதற்காக அவர் எங்கு போனாலும் நான் கூடவே போகிறேன். எனக்கு இந்த வேலைக்காக மாதம் ஐம்பது ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கிறார். வேறு ஒரு வேலை கிடையாது! சும்மா அவர்கூடப் போக வேண்டும், அவ்வளவுதான். இது ஒரு வேடிக்கையான உத்தியோகம்; ஆனால் சுலபமாக இருக்கிறது. என்ன சொல்கிறீர்?

நான் பதில் சொல்ல வாயெடுத்தேன். அதற்குள் நான் வருகிறேன்!’’ என்று அவன் எழுந்து தலை தெறிக்க ஓடினான்.

மர்மம்! மர்மம்!!

(விச்சுப் பயல் பொருட்காட்சிச் சாலை
யின் தலைவருக்கு எழுதிய கடிதம்)

ஐயா,

உங்கள் பொருட்காட்சிச் சாலை
யில் வைப்பதற்கு நான் ஒரு பொருளை
அனுப்பியிருக்கிறேன். அதை நீங்கள்

வைத்து எல்லாருக்கும் காட்டுங்கள். அது என்னவென்று யாரானும் சொல்லட்டுமே, பார்க்கலாம்.

ஆனால் உங்களை ஒன்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்; பொருட்காட்சிச் சாலையில் இதை வைக்கிறதாயிருந்தால், இதன் கீழே “மிஸ்டர் விசுவநாதனின் அன்பளிப்பு” என்று எழுத வேண்டும். நான் மிருகக்காட்சி சாலைக்குப் போய் இருந்தபோது இப்படித்தான். “இந்தக் கரும்பூனை சீரங்கி மகாராஜாவால் அளிக்கப்பட்டது”, “இந்தத் தேவாங்கு ராவ்பகதூர் கோணங்கிராவின் அன்பளிப்பு” என்று போட்டிருந்தது.

தங்கள்,
கே. விசுவநாதன்

(பொருட்காட்சித் தலைவர் வேங்கடேச சர்மா,
“ஜன சேவகன்” பத்திரிகாசிரியருக்கு எழுதிய கடிதம்)

2

அன்பார்ந்த ஐயா,

நமது பொருட்காட்சிச் சாலைக்கு மிஸ்டர் விசுவநாதன் என்ற கனவான் ஒருவிதமான கல்லை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். அது அவருக்கு எங்கிருந்து கிடைத்ததென்றோ, அது என்னவென்றோ, நமக்குத் தெரியப்படுத்தவில்லை. அவருக்கு இரண்டும் தெரியாததே இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். இது மிகவும் அபூர்வமான பண்டமாக இருப்பதால், உங்களுடைய வாசகர்களில் யாரேனும் இது என்னவென்று சொல்ல முடியுமானால் மிகவும் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன்.

ஒரு பெரிய பந்தளவு உருவத்தில் மிகவும் கெட்டியாக இருக்கிறது. பாறாங் கல்லால்கூட உடைக்க முடியாது; நல்ல கனம் வேறு. இரண்டொரு இடங்களில் பாசிப் பச்சை நிற

மாக இருக்கிறது; மற்ற இடங்கள் அழுக்குப் படர்ந்தாப் போல் இருக்கிறது. இதுவரை பொருட்காட்சிச் சாலைக்கு வந்ததில்லை என்பதை என் அநுபவத்திலிருந்து திண்ணமாகச் சொல்லுவேன்.

தங்கள்,
வெங்கடேச சர்மா.

(பிரம்மஸ்ரீ மகீபதி சாஸ்திரிகள், “ஜன சேவ கன்” பத்திரிகாசிரியருக்கு எழுதியது.)

3

ஆசிரியரே,

உங்கள் பத்திரிகையில் நேற்று ஸ்ரீ வெங்கடேச சர்மா எழுதியிருந்த கடிதத்தைப் பார்த்ததும் எனக்குத் தெரிந்ததை எழுதாமல் இருப்பது ஓர் அநீதி என்று எனக்குப் பட்டு விட்டது. இதோ எழுதி விட்டேன்.

அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிற பொருள், சோழர்கள் ஆண்ட காலத்திலிருந்து வருகிறது. அரச குமாரிகள் பந்தாடுவார்களாம் அந்த நாளில். இப்போது போல் ரப்பர் பந்துகள் ஏது அப்போது? அதற்காக அரசர்கள் ஓர் உயர்ந்த கல்லில் பந்து போல் செய்வித்து ராஜகுமாரிகளுக்குக் கொடுப்பார்களாம். நான் பல காவியங்களில் படித்திருக்கிறேன். பழைய நாளைய பண்டங்களைப் போல் இது கனமாகவும், கெட்டியாகவும், நாள்பட உழைப்பதாகவும் இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. முன்பு இது பல வர்ணங்கள் தீட்டப்பட்டு அழகாக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது வர்ணம் அழிந்து மங்கிப் போயிருக்கிறது. இதை உங்கள் பத்திரிகையில் பிரசுரித்து ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு சந்தேகத்தை நீக்க நீங்கள் கடமைப்பட்டவர்கள்.

தங்கள்,
மகாமகோபாத்யாய மகீபதி சாஸ்திரிகள்.

(“ஜன சேவகன்” பத்திரிகாசிரியருக்கு வான சாஸ்திரி வெண்சாமரம் பிள்ளை தெரிவிப்பது.)

4

ஐயன்மீர்,

உங்கள் பத்திரிகைதான் பொது மக்களுக்கு எவ்வளவு அறிவூட்டுகிறது! வெறும் புகழ்ச்சிக்காக நான் இதைச் சொல்லவில்லை; என் கடிதத்தைப் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் சொல்லவில்லை - எனக்குத் தோன்றிற்று - எழுதி விட்டேன்.

நீங்கள் எரி நட்சத்திரங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். இவை சில சமயம் பூமிக்கு வெகு சமீபத்தில்கூட வருவது உண்டு. அப்போது அவைகளிலிருந்து சிறு துண்டுகள் பூமியில் விழும். உருகிய நிலைமையில் இருக்கும். இந்தக் கல், நீர் நிலைகளில் விழுந்து பந்து உருவத்தில் கிடந்து அகப் படுவது உண்டு. “மிகவும் அபூர்வமான பண்டம்” என்று நீங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது என்னுடைய இந்த ஊகத்துக்கு நன்றாகப் பொருந்தும். தினமா ஐயா, எரி நட்சத்திரங்கள் விழுகின்றன? அதுவும் பூமிமீது விழுகின்றன?

உங்கள் உண்மையுள்ள,
வெண்சாமரம் பிள்ளை

(ஸ்ரீமான் மேதாவி முதலியார் அவர்கள் “ஜன சேவகன்” பத்திரிகாசிரியருக்கு எழுதிக் கொண்டது.)

5

ஐயகோ!

ஒரு ரசமான கேள்வியைக் கிளப்பி விட்டீர்கள். அதற்கு ரசமான பதில் ஒன்று தேவைதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்போதுதான் நான் ஹிமாசலப் பிராந்தியங்களில் பிர

யாணம் செய்ததற்கும் ஆராய்ச்சிகள் செய்ததற்கும் பலன் கிடைத்திருக்கிறது.

ஹிமாசலத்து முனிபுங்கவர்கள் உடம்பை வஜ்ரம் போல் வைத்துக் கொள்கிறார்களே, எப்படி? கொள கொளவென்று ஹல்வாக்களை விழுங்கியும், காப்பியைக் குடித்துமா அந்தத் தேக வலிமையைப் பெற்றார்கள்? - இல்லவே இல்லை! அதற்கேற்ற கடினமான பண்டங்களையே - கல்லினும் கெட்டி யான ஆகாரங்களையே - உட்கொண்டார்கள்.

நீங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது ஒருவித மரத்தின் பழம். அதற்கு அழிவே கிடையாது. முனிவர்கள் தங்கள் பலமான பற்களால்தான் இந்தப் பழங்களைக் கடிக்க முடியும். இதை நான் என் சொந்த அநுபவத்திலிருந்து கூறுவதால் யாரும் சந்தேகப்பட வேண்டாம்.

இப்படிக்கு,
மேதாவி முதலியார்.

(“ஜன சேவகன்” ஆசிரியருக்குக் கில்லாடி
கோபாலசாமி எழுதிய கடிதம்.)

6

ஐயா ஐயா,

நான் கேட்டிருக்கேன், ஒரு சாமான் எங்கேயிருந்து கிடைத்தது என்பதை வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்வதை. நீர் தலைகீழ்ப் பாடமாகச் சாமானை வைத்துக் கொண்டு அது எங்கிருந்து வந்திருக்கலாமென்று ஆராய்ச்சி செய்கிறீர்! பேஷோ பேஷ்!

நன்றாய் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொள்கிறீர்கள்! இன்னும் மண்டை உடையாமலிருந்தால், அந்த உருண்டைக் கல்லையே மண்டையில் போட்டுக் கொண்டு பார்க்கலாமே!

கில்லாடி கோபாலசாமி.

(“ஜன சேவகன்” பத்திரிகாசிரியர் கடைசியாகத்
தாமே பிரசுரித்த கடிதம்.)

7

இனிமேல் பொருட்காட்சிச் சாலைக்குப் புதிதாக
வந்திருக்கும் ஒருவிதச் கல்லைப் பற்றி வரும் கடிதங்கள் நம்
பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட மாட்டா.

ஆசிரியர்.

(விச்சுப் பயலின் அப்பா ஸ்ரீமான் கிருஷ்ண
ஐயர், தம்முடைய மைத்துனனுக்குப் போட்ட கடிதம்)

8

அம்பி,

ஒரு வேடிக்கை கேட்டயா? உன் அக்கா ஒரு நாள் பொரி
விளக்காய் உருண்டை செய்தாள். ஆன மட்டும் உடைத்துப்
பார்த்தும் அது உடைபடவில்லை. நான் வேடிக்கையாக
அவளிடம், “நீ பண்ணின பொரி விளங்காய் உருண்டையை
'மியூஸி'யத்துக்குத்தான் அனுப்ப வேண்டும்” என்றேன்.
விச்சுப் பயல் உண்மையாகவே அப்படிச் செய்து விட்டான்!
அனுப்புவதற்கு முன் அதன் மேல் ஏதோ அவன் 'கலர்
பாக்'ஸிலிருந்து வர்ணத்தைப் பூசி அனுப்பியிருக்கிறான். அது
பத்திரிகையில் படுகிற பாட்டைப் பார்த்திருப்பாயே! அது
எத்தனை தினுசுப் பெயர் வாங்கி விட்டது!

அது கிடக்கட்டும். உனக்குப் பொரி விளங்காய்
பிடிக்கும் என்று சொல்கிறாளே இவள், அதை நீ எப்படித்
தின்கிற வழக்கம் என்று எழுத முடியுமா?

விச்சு விஷமம் குறையவில்லை.

வேறு விசேஷமில்லை.

உன் பிரியமுள்ள,
கிருஷ்ண ஐயர்.

விச்சுவுக்குப் பரிசு!

எங்கள் விச்சு ஒரு பிரைஸ் அடித்து விட்டான், பயல்! அதெல்லாம் பெரிதாக ஒன்று மில்லை, தங்க மெடல் வெள்ளிக் கோப்பை என்று! ஒரு பெரிய புஸ்தகம்தான். ரொம்ப அழகாகத் தோல் பைண்டு செய்தது. அதன் உட்புறத்தில் ஒரு காகிதம் ஒட்டி, "தமிழ் இலக்கியப் பரிசு" என்று அச்சடித்திருக்

கிறது. எங்கள் விச்சுப் பயல் அதை எப்படித் தட்டினான் என்பது எனக்கு இன்னும் ஒரு பெரிய மர்மமாகத்தான் இருக்கிறது.

ஏனென்றால், அவன் ஒன்றும் தமிழில் மேதாவியாக எங்களுக்கு இன்று வரை காண்பித்துக் கொண்டது கிடையாது. அவன் அம்மாவுக்கு எழுதியிருக்கிற கடுதாசிகளைப் பார்த்து வந்ததில் அந்த நம்பிக்கை ஏற்படத் துளிக்கூட இடமே இருந்தது கிடையாது.

“அம்மாவுக்கு அநேக நமஸ்காரம். இங்கே மாமா சௌக்யம், பாட்டி சௌக்யம், அம்மாமிக் குத் தலைவலி. நான் சினிமாப் பார்த்தேன். ஐஸ் கலர் குடித்தேன்.

உன் பிரியமுள்ள,
விச்சு.”

இந்த மாதிரியே அவன் காகிதங்கள் காரியத்தோடு ரத்தினச் சுருக்கமாக இருக்கும். இந்தப் பையனுக்குப் பிரைஸ் கிடைக்கும் என்று நான் சொப்பனத்தில்கூட நினைக்க வில்லை.

அதுவும் தமிழில் அவன் இங்கிலீஷைக் கொண்டு வராமல் பேசியதே இல்லை. அதுவும் நல்ல இங்கிலீஷ் இல்லை. பட்டணத்துப் போர்ட்டர்கள் பாஷைதான் பேசுகிறான். இவனா கம்பனும் புகழேந்தியும் எழுதிய தமிழுக்கு அழகு செய்து பரிசும் பெறப் போகிறான் என்று எங்கள் வியப்புச் சொல்லி முடியாது. இப்படித்தான் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளே ஏதாவது செய்து பெற்றோர்களைத் திணற வைக்கிறதுகள்!

பள்ளிக்கூடத்தில் பெரிய கூட்டம். எல்லாருடைய எதிரிலும் எங்கள் விச்சு வெகு கம்பீரமாகப் போய்ப் பரிசைப்

பெற்று வரப்போகிறான். அதைவிட எங்களுக்குப் பெருமை என்ன வேண்டும்?

வீட்டில் 'டிரெஸ்' செய்து கொள்ள அவன் ஏத தடபுடல் செய்தான். நிஜாரும் பூட்சும் போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தான். "தமிழ்ப் பரிசுக்கு வெள்ளைக் காரன் டிரெஸ்ஸா?" என்று அவன் அம்மாமி சொன்னதற்குப் பாய்ந்து பாய்ந்து சண்டைக்கு வந்தான். ஒரு வழியாக - அவன் இஷ்டப்படியே - டிரெஸ் முடிந்தது. பிறகு அங்கே பரிசு வாங்கும்போது நடந்து கொள்ள வேண்டிய ரீதியைச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். "கௌரவமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்; மற்றப் பையன்களுடன் தகராறு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. கூடிய வரையில் பேசாமலேயே புன்னகை செய்ய வேண்டும். அவசியமானால் ஒரு வார்த்தை இரண்டு வார்த்தையுடன் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்!" என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தேன். கோட்டுப் பித்தானிலேயே முழுக் கவனமும் செலுத்திக் கொண்டிருந்த விச்சு கடைசியில், "அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும், மாமா!" என்று ஒரே பதிலாகச் சொல்லி விட்டுப் போனான்.

சரியான காலத்தில் நாங்கள் அன்று பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். பெருங்கூட்டமாகப் பையன்களும் பெற்றோர்களும் கூடியிருந்தார்கள்; பரிசு பெறப் போகும் பையன்களை மட்டும் தனியாக ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் விச்சு எங்கே உட்கார்ந்திருந்தான் என்று எங்களால் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. ஆகவே அவன் அம்மாமி கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்லியிருந்தபடி, "கிராப்புக் கலையாமல், வியர்க்காமல், புன்சிரிப்பாய்" இருக்கச் சொல்ல முடியவில்லை.

பிரசங்கங்கள் நடந்தன. ஹெட்மாஸ்டர் எழுந்து அக்கிராசனரை அறிமுகம் செய்வித்து, பரிசுகளை வழங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். ஒவ்வொரு பரிசாக அக்கிராசனர் வழங்கி வந்தார். சிறிது நேரத்தில் விச்சுவின் பெயரும் கூப்பிடப் பட்டது.

உடனே பல சிறுவர்கள் தலைக்கு மேல், விச்சுப் பயலின் இரட்டை மண்டை குபீரென்று கிளம்பிற்று. அவனை ஐந்தாறு பையன்களாக 'அலக்காக' தலைக்கு மேல் தூக்கினாப் போலவே தோன்றிற்று. எனக்குக் கொஞ்சம் மார்பும் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டன. பையன்கள் 'கூ கூ'வென்று அவனை உற்சாகப்படுத்தி, அவனைப் புரட்டித் தள்ளி விடுவது போல் கைகளை நீட்டும் போதே, அவன் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு, கூண்டிலிருந்து விடுபட்ட எலி மாதிரி ஓடிப்போய் நின்றான். அக்கிராசனர் அவனைப் பார்த்தார். புருவங்களை உயர்த்திக் கொண்டு, மூக்கின் மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டார். பிறகு புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து, "எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். நீ சிறு பையனாக இருந்தும், தமிழிலே மேதாவியாகக்கூடிய அறிகுறிகள் உன்னிடம் காண்கின்றன. நீ அவைகளை அபிவிருத்தி செய்து, தமிழன் பெருமையை ஒரு காலத்தில் எடுத்துக் காட்ட வேண்டுமாக்கும்; அதற்குத் தயாராகி ஊக்கத்துடன் படிக்க வேண்டும்" என்றார்.

விச்சு ஒரு விளக்கெண்ணெய்ச் சிரிப்புடன் புஸ்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டு, "தாங்க் யூ!" என்றான்.

அக்கிராசனர் தொடர்ந்து, "இந்தக் காலத்தில் தமிழில் பிற பாஷைகள் கலப்பு அதிகமாகி, சுத்தமான தமிழ் பேசவும் எழுதவும் பழக்கம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. அதற்குக் காரணம், சினிமாக்கள்தான் என்று நான் சொல்லுவேன்.

பாதித் தமிழும் பாதி இங்கிலீஷுமே சகஜமாகப் பேசுகிறார்கள். நீ சுத்தமான தமிழ் எழுதிப் பரிசு பெற்றிருக்கிறாய். அதையே உன் வழக்கமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்!” என்றார்.

“ரைட்டோ, ஸார்!” என்றான் விச்சு.

எனக்குப் பகீரென்றது. அக்கிராசனர் “என்ன?” என்றார்.

“ஓ கே! வெரி குட், ஸார்!” என்று விச்சு பதில் கொடுத்தான்.

விச்சுவுக்கு அடி!

விச்சுவை நான் இன்று அடிக்கப் போகிறேன். இந்தத் தடவை வாஸ்தவமாகவே அவனுக்கு இரண்டு கொடுத்துத் தானாக வேண்டும். “சின்னப் பயல்! வேண்டாம், ஸார்! விட்டுடுங்கோ!” என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறீர்களோ? நான் கேட்க மாட்டேன், கேட்கப் போவது

மில்லை! காரணத்தைக் கேட்டவுடன் - அந்த விச்சுப் பயல் செய்த காரியம் இன்னதென்று தெரிந்து கொண்டவுடன் - நீங்களே, “சரிதான்! இரண்டு கொடுங்கள்! இரண்டுடன் நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள்!” என்று சொல்லப் போகிறீர்கள்.

விச்சுவின் அப்பா அவனுக்கு ஒரு சின்ன டயரி கொடுத்து விட்டுப் போனார். அதில் அவன் பெரிய மனிதர்களுடைய கையெழுத்துக்களைச் சேகரம் செய்யத் தொடங்கினான். தினம் ஒரு கையெழுத்து யாராவது ஒரு பெரிய மனிதரைப் பிடித்துக் கையெழுத்தை வாங்கி விடுவதென்று தீர்மானம் பண்ணி விட்டான். இந்த வழக்கம் அவனுக்குத் தாயார் சொல்லிக் கொடுத்தார்களோ, எனக்குத் தெரியாது!

முதலில் அவன் கண்ணில் பட்டது குப்பை மோட்டா ருடன் போகும் ‘டவாலி’ச் சேவகன்தான். அவன் விச்சுவுக்குப் பெரிய மனிதனாகப் பட்டிருக்க வேண்டும். சிகப்பு டவாலி தான் அவனை மயக்கியிருக்க வேண்டும். ஆகவே முதல் கையெழுத்தை அவனிடம் வாங்கிக் கொண்டான். அப்புறம் ஒரு நாள் கிரிக்கெட் மைதானத்துக்குப் போய், அதன் காப்டனை ஒரு கையெழுத்துப் போடச் சொன்னான். இதற்குப் பிறகு இவ்வளவு லகுவாகக் கையெழுத்துக்கள் கிடைக்கவில்லை. இரண்டொரு பிரபலஸ்தர்களுக்குத் தபால் போட்டுப் பார்த்தான். ஆனால் பதில் ஒன்றும் சரியாக வர வில்லை. ஒன்று மேற்படி பிரபலஸ்தர்கள் இறந்து போய் இருக்க வேண்டும்; அல்லது தபால் தலை அதிக கிராக்கியாய் இருக்கிறதே என்று அவர்கள் கருதியிருக்க வேண்டும்.

பிறகு உள்ளூர் வாசிகளில் பிரமுகர்களாகப் பேட்டி கண்டு வந்தான். சிலர் அவசரமாக ரயிலுக்குப் போவதாகச் சொன்னார்கள்; சிலர் ரயிலிலிருந்து அப்போதுதான் வந் திருந்ததாகச் சொன்னார்கள்; சிலர் சிரித்து விட்டுச் சும்மா

இருந்தார்கள்; சிலர் பெளண்டன் பேனாவில் இங்கி இல்லை என்றார்கள்; சிலருக்கு நகச்சத்திகள் வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். கடைசியில் பார்த்தால், விச்சுவின் நோட்டில் கையெழுத்துப் போட ஆசாமியே இல்லை.

ஆனால் எங்கள் விச்சு இவ்வளவு சுலபமாக மனத்தளர்ச்சி அடைகிறவன் இல்லை. அவன் டயரியில் தினம் ஒரு கையெழுத்து சேர்ந்து கொண்டுதான் வந்தது. அவன் மேஜையிலிருந்து டயரியை முன்பு ஒரு தரம் எடுத்துப் பார்த்த போது வெளியாயிற்று. பக்கம் பக்கமாகக் கையெழுத்துக்கள் இருந்தன. பிரபல மந்திரிகள், மாகாண கவர்னர்கள், கிரிக் கெட் ஆட்டக்காரர்கள், சினிமா நட்சத்திரங்கள், பட்டதாரிகள் ஆகியோர் கையெழுத்துக்கள். உற்றுப் பார்த்ததில் அத்தனை பேரும் ஒரே பேனாவினால் ஒரே மசியில் தோய்த்துக் கொண்டு கையெழுத்துப் போட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் பட்டது. ஏன், இன்னும் கவனித்தால் அத்தனை பேரும் ஒரே பள்ளியில் ஒரே உபாத்தியாயரிடம் காப்பி எழுதியவர்களோ என்கூடச் சந்தேகம் வந்தது!

விச்சுப் பயலைக் கூப்பிட்டு அதட்டினேன். வீணாகப் பெரிய மனிதர்களைத் தொந்தரவு செய்து, அவர்களுக்குத் தபால் செலவும் வைக்க வேண்டாமென்று அவனே அவர்கள் பெயர்களைப் போட்டுக் கொண்டானாம்.

“அடே! இப்படிப் பண்ணினால் ஜெயிலில் வைத்து விடுவார்கள்!” என்று பயமுறுத்தினேன். சொந்தமாக அவர்கள் போட்ட கையெழுத்து கிடைக்காவிட்டால், இனி தானாகப் போடுவதில்லை என்று ஒப்புக் கொண்டான்.

இதற்குக் கொஞ்ச நாளைக்கு அப்புறம் மறுபடி விச்சுவின் டயரியைப் புரட்டினேன். அவன் சொன்ன வாக்குத்

தவறவில்லை. அதன்படி, பெரிய மனிதர்கள் கையெழுத்தை எங்கெல்லாமோ எடுத்துக் கத்தரித்து ஒட்டியிருந்தான். முதல் கையெழுத்து.

எம்.எல். சீதாராம்,
எம்.ஏ., எல்.டி.,

இவர் விச்சுவின் பள்ளிக்கூட ஹெட்மாஸ்டர். அழகான கையெழுத்து. அவன் இதை வெட்டி எடுத்த இடமோ அதை விட அழகானது. அது விச்சுவின் மாதாந்திரப் 'பிராக்ரஸ் ரிப் போர்ட்'. அதில் வந்திருந்த செய்தி இதுதான்:-

வகுப்பில் 'ராங்க்' - 32
வகுப்பில் மொத்தம் - 32 பையன்!

இங்கிலீஷ், கணக்குகளில் பூஜ்யம், ஹிஸ்டரி, ஜாகரபியில் மட்டம். மகா விஷமம், வெகு விளையாட்டு.

எம்.எல். சீதாராம்,
எம்.ஏ., எல்.டி.,

அடுத்த கையெழுத்து, கார்ப்பரேஷன் கமிஷனருடையது. அது எடுக்கப்பட்ட இடமோ, "...மேற்படி வரித் தொகையைப் பதினைந்து நாளில் சேர்ப்பிக்கத் தவறினால் உமது ஸ்தாவர ஜங்கம் சொத்துக்கள் ஜப்தி செய்யப்பட்டு..." என்று தொடங்கி, எனக்கு வந்திருந்த ஒரு நோட்டீஸ். அதை அவன் பார்த்துக் கத்தரித்திருக்கிறான்.

இன்னொரு கையெழுத்து ராவ்பகதூர் என். நடராஜய்யருடையது. இது எப்படி இவனுக்குக் கிடைத்தது என்று யோசித்ததில், சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. ஒரு நாள் விச்சுப்

பயல், அவர்கள் வீட்டு ஜன்னலில் 'புட்பால்' அடித்தான்; ராவ்பகதூர் கோபமாய் "என்னடா பயலே!" என்றதற்கு, "பந்து போகிற வழியிலே ஜன்னல் இருந்தா, அப்படித்தான் உடையும். வேணுமானா எங்க மாமாவுக்கு லெட்டர் போட்டுக் கொள்ளுங்கோ. பயம் இல்லே!" என்றானாம். ராவ்பகதூர் உடனே எனக்கு லெட்டர் போட்டார். விச்சுவையும் நான் அதற்காகக் கண்டித்திருக்கிறேன். அந்தக் கடுதாசியிலிருந்து பயல் கையெழுத்தை 'அபேஸ்' செய்திருக்கிறான். இதற்கே எல்லாரும் விச்சுவுக்கு 'இரண்டு கொடுக்க'ச் சொன்னார்கள். நான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. "சின்னப் பயல், எவ்வளவு தந்திரமாக வேலை செய்திருக்கிறான்! காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இதை அடக்கிக் கொண்டிருந்தால், குழந்தை 'மக்குன'ப் பட்டுப் போவான். அப்படித்தான் சிறு பசங்கள் விஷமம் பண்ண வேணும்!" என்றேன்.

விச்சுப் பயல் முகத்தைப் பார்த்த போது என்னிடம் அப்போது அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த விசுவாசம் தெரிந்தது.

இன்று காலை முதல் பயல் முகத்தில் வெற்றியும் களையும் சொட்டிக் கொண்டிருந்தன. புதிதாக ஏதோ கையெழுத்து சம்பாதித்து விட்டான் என்றே எனக்குப் பட்டது. உடனே யாரிடமும் சொல்லாமல், அவன் டிராயரைத் திறந்து, டயரியை எடுத்துப் புரட்டினேன். அதில் நான் எதிர்பார்த்தபடி கடைசிக் கையெழுத்து ஒன்று புதிதாக ஒட்டியிருந்தான். அந்தக் கையெழுத்துக்கூட எனக்கு எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி பரிச்சயமாக இருந்தது.

சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. என் முதலாளியின் கையெழுத்து! இது எங்கிருந்து கிடைத்திருக்குமென்று யோசித்தேன். ஏதோ ஓர் எண்ணம் தோன்றவே, பகீரென்றது.

ஓடிப்போய் என் மேஜையைத் திறந்து, முதல் நாள் என் ஆபீஸில் சம்பளத்துக்காகக் கொடுத்திருந்த 'செக்'கை எடுத்தேன். அதில் கையொப்பம் இருந்த இடத்தில் அழகாக ஓர் ஓட்டை காணப்பட்டது. விச்சுப் பயல் அதை எப்படியோ எடுத்துக் கத்தரித்து விட்டான்!... அடேடே! விஷயம் மோசமாகவல்லவா போய் விட்டது? இனி வளர விடக்கூடாது இதை!... எங்கே அந்தப் பயல்!

எலே விச்சு! அடேய்!... எங்கேடா இருக்கே! இப்பதான் வெளியே போயிருக்கிறானாமே? அட போக்கிரி!

வைர வியாபாரம்

திருநெல்குடி ராமச்சந்திரனைப் பார்த்த திருக்கிறீர்களா? எங்கே பார்த்திருக்கப் போகிறீர்கள்? சந்தர்ப்பம் இல்லை, இருக்கட்டும். அவனிடம் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் சிக்கிக் கொண்டது. காரணம் 'அனந்த வார்கு' என்றார்கள். உண்மையில் ராமச்சந்திரனுக்கு அதிருஷ்டம் இருந்தது. ஆனால் மூளை

என்பது மட்டும் கிடையாது. அது என்னத்துக்கு என்பது அவன் அபிப்பிராயம். அவனுக்குப் போய்ப் பெண்ணைக் கொடுத்த வேப்பத்தூர் வேதாசலம் ஐயரும் அப்படித்தான் நினைத்திருக்க வேண்டும்.

(என்ன, கதை கேட்காமல் எழுந்து போகிறீர்களே! சரி தான், போய்க் கொள்ளுங்கள்! நானே எனக்கே கதை சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்; லட்சியம் இல்லை.)

ராமச்சந்திரனுக்கு ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் ஒரு சொத்தாகத் தோன்றவில்லை. எனக்கும் உங்களுக்கும் அது கிடைத்தால், எவ்வளவோ சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்ளுவோம்; எத்தனையோ காரியங்கள் செய்வோம். ராமச்சந்திரன் ஐம்பதினாயிரத்தையும் வைத்துக் கொண்டு ஏழைப் பாட்டுப் பாடினான். அதை விருத்தி செய்து கொள்ளப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டு வந்தான். ஆனால் அவனுக்கு மூளை இல்லை. ஆகவே ஐம்பதினாயிரம் வைத்தது வைத்தபடி விருத்தியாகா மலே இருந்தது! நான் சொல்கிறது புரிந்ததா உங்களுக்கு?

(மன்னிக்கவும்; மறந்தே போய் விட்டேன். நீங்கள்தான் கதை கேட்க முடியாதென்று அப்போதே எழுந்து போய் விட்டீர்களே, ஹே!)

ராமச்சந்திரனுக்கு ஷார்ட் ஹாண்ட் எழுதத் தெரியாது; டைப் அடிக்க வராது. ஏன், இங்கிலீஷில் ஒரு கடுதாசி கூட எழுத வராது. சுருங்கச் சொன்னால் கூட்டல் கழித்தல் கூடக் கொஞ்சம் தகராறுதான். ஆகவே, சின்ன உத்தியோகங்கள் அவனுக்கு ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை. இதெல்லாம் போனால் போகட்டும் ப்ரவாயில்லை என்றாலும், அவனுக்குச் சுற்று வட்டத்தில் சொந்தக்காரர்களில் பெரிய மனுஷர் யாருமே இல்லை. ஆகவே அவனுக்குப் பெரிய உத்தியோகங்கள் ஒன்றும் வருவதாக இல்லை.

ஒரு நாள் திருநெல்குடி ராமச்சந்திரன் ஒரு பணக் காரரைச் சந்தித்தான். அவர் சம்சாரத்தைப் பார்த்த பிறகு, பணக்காரருடைய மதிப்பைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அந்த அம்மாள் தேகத்தில் சார்த்திக் கொண்டிருந்த வைர நகைகள் போக மிகுதி சிற்சில பாகங்களே வெளியில் தெரிந்தன. அம்மையார் வந்தால் பளீர் பளீரென்று ஒரே 'டால்'தான். கண்ணை மூடிக்கொண்டால் பிழைத்தீர்கள்!

ராமச்சந்திரனுக்குத்தான் மூளை கிடையாதே? 'திடு திப்'பென்று போய், அந்தப் பணக்காரரிடம், "உமக்கு எப்படி இத்தனைப் பணம் கிடைத்தது?" என்று கேட்டான்.

"கல் வியாபாரம்!" என்றார் அவர்.

"ஓஹோ! செங்கல்லோ? பாறாங்கல்லோ?"

"அதெல்லாமில்லை. வைரக் கல்!"

"அதெப்படி வைர வியாபாரம் பண்ணுகிறது?"

பணக்காரர் பொறுமையாக உட்கார்ந்து கொண்டு சொன்னார். முன் ஒரு காலத்தில் அவர் சூது வைரங்களை வைத்துக் கொண்டு வியாபாரம் ஆரம்பித்தாராம். பிறகு அந்த நாட்களில் கண்ணாடிக் கற்களைக் கூடப் பட்டை தீட்டிச் சூது வைரமாக விற்றது, சூது வைரங்களை நிஜ வைரமாக விற்றது, நல்ல வைரங்களைச் சரசமான விலைக்கு எடுத்தது ஆகிய விவரங்களைச் சொன்னார். "வைரம் என்றால் பெண் பிள்ளைகள் மயங்கி விடுவார்கள்; புருஷர்கள் அதற்குத் தகுந்தாப் போல் ஆடுவார்கள்" என்றார். "என் சம்சாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, எத்தனை புருஷர்கள் தங்கள் மனைவிகளுக்கு என்னிடம் வைரம் வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள், தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

கடைசியாக மணிபாக்கைஸத் திறந்து, “இதில் எண்பது ஆயிரம் ரூபாய் பொறுமான வைரங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளை லகுவாய் லட்சம் ரூபாய் வரையில் விற்று விடுவேன், கொஞ்சம் மெனக்கெட்டால்!” என்று புன்னகை புரிந்தார்.

“வைர விஷயம் தெரிந்து கொண்டு விட்டீர்!” என்றான் ராமச்சந்திரன்.

“ஓய்! வைரத்தையே பார்த்திராத மடையன் கிட்டக் காண்பித்தால் கூட என் வைரங்களைச் சிலாகிப்பான். நீர்தான் பாருமே!”

ராமச்சந்திரனுக்கு என்ன தோன்றிற்றோ, என்னமோ, தெரியாது. வைரங்களைப் பார்க்காமலேயே, “சரி! என்ன விலை கொடுத்தால் அப்படியே எனக்குக் கொடுப்பீர்?” என்று கேட்டான்.

அறுபதினாயிரத்துக்குத் தம்படி குறைந்தால் கையால் தொட மாட்டேன்... இப்போ ஏன் விற்கிறேன்?”

“சரி! வேண்டாம் என்னோடு காப்பி சாப்பிடுங்கள்!” என்று அழைத்தான் ராமச்சந்திரன்.

காப்பி சாப்பிட்டப்புறம் மறுபடி ராமச்சந்திரன் பேச்சை எடுத்தான். அந்த ‘வைர வியாபாரி’, “சரி நீர் ஆப்த சிநேகிதராய் இருக்கிறீர்; உமக்காக 50 ஆயிரத்துக்குக் கொடுக்கிறேன்!” என்றார்.

அவர் காண்பித்த வைரங்கள் மின்சார விளக்குகளில் ஜ்வலித்துக் கண்ணைப் பறித்தன. அதோடு ராமச்சந்திரன் உள்ளமும் பறிக்கப்பட்டது! வைரமும் பணமும் அன்றே கைமாறின!

நாலு வருஷம் ஆகிறது. நேற்று சைனா பஜாரில் திரு நெல்குடி ராமச்சந்திரனைப் பார்த்தேன், இளைத்துக் கறுத் திருந்தான். தலை வாராமல் பரட்டையாக இருந்தது. சட்டையில் ஒரு வண்டி அழுக்கு.

“என்னடா, ராமச்சந்திரா! உனக்கு என்னடா?” என்று கேட்டேன்.

“அடே! நான் முன்பு வைரம் வாங்கினேனே ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்று கேட்டான்.

எனக்கு நன்றாய் ஞாபகம் இருந்தது. அதை ஒப்புக் கொண்டேன்.

“அவ்வளவும் சூது!”

“அட பாபமே! அவ்வளவும் தொலைந்து போச்சா?” என்றேன் திடுக்கிட்டு.

“ஆமாம்; போய்விட்டது! சரி, உன்னை அப்புறம் பார்க்கிறேன். வியாபார விஷயமாக இப்போது அவசரமாகப் புரசைவாக்கம் போகிறேன். அங்கே ஒரு புள்ளி பதினைந்து ரூபாய்க்கு முடித்திருக்கிறேன், நாலு மணிக்குள் போனால் தான் ஆசாமியைப் பிடிக்கலாம்!”

“என்னப்பா, அவ்வளவு பணமும் போய் விட்டதென்றாயே, என்ன வியாபாரம் செய்கிறாய்? பணத்திற்கு என்ன செய்கிறாய்?”

“என்ன வியாபாரமா? சூது கமலம்தான் வியாபாரம் செய்கிறேன்! அதில்தான் சாப்பாடு நடக்கிறது!” என்றான் ராமச்சந்திரன்.

பார்த்தீர்களா, சார்! அப்போது ஏன் எழுந்து போனீர்கள்? போகாமலிருந்தால் இத்தனை நேரம் ஒரு நல்ல கதை கேட்டிருக்கலாமே!

சம்பங்கிபுரத்து மர்மம்

கமிஷனர் ஆபீஸிலிருந்து எனக்குக் கடுதாசி வந்தது. அதில் போலீஸ் டிபுடி கமிஷனர் கைப்பட ஒரு கையெழுத்துப் போட்டுத்தான் வந்தது. “உம்முடைய ஒத்தாசை

இல்லாமல் அதைச் செய்ய முடியாது” என்று அவர் எழுதியிருந்தார் ஸ்பஷ்டமாக. கையெழுத்துப் போடுகிற வேலையை அல்ல! நான் பிறத்தியார் கையெழுத்துப் போடுபவன் இல்லை, சார்!

பின் அதைச் செய்ய முடியாது என்பதற்குத் தானே அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? பொறுங்கள், வந்து விட்டேன்.

நான் டிபுடி கமிஷனர் முன்னால் போய் நின்றேன்.

“ஆபத்ஸகாயம்! வந்தீரா?” என்றார் டிபுடி கமிஷனர்.

“ஆமாம். வந்திருக்கிறேன்” என்றேன்.

“சரி, நீர் உடனே புறப்பட்டுச் சம்பங்கிபுரத்துக்குப் போம். அங்கே அந்தக் கொலையைச் செய்த ஆசாமி யார் என்று உடனே கண்டுபிடியும்?” என்று உத்தரவிட்டார்.

“அந்த ஆசாமி செய்துவிட்டுப் போயிருக்கிற கொலைத் தான்!” என்றார் டிபுடி கமிஷனர்.

“எந்த ஆசாமி?”

“அது தெரிந்தால் அங்கே உம்மை ஏன்காணும் நான் அனுப்புகிறேன்?”

“சரிதான்! விஷயம் புரிந்து கொண்டேன்!” என்று ஒப்புக் கொண்டு என் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். உண்மையில் எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அது புரிந்ததா?

சம்பங்கிபுரத்துக்கு என்ன மாறுவேஷத்தில் போகலாம் என்று வீட்டில் யோசனை செய்து பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். என் அடையாளம் வெகு பேருக்குத் தெரியும்.

எனக்குக் கொழு கொழுவென்று ஒரு மீசை; தலையில் சுருள் சுருளாக மயிர்; என் நிறமோ மாநிறம். தலை மயிரை வெட்டித் தள்ளினேன்; மீசையை நறுக்கி எடுத்தேன். முகத்தில் ஒருவர்ணத்தைப் பூசிக்கொண்டேன். பெட்டியைத் திறந்து கொழு கொழுவென்று அடர்த்தியான பொய் மீசையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன்; தலையில் சுருள் சுருளாகப் பொய் கிராப் வைத்துக் கொண்டேன். என் மாறு வேஷம் ரொம்ப திருப்திகரமாக அமைந்தது - கண்ணாடி முன் நின்று பார்த்தேன். அதில் இப்பேரது தெரிந்தது நான்தான்!

(உங்களுக்கு நான் செய்வது இன்னும் அர்த்தமாக வில்லையா? யாராவது என்னைப் பிடித்து என் தலைக் கிராப்பையும் மீசையையும் பிடுங்கி வர்ணத்தையும் அழித்துப் பார்த்தால், ஒரு நிமிஷத்தில் ஆசாமி நான் இல்லை என்று கண்டு கொள்வார்கள். என்னை விட்டு விட்டு வேறு எங்கே யாவது என்னைத் தேடிக் கொண்டு போவார்கள். எப்படி இந்த யோசனை!)

ஹ! இதற்கே இப்படி நீங்கள் வாயைப் பிளந்தால்! இன்னும் கதை இருக்கிறது. கேட்டு வாருங்கள்.

ரயிலில் ஏறிச் சம்பங்கிபுரம் போய்ச் சேர்ந்தேன் - வாயு வேக மனோ வேகமாக. (நல்ல வேளையாக அன்றைக்குக் காற்றும் வேகமாக அடிக்கவில்லை; என் மனமும் துரிதமாக வேலை செய்யவில்லை,) நிற்க.

நேரே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு ஹோட்டல். அதன் முதலாளி கஸ்தூரியிடம் சொல்லிச் சூடாக ஒரு கப் காப்பி சாப்பிடும் போதே கொலை விஷயமாக விசாரித்து வந்தேன்.

ஹோட்டல்காரர் கஸ்தூரி, “கொலையுண்டவர் பெயர் கஸ்தூரி. பாவம், ஒன்றுமறியாத அப்பாவி. பரம யோக்கியர்” என்றார்.

“அட பாவமே! யாராவது சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்ளா?”

“இருக்கிறான். அவருடைய மச்சான் கஸ்தூரிதான் இப்போது அந்தக் குடும்பத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறான்.”

“இந்தக் கொலையை யார் செய்திருக்கலாமென்று உமக்கு யார் மேலாவது சந்தேகம் உண்டா?”

“துளிக்கூடக் கிடையாது!” என்றார் முதலாளி கஸ்தூரி.

அங்கிருந்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குள் போனேன். நான் யார் என்று தெரிவித்துக் கொண்டவுடன், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என் கையைக் குலுக்கி, “உங்களைப் பார்த்ததில் ரொம்ப சந்தோஷம். டிபுடி கமிஷனர் உங்களைப் பற்றி எல்லாம் எழுதி விட்டார்!” என்றார்.

“ஐயோ! என்ன எழுதி விட்டார்?”

“உங்கள் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றித்தான். என்னைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்; நான் இன்ஸ்பெக்டர் கஸ்தூரி என்று தெரிந்திருக்கலாமே!”

“தெரியும், தெரியும்” என்று ஒரு பொய்யைச் சகஜமாகக் கூறிவிட்டு, “இன்ஸ்பெக்டர் கஸ்தூரி! இந்தக் கேஸ் விவரங்களைச் சொன்னால் என்னாலான உதவியைச் செய்கிறேன்!” என்றேன்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு மணியை அடித்து, ஒரு கான்ஸ்டபி ளிடம், “போய் ஹெட்கான்ஸ்டபிள் கஸ்தூரியை நான் வரச் சொன்னதாக உடனே இட்டு வா!” என்றார்.

ஹெட் கான்ஸ்டபிள் கஸ்தூரி வந்து, கேஸ் விவரங் களைச் சொன்னான். கொலையுண்டவர் பெயர் கஸ்தூரி. அவர் ஒரு வக்கீல். யாரிடமும் விரோதம் வைத்துக் கொண்ட தில்லை. விஷம் கொடுக்கப்பட்டு, பிறகு துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு, அப்புறம் ஒரு கடப்பாரையால் முட்டப்பட்டுப் பின் ஒரு குளத்தில் எறியப்பட்டு அவர் உயிர் துறந்திருக்கிறார். இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது, அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பார் என்று ஏற்படவில்லை.”

“யாராவது இந்தக் கஸ்தூரியை எப்போதாவது பயமுறுத்தியதுண்டா?”

“ஆம்... ஒரே ஒரு தடவை, கஸ்தூரி என்று ஒரு கட்சிக் காரன் வாக்குவாதம் செய்தானாம். ஆனால் அவன் இந்தக் கொலையைச் செய்திருப்பான் என்பதற்கு ரூசு எதுவும் இல்லை!”

“பின் யாரோடாவது விரோதம், போட்டி ஏதாவது உண்டா!”

“சென்ற வருஷம் இவரும் ஸர் கஸ்தூரியும் தேர்த லுக்குப் போட்டியிட்டார்கள். பலமான போட்டிதான் கொலை யுண்ட கஸ்தூரிதான் அதில் வெற்றி பெற்றார். ஆனால் ஸர் கஸ்தூரி கொலை செய்திருப்பார் என்பது சுத்த அசம்பாவிதம்.”

“சரி; மாண்டவருடைய உடலைப் பரிசோதித்தது யார்? அவரை எனக்குப் பார்க்க வேண்டுமே!”

ஹெட் கான்ஸ்டபிள் ஓடிப்போய் ஒருவரை அழைத்து வந்தான். இன்ஸ்பெக்டர் அவரைப் பார்த்து, “டாக்டர் கஸ்தூரி!

இவர் துப்பறிபவர். இவர் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள்!” என்றார்.

“டாக்டர்! கொலையுண்டவர் உண்மையில் இறந்து போனார் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“அதுவா? கொலையுண்டவர் பணத்தாசை பிடித்தவர் என்று எனக்குத் தெரியும். அவர் பக்கத்தில் ரூபாயைத் தட்டித் தட்டிப் பார்த்தேன். அவர் வாயைத் திறக்கவில்லை. அதிலிருந்து ஆசாமி பிணம் கூட இல்லை, சவம்தான் என்று தீர்மானம் பண்ணி விட்டேன். பிணமாயிருந்தாலும் பணத்தைக் கண்டு வாயையாவது திறந்திருக்காதா?”

“பேஷ்! டாக்டர் கஸ்தூரி! நீர் மகா புத்திசாலி! போய் வாருங்கள்!” என்று அவரைப் புகழ்ந்து அனுப்பினேன்.

இனிமேல் புலன் விசாரிக்க வேண்டியதுதான்.

“இங்கே நல்ல மோட்டாராக எங்கே கிடைக்கும்?” என்றேன்.

“டாக்ஸி டிரைவர் கஸ்தூரியிடம் சொல்லி இதோ வரவழைக்கிறேன்.”

“நான் எங்கே தங்கலாம்?”

“இதோ நம்ம கஸ்தூரி ஐயர் ஹோட்டலிலே, தங்கலாம்.”

“சரி! என் சாமான்களை ஜாக்கிரதையாக வைக்கச் சொல்ல வேணுமே!”

“பியூன் கஸ்தூரி!” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கூப்பிட்டு ஒரு பியூனிடம் என் சாமான்களை ஒப்படைத்தார்.

அப்போது அந்த வழியாக ஓர் இளைஞன் சைகிளில் போனான். நான் அவனைச் சுட்டிக்காட்டி இன்ஸ்பெக்டரிடம், “சட்டென்று சொல்லுங்கள்! அவன் பெயர் கஸ்தூரி இல்லையா?” என்றேன்.”

“ஆமாம்!”

“கேளுங்கள், மிஸ்டர் ஆபத்ஸகாயம்! இந்த ஊர்க் கோவிலிலுள்ள பெருமாள் மகா சக்தி வாய்ந்தவர். நினைத்த காரியத்தை நடத்தி வைப்பவர். அவர் பெயர் கஸ்தூரிரங்கப் பெருமாள். ஆகவே, இந்த ஊரில் எந்தப் பிள்ளை பிறந்தாலும் அதற்குக் கஸ்தூரி என்று பெயர் வைப்பதே சகஜமாகி விட்டது. அதனால்தான் இங்கே யாரைப் பார்த்தாலும், கஸ்தூரியாகவே இருக்கிறது.”

“அப்பாடா! என் கவலை முழுதும் தீர்ந்தது!” என்றேன்.

“எப்படி சார்?”

“உம் வேலையைப் பாறும். இது என் வேலை!” என்று கண்டிப்பாகக் கூறினேன். இன்ஸ்பெக்டர் வாயடைத்துப் போனார்.

அன்றைக்கே டிபுடி கமிஷனருக்கு ஒரு லெட்டர் போட்டேன்.

“கொலையாளியின் பெயர் கஸ்தூரி” என்று அதில் எழுதி விட்டேன்.

“சரி! அவனைக் கைது செய்யும்!” என்று தந்தியில் உத்தரவு பிறந்தது எனக்கு.

நல்ல வேடிக்கை! திருப்பதியில் மொட்டைத் தாதனைக் கண்டுபிடிச்சாலும் பிடிக்கலாம்; சம்பங்கிபுரத்தில் கஸ்தூரியை

எப்படிப் பிடிப்பது. இவ்வளவு சிரமப்பட்டு கொலையாளியின் பெயரை நான் கண்டுபிடிச்ச பிறகு அவனை 'அரெஸ்ட்' செய்யாமல் சென்னைக்குத் திரும்ப எனக்கு அவமானமாகத்தான் இருந்தது.

நான் திரும்பவுமில்லை. என் மாறு வேஷத்தைக் கலைத்தேன்; அப்புறம் என்னை யாருமே கண்டு கொள்ள முடியவில்லை! என் பெயரையும் கஸ்தூரி என்று மாற்றி வைத்துக் கொண்டு சம்பங்கிபுரத்திலேயே தங்கி விட்டேன்.

இப்போது தெரிகிறதா, நான் ஏன் குடை ரிப்பேர் செய்து கொடுத்துக் கொண்டு இந்த ஊரிலேயே ஜீவனம் செய்து கொண்டு இருக்கிறேனென்று!

சிரிக்காதீர்கள்! நாளைக்குக் கொஞ்சம் பாக்கி வைத்துக் கொள்ளுங்கள்! ஹாஹ்ஹா!

தங்கமான யோசனை

ஐகதீசனுக்குப் பிள்ளை பிறந்து ஒரு வருஷம் ஆயிற்று. பையனுக்கு வயது ஒன்று ஆயிற்று. பையனுக்கு வயது ஒன்று என்று எண்ணியதும் ஐகதீசன் கவலைப்பட்டான். உள்ளே அடுப்புக்காரியமாக இருந்த தங்கத்தை அழைத்து, “குழந்தைக்கு ஒரு வயதாகிறது!” என்றான்.

“ஆமாம். ஒரு வருஷமானால் ஒரு வயசு ஆகாதா?” என்றாள் தங்கம்.

“நான் சும்மா இருக்கப்படாது. ஏதாவது வியாபாரம் செய்ய வேண்டும். குழந்தை பெரியவனாகப் போனால் பணம் வேண்டியிருக்கும்.”

“ஆமாம். வயசாக ஆக, செலவும் ஆகாதோ?” என்றாள் தங்கம்.

“ஜவுளிக் கடை வைக்கலாம் என்று பார்க்கிறேன்.”

“ஜவுளிக் கடையா?”

“ஆமாம். புடவைக் கடை!”

“ஐயோ! வேண்டாமே! உங்களுக்கு அதைப் பற்றி என்ன தெரியும்? தெரியாத பேர் வைத்தால்...”

“அப்படி இல்லை, தங்கம்! பொம்மனாட்டிகள் எல்லாரும் புடவை வாங்கித்தான் ஆக வேண்டும். நம்ம கடைக்கு ஒரு குறைச்சலும் கிடையாது. சண்டை நடந்தாலும் சரி, மண்டை உடைந்தாலும் சரி, பெண்கள் புடவை வாங்கியே தீருவார்கள். தீபாவளி வேறு வருகிறது. கவலையே இல்லாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டு...”

“கடையில் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருக்காதங்கோ! யாராவது வந்து புடவையை ‘லவிட்டி’ண்டுப் போயிடுவான்!”

“என்ன தங்கம், விளையாடறே! நம்ம குழந்தைக்கு இருபத்தைந்து வயது ஆகிறபோது, ‘அப்பா ஒண்ணும் வைக்காமல் போய் விட்டார்’ என்று ஒரு குறைபடக் கூடாது, பார்! அதற்காகத்தான் நான் யோசனை செய்தேன்.”

“நல்ல யோசனை! என்னைக் கேட்டதில் அது தங்கமான யோசனையாகக்கூடப் போய் விட்டது!” என்றாள் தங்கம்.

ஆகவே ஜகதீசன் கடைத் தெருவுக்கு நட்ட நடுவில், ஒரு சிறிய புடவைக் கடை வைத்தான். வாசலில் ஒரு போர்டு, “ஜகதீசய்யர், ஜவுளி வியாபாரம், புது ஸ்டாக்குகள்” என்று அதில் எழுதி விட்டான்.

இன்னும் சுவரில் வேறு இப்படிக் கொட்டை கொட்டையாக எழுதினான். போர்டு கண்ணில் படாத கபோதிகள், சுவரையாவது பார்த்துக் கொள்ளட்டுமே என்பதுதான் அவன் யோசனை.

எல்லாம் அன்றைய ‘பாஷன்’ புடவைகள், அப்படி நூறு புடவைகள், விதவிதமான கலர்களில் குவித்திருந்தான். நீங்கள் போன மாதம் பார்த்திருப்பீர்களே, சில பெண்மணிகள் அந்த மாதிரி புடவைகளைக் கட்டிக் கொண்டு கடைத் தெருவுக்கு வந்தார்களே! ஜகதீசன் தற்கால ‘பாஷனை’ உத்தேசித்துத்தான் இந்தப் புடவைகளை வாங்கியிருந்தான். பன்னிரண்டு ரூபாய்க்கு வாங்கி, பதினைந்து ரூபாய்க்கு விற்றான்.

உண்மையில் அவன் விற்ற புடவை ஒன்றே ஒன்றுதான்.

திடீரென்று அதற்குள் ‘பாஷன்’ மாறிவிட்டது. பொம்மனாட்டிகள் சமாசாரம்தான் தெரியுமே - அவர்களுக்கு இன்றைக்குப் பிடித்த பண்டம் நாளைக்குப் பிடிக்காதே! ஒரு தரம் வாங்கிய புடவை மாதிரி இன்னொரு புடவை வாங்குவதில்லையே!

ஆகவே, ஜகதீசனுடைய ஜவுளிக் கடையில் 99 புடவைகள் உறங்கின. உள்ளே வந்த பெண்கள் அதை நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்க மாட்டேனென்றார்கள். அவர்கள் ‘களுக்’ ‘களுக்’ கென்று சிரித்து விட்டு, ஒருவருக்கொருவர், “அடியே! இதற்

கப்புறம் ஒரு புடவை வந்திருக்கே, பார்த்தியோடி? மயிலாப் பூரிலே அத்தனை பேரும் அதைத்தான் வாங்கறாளாம். நாம் பார்க்கலாமா?" என்று பேசிக் கொண்டே வெளியே சென்றார்கள்.

ஜகதீசனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. தான் ஜவுளிகள் எடுத்த செட்டியாரிடம் போனான். "செட்டியாரே! செட்டியாரே! நீர் கொடுத்த புடவைகளெல்லாம் கொடுத்து விடுகிறேன். பாதி விலை கொடுத்து விடும்" என்றான்.

"நீர் கால் விலைக்குக் கொடுத்தால்கூட வேண்டாம். எங்கள் அலமாரிகளில் ஆயிரம் புடவைகள் மிஞ்சிக் கிடக்கின்றன. போன மாதம் செலவழிந்தது இப்போ எடுபடவில்லை. பெண்கள் எல்லாம் 'லேடெஸ்ட் பாஷன்' என்று கூச்சல் போடுகிறதுகள். நாங்கள் என்ன செய்வோம்?"

புலி வேஷத்துக்கு ஏற்றாப் போல் ஜகதீசன் ஒரு புடவையை அலமாரியிலிருந்து எடுத்தான். "இது என்ன?" என்று கேட்டான்.

"இந்த ரகப் புடவைகள்தான் நூற்றுக் கணக்கில் இப்போது விற்கின்றன, ஓய்!" என்றார் செட்டியார்.

"ஓஹோ!"

"இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முந்தி நம்ம ஜனங்கள் கட்டிக் கொண்டவைதான் இவைகள். ஜனங்கள் மோகம் திரும்பத் திரும்பப் பழைய விஷயங்கள் மேல்தான் போகிறது. அந்தந்தக் காலத்தை அநுசரித்துப் போக வேண்டியிருக்கிறது."

ஜகதீசன் ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவன் போல் கடைக்குத் திரும்பினான்.

மறுநாள், ஜகதீசன் கடை வாசலில் போர்டு இல்லை; சுவரிலும் புதிதாக வெள்ளை சுண்ணாம்பு அடித்திருந்தது. அதன் அடியில் கூர்ந்து கவனித்தால்தான் பழைய விலாசம் தெரிந்தது.

வீட்டில் ஜகதீசன் தங்கத்தைக் கூப்பிட்டு, “அடியே! நான் புடவைகளைக் கொண்டு வந்து விட்டேன்!” என்றான்.

தங்கம் வந்து பார்த்து, “ஐயையோ! இதையா வாங்கினீர்கள்? ஒருத்தரும் வாங்க மாட்டார்களே! கடையை மூட வேண்டியதுதான்!” என்றான்.

“ரொம்ப சரியாய்ச் சொல்லி விட்டாய், தங்கம்! நான் கடையை மூடிக்கொண்டுதான் வருகிறேன்.”

“அப்போ இதை ஏன் வாங்கினீர்கள்? காசைக் குட்டிச் சுவர் பண்ணி விட்டீர்களே?”

“இல்லை, தங்கம்! நமது குழந்தையை உத்தேசித்துத் தானே நான் வியாபாரம் தொடங்கினேன்? இன்னும் இருபத்தைந்து வருஷம் கழித்து அவன் பெரியவனாகப் போய் ‘பணம் வேண்டும்’ என்பான். அந்தச் சமயத்தில் இந்தப் புடவை ‘பாஷனா’கப் போய்விடும். பெண்கள் சமாசாரம் உனக்குத் தெரியுமே! நேற்று அவர்கள் வேண்டாமென்று உதறியதைப் பிறகு வேண்டுமென்று கூத்தாடுவார்களே! குழந்தையை உத்தேசம் பண்ணித்தான் கடையை மூடிக்கொண்டு வந்தேன். இதில் அவனுக்குக் கொள்ளைப் பணம் இருக்கிறது!” என்றான் ஜகதீசன்.

தங்கம் புத்திசாலி; ஜகதீசன் வார்த்தையை ஒப்புக் கொண்டான்.

பாலுவுக்குக் கூலி

என் அம்மங்காளிடமிருந்து கடுதாசி வந்திருந்தது. காரியம் இல்லாமல் என் அம்மங்காள் கடுதாசி போடுகிற வழக்கம் இல்லையாகையால், எனக்கு அந்தக் கையெழுத்தைப் பார்த்தவுடனேயே பகீர் என்றது. கவரை உடைத்துப் படித்தேன். “உங்கள் விச்சதான் ஊருக்குப் போயிருக்கிறானாமே. இந்தச்

சமயம் வீட்டில் குழந்தைகள் இல்லாமல் உனக்கும் ராஜிக்கும் எப்படித்தான் பொழுது போகிறதோ என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அதை யோசனை பண்ணி, விச்சு வருகிற வரைக்கும் என் பிள்ளை பாலுவை அங்கே அனுப்பி வைக்கலாமாவென்று பார்க்கிறேன். பாலுவும் ஒரு இடத்திற்கும் போனவன் இல்லை” என்று எழுதியிருந்தாள்.

ராஜி ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

“என்ன அப்படி உனக்கு! விச்சு விஷமம் செய்யும் போதெல்லாம் பாலு சமத்தாயிருக்கிறான் என்று நீ சாட்டிச் சொல்லுவாயே! பாலுவின் மேல் உனக்கு ரொம்பப் பிரியம் என்றல்லவா நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்?” என்றேன்.

“அதெல்லாம் சரிதான்! பாலுவை இங்கே வைத்துக் கொண்டிருந்தால் கை சும்மா இருக்காதே. ஆத்திரம் வந்தால் இரண்டு கொடுத்து விட்டு, நாம் செய்ததையெல்லாம் ஒரே நிமிஷத்தில் வியர்த்தமாக்கி விடுவீர்களே!” என்றாள்.

“என்னைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். யார் யாரிடத்தில் எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்!” என்று அவளை உள்ளே அனுப்பினேன்.

ராஜி சொன்ன வார்த்தைகளில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்தது. பாலுவை அவன் அம்மா ரொம்ப செல்லமாக வளர்த்து வந்திருக்கிறான். யாராவது அதட்டிச் சொன்னால் அவன் கண் கலங்கி விடுவான். இதோடு மட்டும் அல்ல; வீட்டிற்கு வெளியில் என்ன நடந்தாலும், அதைத் தாயாரிடம் சாங்கோபாங்கமாக வந்து ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று அவனுக்கு உத்தரவு. பொய், பித்தலாட்டம், சூது ஒன்றும் இருக்கப் படாது.

என்னையும் பற்றிச் சொல்லி விடுகிறேன். வேடிக்கை யெல்லாம் செய்வேன்; சிரித்துப் பேசிக் கொண்டும் இருப் பேன். சமயத்தில் கோபம் வந்தால் 'பளார்' என்று இழுத்தும் விடுவேன்.

பாலு வந்தான். சுருட்டை மயிரும் குறுகுறுவென்று கண்களுமாகப் புத்திசாலிப் பையன்தான். ஆனால் நான் எதிர் பார்த்தபடி அவன் ஒரு விஷமமும் செய்யவில்லை. நான் தோட்ட வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது என்கூட வந்து உதிர்ந்த இலைகளைப் பொறுக்கினான். ஒட்டடை அடித்த போதும் ஒத்தாசையாக இருந்தான். பேச்சிலும்கூட என்னை ஒரு விஷயத்திலிருந்து இன்னொரு விஷயத்துக்கு இழுத்துப் பேச வைப்பதில் சமர்த்தன்தான்.

இப்படி இருக்கிறபோது, ஒரு நாள் காலையில் பாலு உண்மை சொற்பத்தைக் காட்டினான். 'சிறு பையன்கள் எல்லாரும் ஒரே ரகம்தான். நான் மாத்திரம் என்ன'வென்று கேட்பது போல் இருந்தது. அவன் செய்த காரியத்தைக் கேளுங்கள்:

ஒரு நண்பர் வீட்டிலிருந்து கிராம போன் இரவல் வாங்கி வந்தேன். இன்னொரு நண்பரிடம் கேட்டு சில ரிக் கார்டுகள் கொண்டு வந்தேன். நானும் என் மனைவியுமாகப் பிளேட்டுகளை வைத்துக் கேட்டோம். ஆரம்ப முதலே பாலுவைக் காணோம். அவன் இல்லாததுகூடச் சௌகரியமாகத்தான் இருந்தது. அவன் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் பொழுது சரியாக இருக்குமே ஒழிய, பாட்டை ரசிக்க முடியாது. சுமார் அரை டஜன் பிளேட்டுகள் வைத்தாகியிருக்கும். நான் ஆழ்ந்து கவனமாய் இருந்தேன்.

“மாடு முட்ட வருது, மாடு முட்ட வருது!” என்று குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தேன். அதற்குள் ‘மாடு’ முட்டியே விட்டது! பாலுதான் மாடுபோல் வந்து, தன் மண்டையினால் என் நடு வயிற்றில் ‘டங்’கென்று ஒரு முட்டுக் கொடுத்தான்! எதிர் பாராமல் ஏற்பட்ட இந்த விஷமத்தினால் எனக்கு உண்டான கோபமும் அசாத்தியமாக இருந்தது. என் மனைவியிடம் நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்ததுகூட அப்புறம்தான் நினைவு வந்தது.

“பட்! பட்! பட்! இனிமேல் இப்படியெல்லாம் செய்யாதே?... செய்யாதே?” - நாலைந்து அடிகள் படபடவென்று பாலுவின் முதுகில் வைத்தேன்.

ஓவென்று அலறினான் பாலு. ராஜி பாலுவை அணைத்துக் கொண்டு என்னை வெகு கோபமாகப் பார்த்தான். பாலு, அவள் மடியில் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு விம்மினான். எனக்கு அப்போதே நான் செய்த பெரும் ‘பிழை’ தெரிந்தது. பாலு இதை அவன் அம்மாவிடம் சொல்லுவான்; அவன் அம்மா இனி என்னுடன் முகாலோபனம் வைத்துக் கொள்ளப் போகிறதில்லை!

அடியொன்றும் பலமாக இல்லை. இதுவரை அடியே பட்டு வழக்கமில்லாத பையனாகையால்தான் பாலு அப்படி விசிக்கிறான் என்று நினைத்தேன். நான் எல்லாவற்றையும் அப்படி அப்படியே போட்டு விட்டு என் அறைக்குச் சென்று விட்டேன். என் கோபத்தில் செய்த காரியத்திற்கு என் மனம் துடித்தது.

சுமார் அரை மணிக்குப் பிறகு, பாலு என்னிடம் வந்து முகத்தைக் காண்பித்தான். கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு விட்டான்; விசிப்புத்தான் இரண்டொன்று வந்து கொண்டு இருந்தது.

“அப்பாகூட என்னை அடிப்பா. ஆனா, அடிச்சப்புறம் நாலணாக் கொடுப்பா - சமர்த்தா யாரிண்டையும் சொல்லாம இருக்கிறதுக்கு...” என்றான் பாலு.

ஒரு நிமிஷத்தில் விஷயம் புரிந்து கொண்டேன். மணி பாக்ஸைத் திறந்து அவனுக்கு நாலணாவைக் கொடுத்தேன். அம்மங்காவின் விரோதத்தைத் தவிர்க்க நாலணா ஒரு பிரமாதமா!”

கந்தசாமி

சாதாரணமாகக் கதைகளில், திருடர்களைத் துரத்திக் கொண்டு போலீஸ்காரர்கள் செல்லுவார்கள், நாம் படித்திருக்கிறோம். ஆனால் இந்தக் கதையில், எடுத்த எடுப்பில் ஒரு போலீஸ்காரனை ஒரு திருடன் பின் தொடர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இதன் காரணத்தைத்

1

தெரிந்து கொள்ள நாம் கொஞ்சம் பின்னோக்கிப் போக வேண்டி இருக்கிறது.

கந்தசாமியைத் தெரியாத போலீஸ்காரன் கிடையாது; அவன் ஏறாத கைதிக் கூண்டு சென்னையில் கிடையாது. இதற்கெல்லாம் காரணம் கந்தசாமியின் விசால நோக்கமே தவிர வேறில்லை. இந்தப் பாழும் உலகத்துக்கு அதை அறிந்த கொள்ளப் புத்தி கிடையாது.

ஒரு சமயம் அவன் வீடு ஏறிக் குதிக்க வேண்டிய அவசியம் வந்தது. வீட்டுக்காரன், போக்கிரி மனுஷன், இரவு வேளைகளில் நியாயமாய்த் தூங்க வேண்டியது தானே? விழித்துக் கொண்டிருந்து, கந்தசாமியைக் கையுங் களவு மாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு போனான். அந்த மாஜிஸ்ட்ரேட் விஷயம் தெரியாதவர். “மனுஷாள் வரப் போக செளகரிய மாய் வாசற் கதவைத் திறந்து வைக்காமல் ஏன்டா தாழ்ப்பாள் போட்டு வைத்தாய்? நீ திறந்திருந்தாயானால் இவன் ஏறிக் குதிக்க வேண்டிய அவசியமே இருந்திராதல்லவா? உனக்கு ஆறு மாதம் கடுங்காவல்” என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? அதைச் சொல்லாமல் கந்தசாமியை ஒரு வருஷம் கடுங்காவலில் வைத்தார்.

இம்மாதிரி ஏழெட்டுத் தடவை ஆன பிறகு, கந்தசாமிக்கு இந்த மூட உலகத்தின் குறுகிய மனப்பான்மை வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது. “சை! இனி இந்த அல்பன்கள் பணம் நமக்கு வேண்டாம்! திரும்பிப் பார்க்க மாட்டேன்!” என்று காறி உமிழ்ந்து விட்டான். அத்துடன் நின்றிருந்தானாகில் இந்தக் கதைக்கு அவசியமே ஏற்பட்டிருக்காது. அவன் மேலும், “எவன் பணமும் எனக்கு வேண்டாம். நானே என் பணத்தை உற்பத்தி செய்து கொள்கிறேன்!” என்று ஜம்பம் பேசிக் கொண்டான்.

இதற்கெல்லாம் கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகுதான் ஒரு நாள் கந்தசாமியைச் சைனா பஜாரில் நாம் பார்க்கிறோம். யாரையும் லட்சியம் செய்யாத ஒரு கம்பீர்யம்; நடையிலே ஒரு லாயக்கு. அவனை யார் இனி என்ன செய்யலாம்?

சட்டைப் பைக்குள் கையைப் போட்டு ஒரு குலுக்குக் குலுக்கினான். அதற்குள் ஆறு ரூபாய் நாணயங்கள் குலுகுலு வென்று குலுங்கின. அந்த ரூபாய்களைப் பற்றி, எந்த மேதாவி தான் வரட்டுமே, சந்தேகப்பட முடியுமா?

உண்மையில், அந்த ஆறு ரூபாய்களில் ஐந்து, கள்ள நாணயங்கள். கந்தசாமி உற்பத்தி செய்தவை. ஒன்று மட்டும் உண்மை சர்க்கார் நாணயம். இந்த ஐந்தையும் ஊரார் தலையில் மூலைக்கொருவராய்ப் பார்த்து ஒவ்வொன்றாய்க் கட்டி விட வேண்டியது என்னும் எண்ணத்துடன்தான் அவன் வெளிக் கிளம்பியிருந்தான். யாராவது சந்தேகப்பட்டால், நல்லதைக் கொடுத்துச் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று முன் யோசனையுடன் நல்ல நாணயம் ஒன்றும் வைத்திருந்தான்.

சைனா பஜாரை நெருங்கியதும், அந்த இடத்திலேயே ஒரு ரூபாயை மாற்றி விடலாம் என்ற எண்ணம் உதித்தது. சட்டென்று அங்கிருந்த மருந்துக் கடை ஒன்றுக்குள் நுழைந்து, “ஓரணாவுக்குத் தலைவலி மாத்திரை கொடுங்கள்” என்று கேட்டேன். கடைக்காரர் நிமிர்ந்து ரூபாயைப் பார்த்ததும் பார்க்காததுமாய், “சில்லறை இல்லை, ஸார்!” என்றார்.

கந்தசாமி ரூபாயைப் பையில் போட்டுக் கொண்டு கிளம்பலாம் என்று நினைக்கும்போது, அந்தப் போலீஸ்காரன் அங்கு வந்து சேர வேண்டுமா? விதி, விதி, விதி! கந்தசாமி மெதுவாக நழுவி விடலாம் என்றுதான் நினைத்தான். பயத்தில் அவன் தேக முழுதும் ஒரு முறை வியர்த்து விட்டது.

கான்ஸ்டபிள் புன்னகை செய்து கொண்டே, கந்தசாமி யின் தோளில் கைபோட்டு, “என்னா தம்பி, எங்கே இம்மாந் தூரம்? சில்லறைதானே வேணும்? நான் தாரேன்” என்று ஒரு ரூபாய் சில்லறையை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

நல்ல ரூபாயைத் தேடிப் பிடித்து அவனிடம் கொடுக்கக் கந்தசாமி இஷ்டந்தான். ஆனால் எப்படி எடுப்பது? அவன் கண்ணெதிரில் அந்தக் காரியம் செய்வதை விட வேறு மடத் தனம் உண்டா? ஆகவே, மறு மொழியின்றித் தன் கையில் இருந்த ரூபாயைக் கான்ஸ்டபிளிடம் கொடுத்தான்; அவன் அதைக் கண்ணால்கூடப் பார்க்காமல் சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டு போய் விட்டான்!

கந்தசாமிக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது. ஆனால், ஆபத்து முழுதும் நீங்கினபாடில்லையே? எப்படியும் இரண்டு நாளில் அவன் அந்த ரூபாயை மாற்றுவான். அப்போது அதன் சொரூபம் வெளியாகி விடும். உடனே சந்தேகம் தன்மேல் விழும்; தன் யோக்யதைதான் போலீஸ்காரருக்குத் தெரிந்தா யிற்றே. உடனே வீட்டைச் சோதனை போடுவார்கள்... ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றுவார்கள்... கோர்ட்டு கேஸ், மறுபடி சிறைவாசம்... ஐயையோ! என்ன செய்வது?

கந்தசாமி யோசனை செய்தான். அப்போது நன்றாக அஸ்தமித்து விட்டது. அந்தக் கான்ஸ்டபிளும் சற்றுத் தூரத் தில் யாருடனோ பேசிக் கொண்டு நின்று விட்டு அப்போது தான் அதோ அந்த மூலை திரும்புகிறான். தப்பித்துக் கொள்ள ஒரே வழிதான். அந்தப் பணத்தைக் கான்ஸ்டபிளிடமிருந்து எடுக்க வேண்டும். கேட்டால் கொடுக்க மாட்டான்; சந்தேகம் உடனே வரும். ஆகவே, அவனிடமிருந்து அதைப் பிடுங்கி விட வேண்டியது. ஆகவே, கந்தசாமி, அந்தப் போலீஸ் காரனைப் பின் தொடர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

2

போலீஸ்காரனைப் பின் தொடர்ந்து செல்லும் போது கந்தசாமியின் மன நிலையைச் சொல்லிச் சாத்தியமில்லை. எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டு, பதினைந்தடி பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தவன், இப்போது கான்ஸ்டபிள் ஒரு சந்துக்குள் நுழைவதைக் கண்டான்.

அப்போது நன்றாய் இருட்டி விட்டது. அந்தச் சந்திலும் மின்சார வெளிச்சம் கிடையாது. ஆள் போக்குவரத்தும் இல்லை. ஆகவே, கந்தசாமி தான் எண்ணிய காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள மிகவும் பொருத்தமாயிருந்தது. அடுத்த கணம் கந்தசாமி கான்ஸ்டபிளுக்குப் பின்னால் சந்தடியின்றி நெருங்கினான். மேல் துண்டை எடுத்து, கான்ஸ்டபிளின் முகத்தில் வீசிவிட்டு, அவன் கால்களையும் இடறி விட்டான்.

அந்தப் போலீஸ்காரன் பீமசேனன் போன்றவன்தான், சந்தேகமில்லை. ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக இவ்வாறு தாக்கப்பட்டதால் நிலை தவறிக் கீழே சாய்ந்தான். உடனேயே கந்தசாமி அவன் சட்டைப் பைக்குள் ஒரு ரூபாயும், இரண்டனா, ஒரு அணா, காலணாக்கள் சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டும் இருந்தன. ஆனால் அதையெல்லாம் கவனித்துப் பார்க்க அவகாசமாவது? ஒரே ஓட்டமாக ஓடினான்.

ஆனால் அவன் அதிர்ஷ்டம் வேறு விதமாக இருந்தது. எந்தப் பன்னியோ, மூலையிலிருந்த குப்பைத் தொட்டி ஒன்றைத் தெருவுக்குக் குறுக்கே உருட்டியிருந்தது. இருட்டில் அதன் மேல் இடறிக் கொண்டு நாலு குட்டிக்கரணம் போட்டுக் கீழே விழுந்தான். ஒரு கூணம் அவன் நினைவு போய்த் திரும்பி வந்தது. அப்போது, தன்மீது அந்தப் போலீஸ்காரன் உட்கார்ந்து, சிண்டை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு "அடேய்!... அடேய்!..." என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான்.

இப்போது கந்தசாமி மீது இரண்டு குற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. ஒன்று, கள்ள நாணயம் உற்பத்தி செய்தது. இரண்டு, மாட்சிமை தங்கிய மன்னர்பிரான் சேவகர்களில் ஒருவனைத் தாக்கியது. மாட்டிக் கொண்டால் தண்டனை வெகு கடுமையாக இருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே, தப்பித்துக் கொள்வதில் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதின் அவசியத்தைக் கந்தசாமி உணர்ந்தான்.

மயங்கினவன் போல் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தான், சட்டென்று மாற்றி மாற்றி இரண்டு கைகளாலும் போலீஸ்காரனுடைய முகத்தில் குத்து விட்டான். அப்பொழுது அவன் கையிலிருந்த காசுகளெல்லாம் நாலா மூலைகளிலும் சிதறி ஓடின. அந்தக் கான்ஸ்டபிள் இஷ்டப்பட்டிருந்தால் டீரே குத்தில் கந்தசாமியை மறுபடி சொட்பன லோகத்துக்கு அனுப்பியிருக்கக்கூடும். ஆனால், எதிர்பாராத விதமாகக் குத்தப்பட்டதும், அவன் சற்றுக் கலங்கினான்.

அடுத்த விநாடி, கந்தசாமி அவனைத் திமிறிக் கொண்டு, எழுந்து ஓடினான்.

சாதாரணமாகக் கந்தசாமியின் நிலையிலிருந்தவர்கள் ஓடியே இருக்க முடியாது. அவன் குதிகாலில் 'பளீர் பளீர்' என வலித்தது. முழங்காலில் ஆழமாய்ச் சிறாய்த்து ரத்தம் பிரவாகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. நெற்றியில் போண்டா அத்தனை பெரிய ஒரு வீக்கம். விண்விண்ணென்று தெறித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், இவனைப் பிடிக்க முடியாத நிலையில் இருந்தான் கான்ஸ்டபிள். தனது ஸ்துலமான சரீரத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு அந்தக் கான்ஸ்டபிளால் அவனை ஓடிப் பிடிக்க முடியவில்லை.

கந்தசாமி எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் பதுங்கியிருக்கலாம். அப்படி அவன் செய்யவில்லை. எங்கே பிடிபட்டு

விடுவோமோ என்ற பயத்தில் அவன் ஒரு மாட்டுக் கொட்டிலில் ஏறிக் குதித்து, அந்த மாட்டினிடமிருந்து ஒரு உதையும் ஒரு முட்டும் வாங்கிக் கொண்டு, ஒரு சாக்கடையில் சறுக்கி விழுந்து, காலில் ஒரு முள்ளையும் ஏற்றிக்கொண்டு, மேலும் விடாமல் குடல் தெறிக்க ஓடினான். வெகு தூரம் ஓடிய பிறகு ஒரு மதகடியில் வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

கந்தசாமி தன் வீட்டை அடைந்தபோது இரவு பத்து மணி. உள்ளே நுழைந்ததும், அவன் மருவான், பத்து வயதுப் பையன், “மாமா! மாமா!” என்று ஆவலுடன் கூவிக்கொண்டு வந்தான்.

3

“என்னாத்துக்கு மாமா!”

“மாரியாத்தா கோவிலைத் தாண்டி, அதோ ஒரு சந்தில்ல... அதுங்கிட்ட ஒரு ரூவா பணம் கிடந்திச்சு.”

கந்தசாமியின் முகம் மலர்ந்தது. “இங்கே கொண்டா!” என்றான் பரபரப்புடன்.

“ஆ! நான் கண்டெடுத்தேன், என்னுது!” என்றான் பையன்.

“கொண்டாடா கடங்காரப் பயலே! ஜெயிலுக்குப் போவே அதை வைச்சுக்கிட்டிருந்தால்!” என்றான். சொல்லிக் கொண்டே அதை அவனிடமிருந்து வெடுக்கென்று பிடுங்கிக் கொண்டு, வாசலில் வந்தான், பக்கத்தில் கூவம் நதி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான் சந்திரன் கிளம்பியிருந்தது. கந்தசாமி கையைத் தலைக்கு மேல் தூக்கி, ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றி, அந்த ரூபாயை வீசினான். அது விரீரென்று பறந்து நதிப்பக்கம் போய் எங்கேயோ விழுந்தது. பிறகு உள்ளே நுழைந்தான்.

விளக்கடியில் உட்கார்ந்து பையில் கைவிட்டு ரூபாய் களை எடுத்து வைத்தான். இனி அவை இருப்பது ஆபத்து, நல்ல ரூபாய் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு பாக்கியை எங்கே யாவது தூர எறிந்து விடவேண்டும்.

அன்று மாலை அவன் ஐந்து கள்ள நாணயங்களும், ஒரு நல்ல நாணயமும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றான். அவற்றில் ஒரு நாணயந்தான் அவனை இவ்வளவுபாடும் படுத்தி வைத்தது. இப்போது பாக்கி ஐந்தையும் விளக்கு வெளிச்சத்தில் பார்த்த போது அவனுக்குப் பகீர் என்றது. முகம் சொல்லொணாத வேதனையை அடைந்தது.

காரணம், அவன் வசமிருந்த ஐந்து நாணயங்களும் கள்ள நாணயங்கள்! அவன் போலீஸ்காரனிடம் கொடுத்தது நல்ல ரூபாய்தான்! ஆஹா! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! எதற்காக இவ்வளவு மனக்கலக்கம், அடிதடி, ஓட்டம், ரணங்கள்! கடைசியில், கையில் கிடைத்த நல்ல ரூபாயையும் வீசியெறிந்தது எவ்வளவு மூடத்தனம்!

அப்போது அவன் பின்னால் நின்ற மருமான், விளக்கு வெளிச்சத்திலே அவனைக் கவனித்துப் பார்த்து விட்டு, “மாமா! உன் மண்டையிலே என்ன மாமா? பெரிசா வீங்கி இருக்கிறதே!” என்றவுடன் அவனுக்கு வயிற்றெரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“உன் மண்டையிலுந்தான் வீங்கியிருக்கிறது!” என்று ஆத்திரத்துடன் அவனை நோக்கி ஒரு குத்து விட்டான் கந்தசாமி!

சமஸ்தான மகா ரகசியம்

பக்கம்-13

“வரும் ஈசுவர வருஷத்தில் வண்டுர்
சமஸ்தானத்தில் பரபரப்பு அதிகமாயிருக்கும்.

ஆனால் வருஷ முடிவிற்குள் கலவரங்கள் அடங்கி அமைதி நிலவும். அத்துடன் ராவ்பகதூர் அல்வா விழுங்கி ராயரின் கொட்டமும் அடங்கி, அவருடைய கட்சியும் நிர்மூலமடையும். சமஸ்தானாதிபதி சண்டிகேசுவரத் தேவர், வீரபத்திரத் தேவர் திருமகளான பத்ரகாளி அம்மையை மணந்து கொள்வார். வண்டுர் சமஸ்தானம் இதன் காரணமாகச் செழித்துச் சீருடன் விளங்கும்.”

ஹனுமந்த ஜோதிட வெளியீடு - 1937
(முதல் பதிப்பு 50, 00, 00, 00, 00, 00, 00, 000)

வண்டுர் சமஸ்தானத்தைப் பற்றி இவ்விடத்தில் நாம் ஒரு வார்த்தை போட்டு வைக்கலாம். இதில், சமஸ்தானாதிபதி சண்டிகேசுவரத் தேவர் மாளிகையைத் தவிர சுமார் 25 வீடுகளும், ஒரு வாய்க்காலும், இரண்டு குளங்களும் உண்டு. மற்ற படி வெயிற்காலம், மழைகாலம், வேனிற் காலம், குளிர் காலம், இலையுதிர் காலம், கிரிக்கெட் காலம், காலை - மாலை, பகல் - இரவு எல்லாம் ஒழுங்காக ஏற்பட்டிருந்தன.

சமஸ்தானத்துக்குக் குறுக்கே ஓடிய பெரிய சந்துதான் - இதற்குப் பிராட்வே, சைனாபஜார், மௌண்ட் ரோடு, பீச், ஸெண்ட்ரல் ஸ்டேஷன், பார்க்கு - சகலமுமாக உபயோகப்பட்டது.

மேலும் இந்தப் பெரிய சந்து, சமஸ்தானத்தின் பிரதானமான இடத்தில் அமைந்திருந்தபடியால், இதுவே ராஜ வீதியாகவும் சமஸ்தானாதிபதி மண்டல மகிப பிரதாப பிண்டக சண்டித கிண்டாமணி மகாராஜ மார்த்தாண்ட ராஜாதிராஜ ராஜப் பிரவர்த்தன ஆனரபிள் ஸர் சண்டிகேசுவர தேவர் பகதூர் கே.ஸி.ஐ.ஈ., ஜி.ஸி.எஸ்.ஐ., எக்ஸ். ஒய். டபிள்யூ. இஸட். அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. வண்டுர் சமஸ்தானத்தின் கீழ்ப் பாகத்திலும், தென்மேற்குப் பிரதேசங்களிலும் -

(அட! நிறுத்தய்யா! ஏதானும் கதை கிதை சொல்லப் போகிறாயா, வெறுமனே இப்படி அளித்து விட்டு ஏமாற்றப் போகிறாயா?)

சரி, கேளுங்கள் கதையை.

★

★

★

ராவ்பகதூர் அல்வா விழுங்கி ராயர் கடைசி அல்வாத் துண்டை வாயில் போட்டு, ஒரே முழுங்காய் முழுங்கி விட்டு, ஹோட்டலிலிருந்து வெளிக் கிளம்பினார்.

அடி வயிற்றைத் தடவி விட்டுக் கொண்டவுடன், சொல்லி வைத்தாற் போல் “கே...வ்!” என்று ஒரு ஏப்பம் வெளிக் கிளம்பி, நிசப்தத்தைக் குலைத்து விட்டுச் சென்றது. மறுபடி ஸீங்கும் நிசப்தம் குடிகொண்டது.

சுமார் நாற்பதடி தூரம் போயிருப்பார். அப்போதுதான் சமஸ்தானாதிபதியின் ஆருயிர்த் தோழனும், அவரால் இடது கையெனப் பாவிக்கப்பட்டவனுமான சூரமுஷிகம் பிள்ளை ஒரு துணியை லாகவமாக ராவ்பகதூரின் முகத்தில் போட்டு ஒரு கட்டுக் கட்டி விட்டான். மறுகணம் ராவ்பகதூர் ஒரே அலாக்காக ஆகாயத்தில் தூக்கப்பட்டு, அடுத்தபடி ஓர் இருட் டறையில் அடைக்கப்பட்டார். இவ்வளவும் நாம் சொல்வ தற்கு 34 வார்த்தைகள் பிடித்ததேயொழிய பதினேழு விநாடிகளில் நடந்துவிட்டது.

பிறகு அவன் சமஸ்தானாதிபதியைப் பார்ப்பதற்கு அரண்மனையை நோக்கிச் சென்று, வாசற் காப்போனிடம் தான் பார்க்க வந்திருப்பதாக உள்ளே தெரிவிக்கச் சொன்னான்.

வாசற் காப்போனைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை. அவனே தான் அந்தப் பிரம்மாண்டமான சமஸ்தானத்துக்குப் பிரதம

மந்திரி, பிரதான நீதிபதி, சமஸ்தான ஜோஸ்யன், சமஸ்தான வித்வான், சமஸ்தான புரோகிதர், இன்னும் என்னவெல்லாம் உண்டோ அவ்வளவும். ஆகவே அவன் சமஸ்தானாதிபதியைப் பார்க்க வந்திருக்கும் சமாசாரத்தைத் தனக்குத் தானே தெரிவித்துக் கொண்டு, உள்ளே போய் வெளியே வந்து, மறுபடி தனக்குத் தானே உத்தரவை வெளியிட்டுப் பின் சூரமூஷிகத்தைப் பார்த்து, “சமஸ்தானாதிபதி தங்களைப் பார்க்கக் கருணை கூர்ந்துள்ளார். எம்மைப் பின் தொடரலாம்” என்றான்.

அவ்வாறே சூரமூஷிகம் அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்தான்.

அவன் உள்ளே சென்றவுடனே சமஸ்தானாதிபதியின் ஆங்கில உபாத்தியாயினியான மிஸ் பாதிவ் ரத்யம் அவர் மடியை விட்டுக் கீழிறங்கி, வேகமாய் உள்ளே சென்று மறைந்தாள்.

அவள் சென்ற பிறகுதான் சூரமூஷிகம், சமஸ்தானாதிபதியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து காதோடு காதாய் சமஸ்தான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசலானார்.

“என்ன?” என்று கேட்டார் அதிபதி.

“நான் ராவ்பகதூரைப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டேன்.”

“சரி, மேலே என்ன?”

“தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமா இதெல்லாம்? பெரிய பெரிய அரசர்கள், அசோகர் என்ன, பிம்பிசாரர் என்ன, விக்ரமாதித்தர் என்ன, கிருஷ்ணதேவராயர் என்ன, இவர்களை யெல்லாம் பார்த்துத் தாங்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது என்ன? கைதியாக அகப்பட்டால் கசக்கிவிட வேண்டாமா?”

“அதெல்லாம் கூடாது! எனக்கு வேறு பத்திரகாளி அம்மையை இந்த வருஷம் கலியாணம் செய்து கொள்ள

வேணும். ஐயாயிரம் செலவாகும். பணம் வேண்டும். அதற்கு ஏதாவது முதலில் யோசனை செய்ய வேண்டும். அவசரப் பட்டுக் காரியத்தைக் கெடுத்து விடாதே!” என்று உத்தரவு போட்டார் சமஸ்தானாதிபதி.

“அப்படியே!” என்று சொல்லி விட்டு வெளியேறினான் சூரமுஷிகம்.

அவன் மனதில் கலவரம் நிரம்பி இருந்தது. தான் போன திக்கு எது என்பதை அறியாமலேயே நடந்தான்.

இவ்வாறு சுமார் அரை மைல் நடந்திருப்பான். அதற்கு மேல் அவனால் போக முடியாது. மேற்கொண்டு கால் மைல் போனாலும் அவன் கடுகூர் சமஸ்தானத்து எல்லைக்குள் சென்றிருப்பான். இடது, வலது பக்கங்களில் அரைக்கால் மைல் போனாலும், மடையனூர் - மக்கூர் சமஸ்தானங்களில் நுழைந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே ஜாக்கிரதையாய்த் தன் சொந்த நாட்டிலேயே தங்கினான்.

அங்கிருந்த ஒரு பாலத்தின் மேல் காற்றாடச் சற்று உட்கார்ந்து கவலைப்படத் தொடங்கவும், பக்கத்தில் ஒருவன் வந்து உட்கார்ந்தான். உட்கார்ந்தவன் தன் சட்டைப் பையி லிருந்து பல கடிதங்களை எடுத்து ஒன்றொன்றாகப் படித்துப் பார்த்து விட்டுப் பின் எழுந்து சென்றான்.

சூரமுஷிகத்துக்கு அந்த ஆள் பட்டணத்தான் என்பது நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே அவனைக் கவனிக்காமலேயே இருந்து விட்டான். ஆனால் அவன் எழுந்து சென்ற பிற்பாடு அவன் உட்கார்ந்த இடத்தை அகஸ்மாத்தாக நோக்கவும், அங்கு ஒரு காகிதத் துண்டு பறந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டான்.

அதை எடுத்துப் பார்த்தான். அது ஒரு பெரிய புத்தகத்திலிருந்து கிழிக்கப்பட்ட ஏடு. பக்கம் 13. அதைப் படித்தான். அதுதான் 1937ஆம் வருஷத்து அனுமந்த ஜோதிஷ வெளியீடு. (முதல் பதிப்பு 50,00,00,00,00,00,00,000 பிரதிகள்).

நேயரே! தயவுசெய்து இந்தக் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தை இன்னொரு தரம் படியுங்கள். நீங்கள் இந்தக் கட்டுரையைத் தலைகீழாக வாசித்துக் கொண்டு வருபவராயிருந்தால், கவலைப்பட வேண்டாம். தன்னால் வந்து சேரும். அதுதான் அந்த ஏட்டிலும் இருந்தது!

சூரமுஷிகத்துக்குச் சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. நேரே அரண்மனைக்கு ஓடினான்.

சமஸ்தானாதிபதி பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்ததாக வாசற் காப்போன் வழிமறித்தான். ஆனால் அவனைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் சூரமுஷிகம்.

உபாத்யாயினி மிஸ் பாதிவ்ரத்யம் சட்டென்று சமஸ்தானாதிபதியின் மடியை விட்டிறங்கி உள்ளே ஓடினாள்.

படித்துப் பார்த்தார் தேவர் அந்த ஏட்டை. “சபாஷ்! சபாஷ்!!” என்று சூரமுஷிகத்தின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார் சமஸ்தானாதிபதி. சூரமுஷிகத்தின் முதுகிலிருந்த சிரங்கில் படவும் அவன் துடிதுடியென்று துடித்தான்.

உடனே ஒரு மோட்டார் தருவிக்கப்பட்டது. அதில் சமஸ்தானாதிபதி, அவர் உபாத்யாயினி, சூரமுஷிகம் மூவரும் புறப்பட்டனர். (எது எப்படி இருந்தாலும் சமஸ்தானாதிபதி அவர்கள் ஒரு நாள்கூடப் பாடத்தை வீணாக்க மனம் கொள்ள மாட்டார்).

நேரே சென்னை. நேரே அனுமந்துடு ஜோதிஷ சாலை.

ஜோதிஷ சாலையென்றால், அது சாமான்யமில்லை. நாலு பேர் கை கோத்தாலும் ஒரு தூணைக் கட்ட முடியாது. அண்ணாந்து பார்த்தால் உச்சி தெரியாது. இரண்டு அடிக்கு ஒரு சேவகன்; சேவகர்கள் கையில் வெள்ளித்தடி, தங்கத்தடி.

தேவர் பார்த்துத் திகைத்தார். அவர் அரண்மனையைக் கொண்டு வந்து இதன் பக்கத்தில் நிறுத்தினால், இதற்கு அது 'அவுட் ஹவுஸ்' மாதிரி தோன்றும். சமஸ்தானத்தில் உயர்ந்த உடையை விட இன்னும் உயர்ந்தாக ஜோதிஷ சாலை டவாலிச் சேவகன் தரித்துக் கொண்டிருந்தான். சுமார் அரை மைல் தூரம் ஹால் ஹாலாய் நடந்து, பல சேவகர்கள் உத்தரவு பெற்று, அனுமந்துடு ஜோஸ்யர் அறையை அடைந்தார்.

பட்டு பீதாம்பரம் உடுத்திய சேவகன் கதவைத் திறந்து ஜோஸ்யர் அறைக்குள் சமஸ்தானாதிபதியை அனுமதித்தான்.

தேவர் மனதைத் திடம் செய்து கொண்டு தைரியமாய் ஜோஸ்யரிடம் பதின்மூன்றாம் பக்கத்தை எடுத்து நீட்டினார்.

“என்ன சொல்லி இருக்கிறது, பார்த்தீரா? நீர் சொன்னது தப்பு!” என்றார் சமஸ்தானாதிபதி.

“சமஸ்தானத்துப் பொக்கிஷம் காலி. கல்யாணச் செலவுக்குத் தம்பிடி இல்லை” என்றார் சூரமுஷிகம்.

“அல்வா விழுங்கியதைப் பிடித்தாச்சு. ஆனால் அவன் கொட்டம் அடங்கவில்லை!” என்றார் சமஸ்தானாதிபதி.

ஹனுமந்த ஜோஸ்யர் முகம் கலவரத்தைக் காட்டிற்று.

“கொட்டத்தை அடக்கியாக வேண்டும்! கிரகங்கள் அப்படிச் சொல்கின்றனவே! கிரகம் சொல்வது பொய்யாகக்

கூடாதே!” என்று கவலைப்பட்டார் ஜோஸ்யர். கடைசியில், “சரி, பிரபுக்களே! நான் செய்யக் காத்திருக்கிறேன், பதினாயிரம் செலவானாலும் சரி!” என்றார்.

“5,000 கொடுத்தால், அல்வா விழுங்கிக்கு ஒரு வருஷம் அல்வாவே கண்ணில் காட்டாமலிருப்பேன்” என்றான் சூரமூஷிகம்.

“சரி, பிரபுக்களே! என் ஜோஸ்யம் தவறக் கூடாது. உங்கள் இஷ்டம், என் பாக்கியம்!” என்று ஹனுமந்த ஜோஸ்யர் பதினாயிரத்துக்கு ‘செக்’ எழுதிக் கொடுத்தார்.

ஆகவே வண்டுர் சமஸ்தானத்திலே அந்த வருஷம் ராவ் பகதூர் அல்வா விழுங்கி ராயரின் கொட்டமும் அடங்கி, அவர் கட்சியும் நிர்மூலமடைந்தது. சமஸ்தானாதிபதி சண்டிகேசுவரத் தேவர் பத்திரகாளி அம்மையை மணக்க, அதன் காரணமாக வண்டுர் சமஸ்தானமே சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கிற்று. ஹனுமந்துடு ஜோஸ்யமும் பலித்தது.

•

அநுமதி கிடையாது!

“சாராயம் என்கிற பேச்சுப் பேசப் படாது!” என்றான் மருதாசலம்.

இதைச் சாதாரணமாக வேறு யார் சொல்லி இருந்தாலும் நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை; அதன் விசேஷம், மருதாசலம் சொல்வதினால்தான். சென்ற வருஷ

மெல்லாம் பெருங்குடியர்களுள் பெரிய குடியன் யார் என்றால் மருதாசலத்தின் பெயரைத்தான் சொல்ல வேண்டும். அப்பேர்ப்பட்டவன் திடீரென்று இப்படி வேதாந்தம் பேசுவது நம்பக்கூடியதாக இல்லைதான். ஆனால், மருதாசலம் என்னமோ, இப்போது சாராயத்தைத் தொடுவது கிடையாது; அதோடு மட்டுமல்ல, சாராயக்கடை முதலாளிகளைத் தூற்றுவது என்று ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

சமீபத்தில் ஒரு நாள் மாலை அவனை ஹோட்டலில் பார்த்தபோது, “என்ன! வழி தவறி வந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டேன். அப்போதுதான் உண்மை தெரிந்தது. மருதாசலம் இனிமேல் சாராயத்தின் வழி போக மாட்டான்; சாராயக்கடை முதலாளிகளை ஒழிப்பதே அவன் விரதம். இதைச் சொல்லி விட்டு, இந்த மாறுதலுக்குக் காரணமான தன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சம்பவத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

மருதாசலம் நல்ல உத்தியோகத்தில் இருக்கிறான். வயது 20 வரை மதிக்கலாம். மிகவும் ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்து, இளம் வயதில் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டவன். சொந்த சாமர்த்தியத்தினால் இப்போது ஒரு பெரிய கம்பெனியில் மாதம் இருநூறு ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறான்; இன்னும் உயருவதற்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கின்றன.

அவன் குணத்தைப்பற்றி அப்பழுக்குச் சொல்ல முடியாது; ஆனால் இந்தப் பாழும் குடிப்பழக்கம் பிடித்து விட்டது. எப்படிப் பிடித்ததோ அப்படியே திடுதிப்பென்று விட்டும் விட்டது. அந்தக் கதையைத்தான் அவன் சொன்னான்.

குடிப்பழக்கம் மருதாசலத்தின் குடும்பத்தில் இரண்டு தலைமுறையாக இருந்து வந்ததாம். அவன் பாட்டனார் சாகும்போது, “தாகம்! தாகம்! ஒரு

பொட்டுக் கள்ளுத் தண்ணி ஊற்றுவாரில்லையா!” என்று அலறி விட்டுப் பிராணனை விட்டாராம்.

அவனுக்குக் குடிக்கு அடுத்தபடியாக ஒரே ஒரு ஆசையை ஒரு பெண்மீது போட்டு வைத்திருந்தான். அந்தப் பெண் சாமான்யமான பெண்ணல்ல. சௌந்தர்யத்திலும் சரி, சம்பத்திலும் சரி. ஓரொரு சமயம் மருதாசலம் தன் பூர்வீகத்தை நினைத்துப் பார்த்தபோது, தன் காதல் விஷயத்தில் பெரிதும் ஏமாற்றமடையப் போவதாகவே எண்ணுவான். ஆனால், காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்னும் பழமொழியை மெய்ப்படுத்த, அவன் தன் ஆசையை மட்டும் விடவே இல்லை. அவளும் மருதாசலத்துக்கு தன் இருதயத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டாள்.

அவள் வசித்தது பிரம்மாண்டமான ஒரு பங்களாவில். தகப்பனாருக்கு அவள் ஒரே பெண். அவர் தம் பெண்மீது உயிரையே வைத்திருந்தார், அவளுக்கு ஸர்வ சுதந்திரமும் அவர் கொடுத்திருந்தார் என்பது மருதாசலத்துக்கும் தெரியும்; மற்றும், அம்புஜம் தன் காலால் ஒரு உதை கொடுத்தாலும் போதும் என்று காத்துக் கிடந்த ஜமீந்தார்கள், மிட்டாதார்கள், மைனர்கள் - சகலருக்கும் தெரியும்.

மருதாசலத்துக்கும் அம்புஜத்துக்கும் காதல் வளர்ந்து வந்தது. இது விஷயம் அவள் தகப்பனார் காதுக்குக் கூட எட்டி யிருக்கத்தான் வேண்டும். எட்டிற்றோ, எட்டவில்லையோ, அவர் இது சம்பந்தமாக மருதாசலத்திடமாவது, அம்புஜத்திடமாவது வெகுநாள் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

நாட்கள் மாதங்களாயின. அநேகம் தடவை மருதாசலம் நுங்கம்பாக்கம் பங்களாவிற்குச் சென்று வந்து விட்டான்.

இப்படியாக ஒரு தடவை அவன் சென்றிருந்த போது தான் அம்புஜத்தின் தந்தை அவனைத் தனிமையில் கூப்பிட்டுப் பேசினார். அவரை நேருக்கு நேர் பார்த்த போதே மருதாசலத்துக்கு மனதில் கொஞ்சம் திகில்தான். கொழுத்து வளர்ந்த குள்ள மனிதர் அவர். பணப் பெருமை அவர் முகத்தில் ஜ்வலித்தது.

“அப்பா, மருது! என் பெண் சொல்லுகிறாள் - உன்னை விட்டால் அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ருசியே இராதென்று. நீயும் அப்படித்தான் சொல்கிறதாகச் சொன்னான்!” என்று ஆரம்பித்தார்.

மருதாசலம் தலையை ஆட்டினான். மேலும் அவர் சொன்னார்:-

“எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசைதான் இந்த உலகிலேயே உண்டு. அது இந்தப் பெண்ணை மனக் கவலையில்லாமல் வைத்துக் கொள்வதுதான். அவள் தாயார் செத்துப் போய்ப் பதினைந்து வருஷமாகிறது. அன்று முதல் இன்று வரையில் அவளை என் கண்போல் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறேன். அவள் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக ஒரு காரியம் கூடச் செய்ய மாட்டேன்.”

(மருதாசலத்தின் உள்ளம் பூரித்தது. அவன் காதில் விழும் வார்த்தைகள் உண்மைதானா?)

“நான் பணக்காரன்; என் பெண்ணுக்குத்தான் சகல ஆஸ்தியையும் எழுதி வைக்கப் போகிறேன். அவளுக்குப் புருஷனாக வரப் போகிறவன் பணக்காரனாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் பணம் உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் பொது. ஆனால் அவள் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக - அவள் கட்டளையை மீறி - நீ எதுவும் செய்யக் கூடாதென்றுதான் நான் கேட்பது. சம்மதமா?” என்றார்.

எந்த மடையனாவது இவ்வளவு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடுவானா? ஆகவே, மருதாசலம் தன் பூரண சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

இரண்டு மாதங்கள் சென்றன. மருதாசலத்துக்கு உயிர் வாழ்வதற்கு இரண்டே காரணங்கள்தான் உண்டு. ஒன்று அம்புஜம்; இரண்டாவது, மது என்று முன்னே மேயே சொன்னோமல்லவா? ஆனால் அம்புஜத்தைப் பார்க்கச் செல்லும் நாட்களில், மது அருந்துவதில்லை.

ஒரு நாள் வழக்கம் போல் சாராயக் கடையிலிருந்து புறப் பட்டுச் சற்று தூரம் நடந்து வந்திருப்பான். பின்னால் “பூம்! பூம்!” என்று மோட்டார் ஹாரனின் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஒதுங்கி நின்றான். ஒரு மோட்டார் அவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்ததும் நின்றது. உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தவர் யாரென்று பார்த்ததும், அவன் திடுக்கிட்டான். அவர் அம்புஜத்தின் தந்தை! அந்த வேளையில், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அதிலும் அந்தப் பிரதேசத்தில் அவன் அவரை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

“வா! ஏறு உள்ளே!” என்றார் அவர்.

அவனுக்கு ஏற இஷ்டமில்லை. இருந்தாலும், அவனை அறியாமலேயே அவர் கட்டளையை மீற முடியாமல் ஏறிச் சற்று ஒதுங்கி உட்கார்ந்தான். கார் உடனே புறப்பட்டு நுங்கம் பாக்கத்தை நோக்கி வேகமாய்ச் சென்றது. பங்களாவை அடையும்பட்டும் வழியிலே அவர் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில் உள்ளவர் போல் தென்பட்டார். மருதாசலத்துக்கோ பேசவே நா எழவில்லை. அவன் குடிப்பான் என்பதை அவர் கண்டுபிடித்திருப்பாரோ?

அந்த இடத்துக்கு அவர் வந்த காரணம் என்னவாயிருக்கலாம் என்று எண்ணிப் பார்த்தான். புலப்படவில்லை.

வீட்டை அடைந்ததும், அவர் நேரே ஹாலுக்குச் சென்றார். அவனும் பின் தொடர்ந்தான்.

“அம்புஜம்! அம்புஜம்!”

தகப்பனார் குரலைக் கேட்டு அவள் ஓடி வந்தாள். அவர் முகத்தைப் பார்த்ததும் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகித்துத் திடுக்கிட்டு நின்றாள்.

“இதோ இருக்கிறானே - நீ கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிற பிரகஸ்பதி - இவன் பெரிய குடிகாரன்! உண்டா இல்லையா? நீயே கேள்!” என்றார்.

மருதாசலத்துக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அம்புஜத் தின் கண்களில் நீர் நிரம்பின.

“இல்லை’ என்று சொல்லுங்களேன். ஐயோ!” என்றாள் அவள், மருதாசலத்தைப் பார்த்து.

“நான் வழக்கமாகக் குடிக்கிறதில்லை, ஸார்!” என்று குழறினான் மருதாசலம். அம்புஜத்தைப் பார்க்க அவனுக்குத் தைரியம் இல்லை.

“அந்தக் கதை எல்லாம் வேண்டாம். குடிப்பது உண்டா, இல்லையா?” - அவர் குரல் வெகு கடுமையாக இருந்தது.

“உண்டு.”

“நீ குடிப்பதை விட்டாலொழிய அம்புஜத்தைப் பற்றி நினைக்க வேண்டாம்” என்றார் தீர்மானமாக.

“அதற்கும் கல்யாணத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்றான் மருது.

“சம்பந்தம் இருக்கிறதோ, இல்லையோ, எனக்காக - என் காதலுக்காக - நீங்கள் இந்தச் சின்னத் தியாகம் செய்யக் கூடாதா?” என்றாள் அம்புஜம்.

பைத்தியக்காரத் தியாகமாக வல்லவா இருக்கிறது? ஆனால், அம்புஜத்தைப் போன்ற அழகிக்காக ஏன் என்ன வேண்டுமானாலும் தியாகம் செய்யக் கூடாது?

ஆகவே, அங்கிருந்து கிளம்புமுன் தான் இனி குடியை விட்டு விடுவதாகவும், மூன்று மாதம் கழித்து வந்து, அம்புஜத்தைப் பார்த்து, அவளிடம் தான் இவ்வளவு காலம் அவளுக்காக அனுஷ்டித்து வரும் விரதத்தை நேரிடச் சொல்லி விட்டுப் பின் மணந்து கொள்வதாகவும், இடையில் தான் வருவதில்லை என்றும் ஒப்புக் கொண்டான். அம்புஜத்தின் தந்தையும் ஒருவாறு இணங்கவும் அவ்விடத்தை விட்டு வீடு திரும்பினான்.

மூன்று மாதம் தவணை சொன்னானல்லவா, மருதாசலம்? அவன் வைராக்கியம் வயிரம் போன்றது தான். இல்லாவிட்டால், அவனால் இரண்டு மாதத் திற்கு மேல் அவ்வளவு சுத்தமாக இருந்திருக்க முடியுமா?

4

ஆனால் நாளாக ஆக, குடிக்காமல் இருப்பது கடினமாக ஆகி வந்தது. இரண்டே முக்கால் மாதமும் ஆகிவிட்டது. அதற்குப் பிறகு - தவணைக் காலம் முடிய இரண்டே நாள் இருந்த போதுதான் - மருதாசலத்தினால் தாங்க முடிய வில்லை. அதற்கு ஒரு சாராயக் கடைக்காரனும் ஆசை காட்ட வந்தான். ஐயோ பாவம் அவன் என்ன செய்வான்?

அப்போது அவன் கையில் பணம்கூடக் கொண்டு போகவில்லை. “என்னாங்க ஸார்! சும்மா சாப்பிடுங்கள்!

பணம் அப்புறம் கொடுக்கலாம்!” என்றான் அந்தப் படுபாவி கடைக்காரன். “சாப்பிட்டால் என்ன - ஒரே ஒரு தரம்? அம்பு ஜத்துக்கு எப்படித் தெரியும்? குடித்ததற்கு யார் சாட்சி? சாராயக் கடையில் அவனையும் கடைக்காரனையும் தவிர வேறு யார் அறிவார்?” என்று எண்ணமிட்டான் மருதாசலம். வரும் போது கடனுக்குக் குடித்து விட்டு வந்தான். கடைக்காரன் மருதாசலத்தின் பேரில் கணக்கு எழுதிக் கொண்டான்.

இரண்டு நாள் சென்றது. அம்புஜத்தினிடம் சொன்ன காலம் ஆகிவிட்டதென்று, பங்களாவுக்குச் சென்றான் மருதாசலம்.

வாசலில் அவள் தந்தை இவன் வரவை எதிர்பார்த்தவர் போல் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் வந்திருக்கிறேன்” என்றான் மருதாசலம்.

“...ம் நம்பர் சாராயக் கடைக்கு முந்தா நாள் பாக்கியைக் கொடுத்து விட்டு வந்தாயா?” என்று கேட்டார் அவர்.

மருதாசலத்துக்குப் பகீர் என்றது. பதில் சொல்லாமல் நின்றான்.

“கொடுத்திருந்தால், அதற்கு ரசீது நானே கொடுக்கலாம் என்று பார்த்தேன்!” என்றார் அவர்.

அவர் இப்போது சொன்னது மருதாசலத்தின் காதில் விழவில்லை. அவன் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. “அந்தச் சாராயக் கடைக்காரன் அயோக்யன். அவனைப் பற்றி கடை முதலாளியிடம் சொல்லித் தொலைத்து விட்டு மறு காரியம் பார்க்கிறேன்” என்றான்.

“அதை என்னிடமே இப்போதே சொல்லி விடு. நான் தான் இந்த ஜில்லாவுக்குச் சாராயக் கடை ஏலம் எடுத்திருக்கிறேன்!” என்றார் அவர்.

மருதாசலம் திகைத்துப் போய் நின்றான். அது சமாசாரம் தெரியாமல் போயிற்றே! இப்போது விளங்கிற்று - அன்று ஒரு நாள் சாராயக் கடைப் பக்கம் அவர் கார் வந்ததின் காரணம்! இப்போது தெரிந்தது, அவர் பணக்காரராயிருந்ததன் ரகசியம்!

அவர் மேலும் சொன்னார்:

“அடே பயித்தியக்காரா! என் சொத்தெல்லாம் என்ன மாய்ச் சேர்ந்ததென்று நினைக்கிறாய்? உன் மாதிரி மடையன்கள் குடித்துக் குடித்துக் கெட்டழிவதினால்தான்!

நான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த சொத்தை, மறுபடி ஒரு குடிகாரனிடமே கொடுத்து, அதை அழிந்து போக விடுவேனென்று நினைக்கிறாயா? ஒருகாலும் அது நடக்காது! என் பெண்ணுக்கு வேறு புருஷன் பார்த்துக் கொள்கிறேன், போய் வா, அப்பா!” என்றார்.

மருதாசலத்துக்குச் சற்றுத் தைரியம் வந்தது. “ஒரே ஒரு தடவைதான் பிசகினேன்... கவர்மெண்டிலே நாளைக்குச் சட்டம் போட்டு விடுவார்கள். அப்புறம் சாராயக் கடை ஏது? எங்கே குடிக்கப் போகிறேன்? என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!” என்றான். இவ்வளவு தூரம் அவனைப் பணிந்து பேச வைத்தது, அவனுக்கு அம்புஜத்தின் மீதிருந்த காதல்தான்.

“சட்டம் வந்து விட்ட பிறகு நீ குடித்தால், அதற்குத் தண்டனை சர்க்காரில் கொடுப்பார்கள். என் மகள் கொடுத்த கட்டளையை நீ மீறினாயே, அதற்குத் தண்டனையாக இப்போது வெளியேறு! உம்!” என்றார் அவர்.

மருதாசலம் மேலே போகாமல் வெளியே வந்து விட்டான்.

ஆனால், அன்று முதல் ஒரு வார்த்தை மட்டும் அவன் காதில் தொனித்துக் கொண்டே இருந்தது... “உன் மாதிரி மடையன்கள் குடித்துக் கெட்டழிவதனால் சேர்த்த பணம்” என்று அவர் சொன்னாரல்லவா? இனி ஒரு சொட்டுக் குடித் தாலும், அதன் பங்கு முதலாளிக்குத்தான் போய்ச் சேரும்? இனி அந்த மாதிரி அவர்களுக்குத் தம்படிகூடச் சேர விடுவ தில்லை என்று பிரதிக்கை செய்து கொண்டான். ஆகையால் அவன் குடியை விட்டொழித்தான்; சாராயக் கடை முதலாளி களையும் வெறுக்க ஆரம்பித்தான்.

தீரம்தானா?

“கிரீச்” என்ற பயங்கரமான சப்தத் துடன் மோட்டார் நின்றது.

அப்படி நிற்பதற்குள், அது ஓர் ஆள்மீது ஏறி, அங்கு வைத்திருந்த ஒரு துரையின் சிலையின்மீது மோதிக் கொண்டு நின்றது. மோட்டாரில் அகப்படாமல் ஒருபுறம் ஒரு

யுவதியும், ஒருபுறம் ஒரு நாயுமாக அலறிக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

விபத்து நேர்ந்ததற்கு அந்த மோட்டார் டிரைவர், அந்த நாயின்மீது குறை கூறினான்; அந்த நாய் குறுக்கே கிடந்த எச்சிற்கலைமீது குறை கூறிற்று; அந்த ஊர் டாக்டர் அவர் சம்சாரத்தின்மீது குற்றம் சொன்னார்; அந்த ஊர்ப் பிரபல பொதுவுடைமைவாதி உமாமகேசுவரம் நாயுடு, அந்தத் துரையின் சிலைமீது எல்லாக் குற்றத்தையும் சுமத்திவிடப் பார்த்தார்.

எது எப்படியிருந்தாலும், கடைசியில் விபத்து நேர்ந்து விட்டது. இவர்கள் எல்லாருடைய அபிப்பிராயத்தையும் தூரத் தள்ளிவிட்டு, போலீஸார் பிரேத விசாரணையின்போது அங்கு நின்ற பீட் கான்ஸ்டபிளின் வாக்கு மூலத்தையே சரியான தென்று பதிவு செய்து கொண்டார்கள்.

“என் நாற்பத்தைந்து வயது அநுபவத்திலே நான் இது போன்ற தீரச் செயலைப் பார்த்தது கிடையாது. ஒரு பெண் பிள்ளை மோட்டாரில் மாட்டிக் கொண்டுவிடப் போகிறாளே யென்று, தன் உயிரையும் லட்சியம் பண்ணாமல், தெருவின் குறுக்கே பாய்ந்து சென்று, அவளை வழியிலிருந்து தள்ளி விட்டு, தன் உயிரைக் கொடுத்த தீரன் இவன்” என்றான் அவன்.

இதை எல்லாரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

இறந்து போனவன், ஓர் ஏழைச் சித்திரகாரன் - இதற்கு முன் அவனை யாரும் கவனித்ததுகூடக் கிடையாது. காப்பாற்றப் பட்டவள் அந்த ஊர் மாஜி டிப்டி கலெக்டர் சம்சாரம் - ஸ்ரீமதி சகுந்தலா.

சகுந்தலா தெருவின் குறுக்கே போய் விட்டாள். போகும் போது, பட்டணத்து வீதியாயிற்றே, மோட்டார்கள் வருமே

என்ற யோசனை இன்றிப் போயிருக்க வேண்டும். நடு வீதிக்குச் சென்றவுடன், தன்னை நோக்கி வெகு சமீபத்தில் மோட்டார் வந்து விட்டதைக் கவனித்துத் திகைத்துப் போயிருக்க வேண்டும். அப்போது அகஸ்மாத்தாக அந்த வழியே சென்ற இந்த இளைஞன், ஒரு நொடியில் அவளுடைய அபாயகரமான நிலையை உணர்ந்து, தன் ஆபத்தையும் கருதாமல் குறுக்கே சென்று, அவளை வழியை விட்டு நகர்த்தித் தன் உயிரைப் பறி கொடுத்து விட்டான்.

இந்தத் தியாகத்தை முன்னிட்டு, டிப்டி கலெக்டர், உயிர் துறந்தவனின் குடும்பத்தாருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க முன்வந்தார். சகுந்தலா, தன் அழகிய விசாலமான கண்களிலிருந்து இரண்டு பொட்டுக் கண்ணீர் உகுத்தாள்.

ஆனால், ஆனால், - உண்மையிலேயே அவன் செய்தது வீரச்செய்கை தானா? இந்தச் செய்தியைக் கேட்டவர்கள் எல்லாரும் அப்படி நம்புவது சரிதானா? “இல்லை” என்பது எனக்கு ஒருவனுக்கே தெரியும்.

இந்தக் கதையில் பஞ்சாங்கம் பரமேஸ்வர சாஸ்திரியைப் பற்றி நான் எதுவும் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை. ஆனால் அந்தப் பாவி மனுஷன், ஒரு ஐம்பது வயதுக்காரருக்குப் போய்ப் பதினாறு வயதுகூட ஆகாத எங்கள் கிளியான சகுந்தலாவைக் கல்யாணம் பண்ணி வைத்தார். அந்த சாஸ்திரி முகூர்த்த வேளை தவறிப் போகிற மட்டும் எங்கேயாவது குதிருக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்து விட்டு வந்திருக்க வேண்டும். அதற்கு மாறாக, தமக்குத் தெரிந்த மந்திரத்தையெல்லாம் மற்ற சாஸ்திரிக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கோஷ்டம் போட்டு விட்டு, நாலு நாளும் தொந்தி வாடாமல் நிரப்பி விட்டு, பணத்தை இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தார். அவர் வீட்டில் இடி விழ!

ஆகவே, சகுந்தலாவுக்கும் ரிடயர்ட் டிப்டி கலெக்டர் சந்தானமய்யருக்கும் விவாகம் நடந்ததிலிருந்து நமது கதை ஆரம்பமாகிறது. இதனால், அய்யரின் மனோ நிலையைப் பற்றி நாம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமேயில்லை. ஏனென்றால், இரண்டாம் தாரம் கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் எல்லாக் கிழவர்களையும் போல், தம் உயிரையே சகுந்தலா விடம் வைத்திருந்தார்.

சகுந்தலாவின் கனவு லோகத்தில் ஓர் இளைஞனே அவளுக்கு மணாளனாக இருந்து வந்தான்.

ஒரு கிழவன்தான் தன்னை மணந்து கொள்ளப் போகிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டதும், இனி தன்னால் ஆவது ஒன்றுமில்லை, விதி விட்டபடி விட்டடும் என்று வாளா விருந்து விட்டாள்.

சென்னையில் அவள் தன் கணவனுடன் இல்வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பித்து இப்போது இரண்டு வருஷங்கள் ஆகின்றன. இந்த இரண்டு வருஷ காலத்திலும், அவள் தன் பிறந்தகத்தையும், பெற்றோரையும் பற்றித் தன் வீட்டில் ஒரு வார்த்தையும் சொன்னது கிடையாது. அல்லது, மனத்திலும் நினைத்தது கிடையாது.

ஆனால், இப்போதுதான் திடீரென்று அதைப்பற்றி நினைக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் ஒன்று ஏற்பட்டு விட்டது. அகஸ்மாத்தாக ஒரு நாள், ஒரு வைரக் கடையில், தன் ஊர் மனிதன் ஒருவனைச் சந்தித்தாள். சந்தித்தவுடன் அவள் நெஞ்சம் பகீரென்றது. இருதயத்தை இரக்கமின்றி ஒருவர் கசக்குவது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. மார்பு படபட்டுவென்று அடித்துக் கொண்டது. ஏனெனில், இவ்வளவு காலமாக, எந்த மனிதனை அவள் மறக்க வேண்டுமென்று முயன்று, ஒரு

வாறு வெற்றியும் அடைந்திருந்தாளோ, அதே மனிதனைத் தான் அங்கே கண்டாள். அவன் விஷயத்தில் அவள் செய்த காரியம் எத்தனை கொடுமையானது என்பதை நினைக்கும் போது அவள் நெஞ்சம் துணுக்குற்றதில் ஆச்சரியமில்லை. இதை அறிந்து கொள்வதற்கு நாம் சகுந்தலாவின் பூர்வ கதையைக் கொஞ்சம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாய் இருந்தது.

சகுந்தலா இளம் பெண்ணாகக் கிராமத்தில் தன் தந்தையின் கிருஹத்தில் இருந்த காலத்தில், அவளுக்கு முதன் முதலாக இங்கிலீஷ் ஆரம்ப பாடமும், அதன் பின்னர் காதல் ஆரம்ப பாடமும் சொல்லி வைத்தவன் சோமசுந்தரம். இவனுடைய வறுமையை முன்னிட்டும், பரம யோக்யன் என்று சிபார்சு செய்யப்பட்டதின் மேலும் சகுந்தலாவுக்கு இங்கிலீஷ் பாடம் சொல்லித் தரலாமென்று அவள் தகப்பனார் மாதம் பத்து ரூபாயில் அவனை வைத்துக் கொண்டார். தன் உபாத்தியாயரிடம் வைத்திருந்த மரியாதை நாளாக ஆகக் காதலாகக் கனியுமென்று சகுந்தலாவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், வாத்தியார் வர நேரமாகி விட்டால், அவள் நெஞ்சம் துடிப்பதையும், அவர் வரா விட்டால் அவள் உள்ளம் சொல்லொணா உணர்ச்சி பெற்று உருகுவதையும் அவள் கண்டு, தன் மனதில் ஏற்பட்டிருப்பது காதல்தான் என்று தெரிந்து கொண்டாள்.

சகுந்தலாவின் தந்தை, முதலில் பணக்கார மிராசுதாரராக இருந்தவர், நாளடைவில் 'பாப்ப'ராகி விட்டார். அவர் பணத்தை உத்தேசித்து சகுந்தலாவை ஒரு பணக்காரக் கிழவருக்குக் கொடுத்துவிட ஏற்பாடு செய்து வந்தார்.

இதற்கிடையில், சகுந்தலாவுக்கும் அவள் இளம் உபாத்தியாயர் சோமசுந்தரத்துக்கும் காதல் வளர்ந்து வந்தது.

சோமசுந்தரம் எவ்வளவோ புத்திசாலியாயிருந்தும் பிடிவாதக்காரன். ஒரு விஷயத்தில் ஆசை வைத்து விட்டால், விடாமல் அதே காரியமாக இருப்பான். நாளுக்கு நாள் சகுந்தலாவும் அவன் உள்ளத்தின் அனலைத் தன் புன்னகையாகிற விசிறியால் விசிறிக் கொண்டு வரவும், தன்னைத் தவிர அவளுக்கு ஏற்ற புருஷன் கிடையாதென்று தீர்மானித்து விட்டான்.

ஆகவே, ஒரு நாள் காலை, சகுந்தலாவின் தகப்பனார் அவனைக் கூப்பிட்டு, “அப்பா என் பெண்ணுக்கு வரனெல்லாம் நிச்சயம் செய்து விட்டேன். இனிமேல் படிப்பு வேண்டாம். நீ சிரமப்பட்டதற்கெல்லாம் வந்தனம்” என்று சொல்லி அவன் கையில் பத்து ரூபாயை வைத்த போது அவன் திகைத்து நின்றான். பிறகு, “சரி, சகுந்தலாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு நான் போகிறேன்” என்று உள்ளே சென்றான்.

சகுந்தலாவிற்குத் தன் திருமண விஷயமாக அவள் தகப்பனார் செய்த ஏற்பாட்டில் ஏமாற்றமே. ஆனால், டிப்டிக் லெக்டர், பணக்காரர். அவருக்கு மனைவியானால் பெரிய பங்களாவில் பலருக்கு எஜமானியாக விளங்கலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்படவும், சோமசுந்தரமும் அவனுடன் நடத்த வேண்டிய எளிய வாழ்க்கையும் துச்சமாகவே தோன்றின. ஆகவே சோமசுந்தரம் அவளிடம் வந்து “போய் வரவா?” என்று கேட்டபோது, அவன் சொல்லிக் கொடுத்த அவ்வளவு பாடங்களையும் நொடியில் மறந்து, “போய் வாருங்கள்” என்று சொல்லி அனுப்பினாள்.

“அவ்வளவுதானா?” என்றான் சோமு தயக்கத்துடன்.

“அப்பா பணம் கொடுத்திருப்பாரே! என்னைக் கேட்கிறீர்களே!” என்றாள் சகுந்தலா.

அவளிடமிருந்து இத்தகைய எதிர்பாராத பதில்களைக் கேட்ட சோமுவுக்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“பணமா! பணத்துக்காகவா உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தேன்? அப்படி நீ நினைத்தால், தூ! இந்தா அந்தக் காசு!” என்று கையிலிருந்த ரூபாயை அவளை நோக்கி உதறி எறிந்தான்.

சகுந்தலா ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நிற்கும் போதே, “சகுந்தலா! நீ என்னை ஏமாற்றி விட்டதாக எண்ணிக் கொண்டு விடவேண்டாம். நீ இஷ்டப்பட்ட பேரைக் கல்யாணம் செய்து கொள். ஆனால், நான் பழிக்குப் பழி வாங்குவேன்! ஆமாம், கொடுமையாய்த் தீர்த்துக் கொள்வேன்! உன் கழுத்தை நெறித்தாவது என் நெஞ்சை ஆற்றிக் கொள்வேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அதற்கப்புறம் சகுந்தலா அவனைப் பார்க்கவே இல்லை. எங்கேயோ சித்திரகாரனாக வேலைக்கு அமர்ந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டாள். அதற்குப் பிறகு - இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு - இப்போதுதான் எதிர்பாராத விதமாக அவனை நேருக்கு நேர் பார்த்தாள்.

சோழ அவளைப் பற்றி ஒன்றும் விசாரிக்கவில்லை. தன்னைப் பற்றியே அவளிடம் கொட்டி அளந்தான். எப்போதும் அவன் மனதில் ஒரே எண்ணம்தானென்றும் அது சகுந்தலாவைப் பற்றியதென்றும் சொன்னான். அவள் படம் ஒன்றைத் தானே எழுதித் தன் அறையில் மாட்டியிருப்பதாகவும், அவளை நேரில் பார்ப்பது போலவே அதைப் பார்த்து மகிழ்வதாகவும் சொன்னான்.

சகுந்தலாவுக்கு அவனுடன் பேசுவது தர்ம சங்கடமாய் இருந்தது. ஒருவாறு அவளிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது, பெரிய ஆபத்திலிருந்து தப்பித்துக்

கொண்டதாக எண்ணினாள். எனினும் அதைவிடப் பெரிய ஆபத்து ஒன்று காத்திருந்தது வேறொரு உருவத்தில்.

மறுநாள் முதல் சகுந்தலாவுக்குத் தினம் ஒரு கடிதம் வரலாயிற்று. அதில் சோமசுந்தரம் தன் காதலையெல்லாம் அள்ளிக் கொட்டி இருந்தான். அவளுக்கு அவன் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது அவள் சொன்னதாகப் பல விஷயங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. கடிதங்கள் மேலும் மேலும் வரவே, அவளுக்குப் பயம் தோன்ற ஆரம்பித்து விட்டது. விஷயம் தன் கணவன் செவிகளுக்கு எட்டி விட்டால் என்ன செய்வதென்று நடுங்கினாள். சோமு முன் ஒரு தரம் பழி வாங்குவதாகச் சொல்லியிருந்தானே, இந்த மாதிரி பழிதானா அது?

சகுந்தலாவின் ஒன்று விட்ட சகோதரன் நான். எங்க ளுக்குள் சொந்த சகோதரர் போலவே பாசம் உண்டு. சகுந்தலா என்னிடமிருந்து ஒரு விஷயத்தையும் மறைக்க மாட்டாள். அவ்வாறே தன்னுடைய இந்தக் கஷ்டத்தையும் சொல்லி, ஏதாவது ஒரு வழி சொல்லும்படி கேட்டாள். “இதென்ன பிரமாதம்! நிமிஷத்தில் முடித்து விடுகிறேன்!” என்று சொல்லி விட்டு, சோமுவின் விலாசத்தை விசாரித்துக் கொண்டு அவனைத் தேடிச் சென்றான்.

ஓர் இருண்ட வீட்டின் மேல் மாடியில் இருந்த சின்ன அறையில் சோமசுந்தரம் இருந்தான். நான் போனபோது அவன் அறையின் மத்தியில் நின்று கொண்டிருந்தான். என்னைக் கண்டதும் சற்று நேரம் விறைத்துப் பார்த்துவிடு, “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டான்.

“நான் யாராயிருந்தாலென்ன! உமக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன். நீர் கடிதம்

எழுதுவதை நிறுத்தினால், உமக்கே நன்மையாயிருக்கும்!” என்றேன்.

அவன் சிரித்தான்.

“யார்? சகுந்தலா அனுப்பினாளா உம்மை?” என்று கேட்டான்.

“டிப்டி கலெக்டர் சந்தானத்தின் மனைவி அனுப்பினாள்” என்றேன்.

“நான் நிறுத்த மாட்டேனென்றால் என்ன செய்வீர்?”

“உமக்கு என்ன தொகை வேண்டுமோ, அதைக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறோம்” என்று ‘செக்’ புஸ்தகத்தை எடுத்தேன்.

“என் அன்பு விலைக்குக் கிடைக்கக் கூடியதல்ல” என்றான் அவன்.

“அப்படி நீர் உண்மையில் அன்பு கொண்டவராய் இருந்தால், இந்த மாதிரி காரியம் செய்ய மாட்டீர்! நாளைக்கு அவள் புருஷனுக்குத் தெரிந்தால்-”

“அவருக்குத் தெரியாது! நான் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன் - என் உயிர் உள்ளவரை!” என்றான் அவன். உடனே உள்ளே போய் ஒரு படத்தை - அவன் எழுதிய படம் அது - கொண்டு வந்தான். அதில் சகுந்தலாவின் உருவம் தத்ருபமாக இருந்தது. “பார்த்தீரா, இதை நானே எழுதினேன். இந்தப் படம்தான் எனக்குத் தெய்வம். இதனால்தான் எனக்கு மன நிம்மதி. நீர் போய் வாரும். அவளுக்கு நான் கடிதம் எழுதுவது உபத்திரவமாகில், இனி கடிதமே வராது!” என்றான்.

அன்றுடன் கடிதம் வருவது நின்றது. ஆனால், சகுந்தலா வேறொரு செய்தியைத் தெரிவித்தாள். கடிதம் வருவது நின்ற

பிறகு தன்னை அவன் எங்கு சென்றாலும் தொடர்ந்து வருவதாகச் சொன்னான்.

சினிமாவுக்குச் சென்றானாம்; வரும்போது கொட்டகைக்கு வெளியில் அவன் நின்று அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றானாம். ஜவுளிக் கடைக்குப் போய்த் திரும்பும்போது அவன் சற்றுத் தூரத்தில் நின்று கொண்டு அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருப்பானாம், வீட்டில்கூட நிம்மதி கிடையாது; ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தால் தெரு முனையில் நின்று அவள் வீட்டு மாடியைப் பார்த்த வண்ணமாகவே நிற்கிறானாம்!

“அவனைப் பார்த்தால் பயித்தியமாயிருப்பானென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றேன்.

“அவன் பயித்தியமோ, இல்லையோ! கொஞ்ச நாளில் என்னைப் பயித்தியமாய் அடிக்காவிட்டால் பார்!” என்று சகுந்தலா பெருமூச்சு விட்டாள்.

ஆகவே, அந்தப் பெருமூச்சின் வேகத்தால் தள்ளப் பட்டு, மறுபடி சோமசுந்தரத்தைத் தேடிப் போனேன்.

“நீர் இந்தமாதிரி உபத்திரவம் செய்வதை நிறுத்தா விட்டால், நான் இது விஷயம் போலீஸில் புகார் செய்ய வேண்டி வரும்” என்றேன்.

“நான் அவளை உபத்திரவப்படுத்துகிறேனா?” என்றான்.

“பின் என்ன ஐயா செய்கிறீர்?” என்று இரைச்சல் போட்டேன்.

அவன் அதற்கு உடனே பதில் சொல்லவில்லை. ஒரு மாதிரியாகப் புன்னகை செய்தான். “ஏன் ஸார், நீர் ஒருவர்மீது உமது உயிரையே வைத்திருந்தால், அவரை அடிக்கடி பார்க்க

வேண்டுமென்று ஆசைப்பட மாட்டீரா? அதேபோல்தான் எனக்கும். சகுந்தலா இல்லா விட்டால் என் வாழ்க்கை பாழாகிவிடும்; அவளைப் பார்க்கா விட்டால் எனக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிடும்! அதற்காக நான் அவளைத் துன்புறுத்துகிறேனா, அவளுடன் பேசுகிறேனா? சும்மாப் பார்க்கிறேன்! அதனால் அவளுக்கு என்ன ஸார் கஷ்டம்?" என்றான் படபடப்பாக.

பிறகு சற்று யோசித்தான். ஏதோ தீவிர முடிவுக்கு வந்த வன் போல் அவன் முகக்குறி காட்டிற்று. "ஸார்! அவள் அப்படி இஷ்டப்பட்டால் நீங்கள் போலீஸில் வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். லட்சியமில்லை!" என்றான். நான் பேசாமல் திரும்பினேன்.

ஆனால் நான் போலீஸில் சொல்லவில்லை. காரணம், சகுந்தலா இதனால் வம்புக்கு இடமாகும் என்றதுதான்.

அன்று மாலை சகுந்தலா சமுத்திரக் கரைக்குப் போய் இருந்தாள். வண்டியை ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, சற்று உலாவி வரலாமென்று எண்ணி, தெரு ஓரமாய் நடக்கும் போது, தன் பின்னால் சோழு வருவதைக் கண்டாள். நான் இவ்வாறு ஏதாவது நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்தே அன்று பீச்சுக்குப் போய்க் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்திலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். சகுந்தலா அவன் பின் தொடர்வதைக் கண்டு சற்று வேகமாக நடந்தாள். அவனும் துரிதமாகப் பின் தொடரவே, அவள் கலங்கி எதிரில் வரும் மோட்டாரையும் கவனியாமல் தெருவின் குறுக்கே ஓடினாள்; அவனும் மோட்டாரைக் கவனிக்காமல் அவளைப் பின்பற்றினான். அவன் முகத்தை அப்போது நான் நன்றாகப் பார்த்தேன். அதில் குடி

கொண்டிருந்த பொறாமையும் விகாரமும் என்னைத் துணுக் குறச் செய்தன.

சகுந்தலா திக்பிரமித்து அப்படியே நின்றாள். அப்போது அவளை நோக்கி ஆத்திரத்துடன் பாய்ந்தான் சோமு. அப்போது சோமுவின் காலடியில் அகப்பட்ட பழத்தோல் சறுக்கி விடவும், அவன் பின்னால் தள்ளப்பட்டு, மோட்டார் சக்கரத்தின் அடியில் போய் விழுந்தான். அவன்கால் சறுக்கியதைப் பார்த்தவனும் நான் ஒருவன்தான்.

அவன் செய்யப் போன காரியம் என்ன தெரியுமா? தன் இரு கைகளாலும் சகுந்தலாவின் மென்னியைப் பிடித்து ஒரே அழுத்தமாக அழுத்தி நெறிக்கத்தான் போனான். ஆனால் எதிர் பாராத விதமாய் அந்தப் பழத்தோல் குறுக்கிட்டு விட்டது.

இப்போது சொல்லுங்கள் - சோமசுந்தரம் செய்த காரியம் தீரமானது தானா?

தாடிகள்

தாடிகளைப் பற்றித் தைரியமாய் நான் எழுதத் துணிந்ததற்குக் காரணம், தாடி வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களிடம் எனக்கு இருக்கும் பயமே!

ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். உங்களுக்குத் தாடி வேண்டுமா? வேண்டாமா?

இருதயத்தைத் தொட்டுப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள். ('இருதயத்தைத் தொட்டுப் பாருங்கள்' என்று சொன்னது 'அலங்கார' மாகத்தான். தாடி முளைக்கும் இடம் அது அல்ல என்று நமக்குத் தெரியும்.)

என்னைக் கேட்டால், "தாடியை வளருங்கள்!" என்று தான் சொல்லுவேன். இதனால் கூடிவரக் கத்திமீது எனக்கு ஏதோ கோபம் என்று நினைத்துவிட வேண்டாம். நேற்று அது என் கன்னத்தை வெட்டியும்கூட அதை மனப்பூர்வமாக மன்னிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

ஆண் பிள்ளை என்றால் மீசை முளைக்க வேண்டும். கோபம் வரும்போது நம் கையை மீசைமீது போட்டு வைத்துக் கொள்ளலாம் பாருங்கள் - சும்மா தொங்க விட்டுக் கொண்டிராமல். மீசையோடு தாடியும் சேர்ந்து விட்டால், நம்மைக் கண்டு நடுங்காதவன் யார் இருக்க முடியும்?

தற்பாதுகாப்புக்குத் தாடி அத்தியாவசியம். இந்தக் கதை தெரியுமா? ஒருவன் காட்டில் தனியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தானாம். அப்போது ஏழெட்டுத் திருடர்களாக வந்து சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார்களாம். சற்று நேரம் அவனுக்கு என்ன பண்ணுவதென்று தெரியவில்லையாம். நல்ல வேளையாக அவன் தாடி வைத்திருந்தானாம். கையை அதில் போட்டு உருவினவுடன் சட்டென்று ஒரு யோசனை உருவகமாகி விட்டது. தாடியை சமமாகப் பிரித்தான். ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு கல்லைக் கட்டினான். வேகமாகத் தட்டாமாலை சுற்ற ஆரம் பித்து விட்டான். திருடர்கள் மண்டையில் படுகாயத்துடன் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். எப்படி இருக்கிறது?

மீசை தைரியத்துக்கு அறிகுறி; தாடி புத்திசாலித்தனம், ஞானம் இவற்றுக்கு அறிகுறி.

எந்த ரிஷியை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் தாடி வளர்க்கவில்லை என்று சொல்லுங்கள். பெரிய ஞானிகளைப் பாருங்கள். தாடியில்லாமல் எவ்வளவு ஞானம் பொதிந்த வார்த்தைகளைப் பேசினாலும், ஜனங்கள் அதை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. தாடியின் வழியாக வந்த வார்த்தைக்குத்தான் மதிப்பு. டாக்டர் தாகூரையும், பெர்னார்ட் ஷாவையும் தாடி இல்லாவிடில் நீங்கள் மதிப்பீர்களா?

எனக்குப் பரிச்சயமுள்ள ஒரு தாடிக்காரர் இருக்கிறார். காற்றடிக்கிறதா, நின்று விட்டதா என்று பார்க்க வேண்டுமானால், அவர் முகத்தைப் பார்ப்பேன். தாடி காற்றில் ஆடுவது தெரியும்.

அவர் காலையில் ஸ்நானம் செய்வார். தாடியின் அடியில் ஒரு முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டு வந்து உட்காருவார். ஆஹா! எவ்வளவு கண் குளிர்ந்த காட்சியாயிருக்கும் என்கிறீர்கள்!

அவரைச் சமுத்திரக் கரை - ஆற்றங்கரையில் உட்கார வைத்து இருந்தால் எவ்வளவு நன்மையாக இருக்கும் என்று யோசனை செய்வேன். யாராவது ஜலத்தில் தவறி விழுந்தால் அவர் தாடியைப் பிடித்துக் கொண்டு கரையேறி விடலாம் அல்லவா?

ஆனால் நெருப்பணைக்கும் படையினர்களுக்கு மாத்திரம் தாடி வேண்டவே வேண்டாமென்று சொல்வேன். வீடு பற்றிக் கொண்டு விட்டதென்று வைத்துக் கொள்வோம்; அதோடு இவர்கள் தாடியும் பற்றிக் கொண்டு விட்டால், வீடு இன்னும் சீக்கிரமாகவே எரிய ஏதுவாகும். வீட்டை அணைக்கவென்று கொண்டு வந்த ஜலமெல்லாம் இவர்கள் தாடியை அணைப்பதிலேயே செலவாகி, அநியாயமாய் வீடு சாம்பலாகும்.

இரண்டு தாடிக்காரர்கள் இருந்தால் அவர்களை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது வெகு சிரமம்.

எனக்குப் பரிச்சயமுள்ள இரண்டு தாடிக்காரர்கள் ஒரே வீட்டில் குடி இருக்கிறார்கள். எனக்கு இவர்களில் யார் யார் என்று வித்தியாசம் தெரியாது. அந்த வீட்டுத் தொந்தக்காரரைக் கேட்டதற்கு, “ஸார்! எனக்கும் தெரியாது. ஒரு தாடிக்காரர் வழக்கமாய் வாடகை கொடுக்கிறார். அவரைத்தான் தெரியும்” என்றார். “யார் அவர்?” என்று கேட்டதற்கு, “ஸார்! அடுத்த மாதம் முதல் தேதி வாருங்கள். யார் வாடகை கொடுக்கிறாரோ அவர்தான் அந்தத் தாடிக்காரர்” என்றார்.

தாடி அலங்காரமாயிருப்பது மட்டுமல்ல; அதனால் வேறு பல உபயோகங்களும் இருக்கின்றன.

என் நண்பருக்கு ஒரு விஷமக்காரன் பையன் இருக்கிறான். அவனைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கவலையே அவருக்குக் கிடையாது. தாடியில் பையனைக் கட்டிப் போட்டு விட்டு அவர் பாட்டுக்கு, பையன் மேல் மோட்டார் ஏறி விடுமோ என்ற கவலையில்லாமல், தம் வேலையைக் கவனிக்கலாம்.

அவர் வீட்டில் வர்ணம் பூசுவதெல்லாம் அவர் மீசையால்.

அவர் பூட்ஸ் ‘பாலிஷ்’ போடுவது அவர் தாடியால்தான்.

அவர் சட்டைக்குப் பொத்தானே தேவையில்லை; அவர் ‘நெக்கைட்’ வாங்குவதே கிடையாது.

ஞாபக மறதி ஏற்படாமலிருப்பதற்கு அதில் முடிச்சுப் போட்டுக் கொள்வார்.

வெயிலுக்குத் தலைமேல் போட்டுக் கொண்டு
போகிறார்.

குளிருக்குப் போர்த்துக் கொண்டு வருகிறார்.

தாடியினாலுண்டாகும் இவ்வளவு சௌகரியங்களை
யும் பற்றிக் கேட்ட பிறகு நம் நாட்டு ஜனங்கள் அனைவரும்
நாளை தாடி வளர்த்து விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.
ஆனால் ஒரு எச்சரிக்கை; சுருட்டுக் குடிப்பவர்கள் இனி கண்ட
இடத்தில் எரியும் சுருட்டைப் போட வேண்டாம்!

ரகசியம் இதுதான்!

அப்போதுதான் ஒரு கதை எழுதலாம் என்று உட்கார்ந்தேன். சமயம் பார்த்து முத்துப் பயல் கூப்பிட்டான்.

“அத்திம்பேரே! ‘காமஸ்கட்கா’ அப்படின னால் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“காமஸ்கட்காவா?” என்று கேட்டேன் நான்.

“ஆமாம், அத்திம்பேரே! அடுத்தாத்து பாலு சொல்றான், அது ஒரு மிருகத்தின் பேர் என்று!”

“ஊம், இல்லை. அது மிருகம் இல்லை.”

“ஏன்?”

“நிச்சயமாய் இல்லை.”

“பாலு ரொம்ப கெட்டிக்காரன். கிளாசிலே எப்பவும் முதல் மார்க் வாங்குகிறான். அவன் சொன்னால் எல்லாம் சரியாயிருக்கும்.”

“பேத்தாதே! அவனுக்கு எல்லாம் தெரியாது.”

“எப்படி?” என்று கேட்டான் முத்து.

“எப்படி?”

“ஒருத்தருக்கே எப்படி எல்லாம் தெரியாமே இருக்கும்?”

“சரி, சரி, எனக்குத் தெரியாது, போ.”

“உனக்குத் தெரியாது என்றால், நீ எப்படி, ஒருத்தருக்கே எல்லாம் தெரியாது அப்படின்னு சொன்னே? எல்லாம் தெரிஞ்சிருக்கும்; உனக்குத் தெரியாது.”

“இல்லை. எனக்குத் தெரியும்.”

“பின்னே, ‘எனக்குத் தெரியாது, போ’ அப்படின்னயே இப்போ?”

நான் திரும்பி உட்கார்ந்து கொண்டேன். பேப்பரை மடித்து வைத்துக் கொண்டு கதை எழுதப் பேனாவை உதறி விட்டுக் கொண்டேன்.

“அத்திம்பேரே! நான் இப்படியே பொத்துனு விழுந்தால் என்ன ஆகும்?” என்று கேட்டான் முத்து.

“உன் மண்டை உடையும்.”

“ஏன் உடையும்?”

“கீழே விழுந்ததனால்.”

“எங்கேயிருந்து?”

“இங்கேயிருந்து.”

“ஏன் விழணும்?”

“இப்பதான் சொன்னேனேடா!”

“அப்புறம் என்ன பண்ணணும்?”

“டாக்டரிண்டே போகணும்.”

“அவர் என்ன பண்ணுவார்?”

“கட்டுக் கட்டுவார்.”

“கட்டுக் கட்டினால் என்ன ஆகும்?”

“என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகிவிட்டுப் போகிறது! நீ போக மாட்டே?”

“ஏன் அத்திம்பேரே கோவிச்சுக்கிறே? சொல்றத்துக்கு ரொம்ப நாழி ஆகுமா?”

“ஆமாம்.”

“நான் இருக்கேன், சொல்லு. எனக்கு வேலை ஒண்ணும் இல்லை இப்போ!”

“எனக்கு வேலை இருக்கே!”

“என்ன வேலை?”

“கதை எழுதப் பார்க்கிறேன்.”

“பார்க்கிறாயா? உனக்கு எழுதத் தெரியாது?”

“தெரியும்.”

“எப்படி?”

“அதைச் சொல்ல முடியாது.”

“ஏன் சொல்ல முடியாது?”

“மாதக் கணக்காக ஆகும்.”

“நான்தான் உன்னோடு வருஷக் கணக்காக இருக்கப் போறேனே” என்றான் முத்து.

“எனக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது.”

“என்னத்துக்காக வேலை செய்யணும்?”

“சாப்பிட வேண்டாமா? அதற்குத்தான்.”

“என்னத்துக்குச் சாப்பிடணும்?”

“அடே! நீ கிழே போய் உன் அக்காவுடன் பேசிக் கொண்டிரு.”

“அக்காதான் என்னை அங்கிருந்து இங்கே விரட்டினாள்.”

“ஏன்?” என்று கேட்டேன்.

முத்துப் பயல் அப்படியே விழித்து விட்டான்.

முத்துவுக்கு ஆறு வயது ஆகிறது. அவனுக்குப் பேச வந்தது முதல் எல்லாரையும், “ஏன், என்ன, எப்படி, எங்கே, எதை, எதற்காக” என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறான். எல்லாரும் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வந்து திணறிப் போயிருக்கிறார்கள். ஆனால் யாருக்கும் அவனைத் திருப்பி அதே கேள்வியைக் கேட்கத் தெரியாமல் போய் விட்டது!

இதோ நான் கேட்டு விட்டேன். பையன் கதிகலங்கிப் போய், பிரமை பிடித்தாற்போல் நிற்கிறான்!

ஆனால் முத்து அடுத்த நிமிஷம் சமாளித்துக் கொண்டான். “நான் ரொம்பப் பேசறேனாம்” என்றான்.

நான் விட்டுக் கொடுக்காமல், “எப்படி?” என்றேன்.

“எப்படி என்ன?” என்றான் முத்து சந்தேகத்துடன்.

“எப்படி கதை?” என்றேன்.

“எப்படி எதை எதற்கு?” என்றான்.

“...பேசுகிறாய்?” என்றேன்.

பையன் திணறினான்.

“என் ஊதல் எங்கே?” என்றான் பேச்சை மாற்றும் உத்தேசத்துடன்.

“எதற்காக?” என்றேன் நான் விடாமல்.

“என்ன?” என்றான் அவன்.

“ஏன்?” என்றேன் நான்.

முகத்தைச் சுணுக்கிக் கொண்டு, என்னைப் பார்த்து, நாற்காலியில் உதைத்தான், அவனுக்கு என்னை வெட்டி விடலாம் போல் ஆத்திரம்.

“நல்ல வேடிக்கை!” என்றேன்.

“எது?”

“ஊதலை இப்படி வளைத்தால், ‘டக்’கென்று உடையும்.”

“உன்னைக் கட்டேல வைக்க!”

“அப்புறம் ஊதிப் பார்த்தால், ஊதாது.”

“ஐயையோ!”

“ஏன்?” என்று கேட்டேன்.

மறுபடியும் அதே கேள்வி கேட்டவுடன் ரோஸம் சீறிக் கொண்டு வந்து விட்டது. என் நாற்காலியில் உதை விழுந்தது இரண்டு தரம். “அக்காளண்டே சொல்றேன்!” என்றான்.

“என்னது?”

“எது என்னது?”

“எதற்காக எது என்னது?”

முத்துவுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. அதை வாசற்படி வரையில் ஓடினான். கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு நின்றான்.

“அடே முத்து!” என்று கூப்பிட்டேன்.

திரும்பிப் பார்த்து, “என்ன?” என்றான்.

“மிருகம்!” என்றேன்.

“என்ன மிருகம்?”

“காமஸ்கட்கா” என்றேன்.

அதற்கப்புறம் மூன்று மணி அவகாசம் தொந்தரவின்றி
நிம்மதியாய் உட்கார்ந்து கதை எழுதினேன். முத்துப் பயல்
என் அறைப் பக்கம் தலையைக் காட்டவில்லை!

உங்களுக்குத் தெரியாதே!

அன்று ஒரு மகாராஜா பட்டணத்தில்
வந்து ஒரு பெரிய டீ பார்ட்டி வைத்தார்
அல்லவா? அதற்கு நான் ஏன் விஜயம் செய்ய

வில்லை என்று உங்களுக்குச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். அது என்னுடைய கடமையாகும். அரண்மனையிலே அன்று கூடிய கூட்டத்தில் பல பேர் எனக்காகப் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலி காலியாயிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டு, “இந்த ஆசாமி எங்கே போயிருப்பான்? உம்? மாய மாய் மறைந்து விட்டானே!” என்று இரகசியம் பேசியிருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அந்த அழைப்புக் கடிதத்தைக்கூட என் வீட்டுக் கோட் ஸ்டாண்டிற்கு மேல் சொருகி வைத்து, வருகிற பேர் போகிற பேர் கண்களிலெல்லாம் படட்டுமே என்று ஒரு வார காலம் வைத்திருந்தேன்.

சாதாரணக் கார்டு என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். வெள்ளைக் கார்டில், சிங்க பொம்மை தங்கத்தில் அடித்து, முக்கியமான சில பேருக்கு மட்டும் கொடுக்கப்பட்டது. எனக்கு அது சும்மா வந்து விடவில்லை. அது அச்சடிக்கப் பட்ட அச்சாபீஸ்காரருக்கு நான் எவ்வளவோ உதவி செய்ததன் குறிப்பாகவாக்கும் எனக்கு அதை அனுப்பியிருந்தார்!

அரண்மனைக்குச் சுமார் அரை மைல் தூரத்தில் போகும் போது சைக்கிள் செயின் அறுந்து போய் விட்டது. ஆகவே சைக்கிளை அங்கேயே ஒரு நண்பர் வீட்டில் வைத்து விட்டு, “அரை மைல் தானே இன்னும், நடந்தே போய் விடலாம்” என்று தீர்மானித்து விட்டேன். ஆனால் கொஞ்ச தூரம் நடந்த உடனேயே வேஷ்டியின் அடியில், கரைக்கு மேல் அழுக் காகிக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது. ஆகையால் ஓரமாய்ப் புல் தரையோடு நடந்து போனேன்.

அரண்மனையின் சமீபம் நெருங்கியதும், புல் தரையில் செருப்புப் போட்டு நடந்ததால் என் வேஷ்டியின் பின்புறம்

பூராவும் புள்ளி புள்ளியாய்ச் சேறு தெறித்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

கடைசியில் ஜனத் திரளோடுகூட அரண்மனை வாசற்படியை அடைந்தேன். அங்கே ஒரு பெரிய போலீஸ்காரன் நின்று, “வெள்ளை டிக்கெட்டுகள் இந்தப் பக்கம்; சின்ன டிக்கெட்டுகள் அந்தப் பக்கம்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ஜனத்திரள் நெருக்கி என்னை அவன் முன்னால் கொண்டு தள்ளிற்று.

அவன் என்னை வெறிக்கப் பார்த்தான். “போ அந்தப் பக்கம்!” என்று அதட்டினான்.

அவன் ஆஜானுபாகுவாய் இருந்தான். பின்னால் ஜனங்கள் கோபக்காரர்களாய் முன்னால் நெக்கித் தள்ளி வந்தனர். ஆகவே நான் திரும்பி வெளியே வந்தேன். மெதுவாகச் சுற்றி வந்து, ஒரு வேலியின் வழியாக உள்ளே நோக்கினேன். வெள்ளை டிக்கெட்டுக்கார மகாஜனங்கள் வெகு குஷியாகப் புன்னகை ததும்பும் முகங்களுடன் உலாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

என் தோள் பட்டையில் பொத்தென்று ஒரு கை வைக்கப் பட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். பழைய கான்ஸ்டபிள் கோபமாக என்னை உற்று நோக்கினான். “போ அப்படி!” என்று கூறி அவன் கையைக் காண்பித்த பக்கம் போனேன்.

சுமார் அரை மணி கழித்து அந்தப் போலீஸ்காரன் போய், வேறொரு போலீஸ்காரன் வந்தான். அவனைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் இளகின சித்தமுடையவனாகத் தோன்றவே அவனை அணுகி, “ஐயா! என் டிக்கெட்டை வைத்து மறந்து வந்து விட்டேன்” என்று சொன்னேன்.

“அப்படியானால், அதோ மாணேஜர் அறை இருக்கிறது. போய் அவரைப் பாருங்கள்” என்றான்.

ஆனால் மானேஜரின் அறைக்குப் போக எனக்கு இஷ்டமில்லை. டிக்கெட் கிடைத்தது மானேஜர் மூலமாக அல்லவே!

ஆகவே அங்கு போவது போல் காட்டி, மறுபடி திரும்பி, வேலிப் பக்கமாய்ச் சுற்றி வந்து முன் நின்ற இடத்திலே நின்று கொண்டு உள்ளே நோக்கினேன். அப்படியே சொக்கிப் போய், வாயைப் பிளந்த வண்ணம் பதினைந்து நிமிஷம் நின்று விட்டேன்.

“அடே! மறுபடியும் வந்து விட்டாயா இங்கே!” என்று ஒரு கர்ஜனை கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். சொப்பன லோகத்திலிருந்து சட்டென்று இறங்கி வந்தேன். அப்போது தான் பழைய கான்ஸ்டபிள் என்னை நோக்கி மேற்கூறியவாறு அதட்டிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தான்.

நான் பேசாமல் வெளியேறினேன். கோழைத்தனம் என்று நீங்கள் பரிகாசம் செய்து கொண்டாலும் செய்து கொள்ளுங்கள். நான் வெளியேறினது மட்டும் வாஸ்தவம்.

மறுநாள் தினசரிப் பத்திரிகையில் அரண்மனையில் நடந்த தேநீர் விருந்தைப் பற்றி நாலு பத்திகள் செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் அரைப் பைத்தியம் போல் காணப்பட்ட ஒருவன் ஏதோ விஷம் எண்ணத்துடன் சுற்றி வந்ததை நல்ல சமயத்தில் கண்ட ஒரு போலீஸ் ஜவான், அவனைத் தைரியமாய் அகற்றி உதவி செய்ததைப் பற்றி நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள்.

அந்த ஆசாமி நான்தானென்று உங்களுக்குத் தெரியாதே!

சிரிக்காதே!

சகஜம்தான்

“எனக்கு ஒரு போலீஸ்காரன் ரொம்ப சிநேகம்.”

“அவன் பெயர் என்ன?”

“அவன் பெயர் தெரியாது. அவன் நம்பர்தான் தெரியும்.”

அதுதான் அப்படி

“அது என்ன புஸ்தகம், நீ வாசித்துக் கொண்டிருப்பது?”

“அது ஒரு பிரயாணக் கதை.”

“அதை ஏன் கடைசியிலிருந்து வாசிக்கிறாய்?”

“நான் இப்பொழுது பிரயாணத்திலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறேன்.”

மூடன்தான்

ஒரு பனாக்காரர் ஒரு கடை வீதி வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது மழை வந்து விட்டது. அவர் மழைக்காக ஒரு கடையில் ஒதுங்கினார். அந்தக் கடையில் கொஞ்சம் சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு, “என்ன, கடையில் வியா பாரத்தையே காணோமே” என்றார். அதற்குக் கடைக்காரன், “இந்த கொட்டுகிற மழையில் எந்த மூடன் வீட்டை விட்டு வெளியில் வருவான்?” என்றான்.

விபரீதம்!

“நேற்று நான் ராமுவைப் பார்த்தேன். ஆனால் அவன் என்னைப் பார்க்கவில்ல.”

“எனக்குத் தெரியும். ராமுவே என்னிடம் சொன்னான்.”

அதை என்ன பண்ணுவது?

ஒருவர் ஒரு பெரிய மோட்டார் கம்பெனிக்கு இரண்டு ஓட்டைத் தகர டப்பாக்களையனுப்பி, “இவற்றை வைத்துக் கொண்டு, உங்கள் கம்பெனி மோட்டார் வண்டியொன்று பண்ணியனுப்புங்கள்” என்று எழுதினார். அடுத்த நாளே அவர் வீட்டுக்கு ஒரு மோட்டார் வண்டி அனுப்பப்பட்டது. அத்துடன் பின் கண்ட கடிதம் ஒன்று இருந்தது.

“இன்னொரு தகர டப்பாவை என்ன பண்ணுவது?”

★

★

★

அவன் வேலை

“எங்கள் ஆபீஸில் உள்ள எல்லா வேலையையும் நான்தான் பார்க்கிறேன்.”

“எப்படி!”

“மானேஜர் தமக்கு ஏதாவது ஒரு வேலை ஆக வேண்டி யிருந்தால் அதை உதவி மானேஜரிடம் சொல்லுவார். உதவி மானேஜர் அக்கௌண்டண்ட் காஷியரிடம் சொல்லுவார். காஷியர் ஹெட்கிளார்க்கிடம் சொல்லுவார். ஹெட்கிளார்க் கிளார்க்கிடம் சொல்லுவார். கிளார்க் என்னிடம் சொல்லுவார். நான் அதை வேறு யாருக்கும் சொல்ல முடியாமல் நானே செய்து விடுவேன்.

★

★

★

நல்ல காரியம்தான்

ஒரு பெரிய கம்பெனியில் வழக்கமாகச் சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டிருந்த ஒருவர் தாம் கம்பெனிக்குச் செலுத்த

வேண்டிய பணத்தை அவர்கள் கடிதத்துக்கு மேல் கடிதம் அனுப்பி, கடைசியில் ரிஜிஸ்டர்ட் நோட்டீஸ் அனுப்பிய பிறகுதான் கொடுப்பதாக வழக்கம் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் கம்பெனியின் குமாஸ்தா ஒருவர் அவரை இதைக் குறித்துக் கேட்டபோது, “ஆமாம், நீங்கள் எனக்கு எழுதும் கடிதங்கள் அவ்வளவு கண்டிப்பாயிருக்கின்றன. அவற்றை அப்படியே எனக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டியவர்களுக்கு அனுப்பி விடுகிறேன். பணத்தைக் கதறிக் கொண்டு கொடுத்து விடுகிறார்கள். அதற்காகத்தான் அப்படிச் கால தாமதம் பண்ணுகிறேன்” என்றாராம்.

★ ★ ★

திடசங்கல்பம்

“என்ன ஸார்! காப்பி குடிப்பதில்லை என்று ஒரு திடசங்கல்பம் பண்ணிக் கொள்ள முடியாதா?”

“பண்ணிக் கொள்ளலாம், ஸார். ஆனால் காலையில் ஒரு கப் சாப்பிட்ட பின்தான் மனதை எந்தக் காரியத்திற்கும் திடம் பண்ணிக் கொள்ள முடிகிறது.”

★ ★ ★

அதிர்ஷ்டம்

புருஷன் : பிரைஸ் விழுந்தவர்கள் பேரெல்லாம் வந்திருக்கிறதே! என் பேர் வந்திருக்கிறதாவென்று பார்த்தாயா?

மனைவி : எல்லாப் பேர்களையும் பார்த்தாச்சு. இல்லை.

புருஷன் : இரண்டாவது பரிசு, மூன்றாவது பரிசு எல்லா வற்றையும் பார்த்தாச்சா?

மனைவி : பார்த்தாச்சு; இல்லை.

புருஷன் : வேறு சில்லறைப் பரிசுகூடக் கிடையாதா?

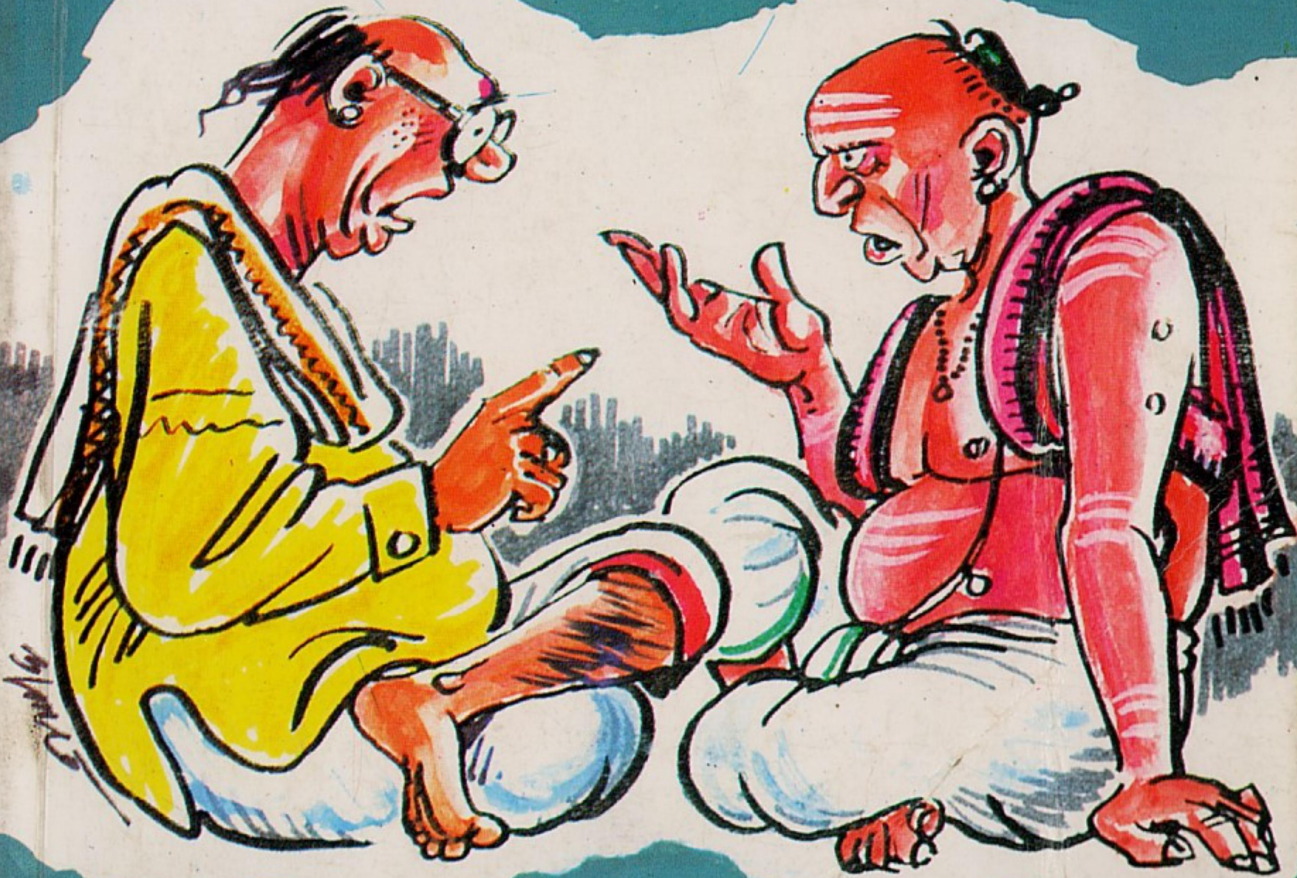
மனைவி : கிடையாது.

புருஷன் : பார்த்தாயா? நாம் பணம் கொடுத்து டிக்கெட் வாங்காமல் இருந்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று?

மனித சபரவம்

தேவன்

அல்லையன்ஸ்